

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Christiansen, Asta.; ill. af Axel Mathiesen og Poul Steffensen.

Titel | Title:

Nytaarsaften i Præstegaarden og andre Fortællinger for børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Jespersens Forlag, [1920]

Fysiske størrelse | Physical extent:

159 s. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

ÅSTA CHRISTIANSEN:
Nytaarsaften i Præstegaarden
og andre Fortællinger

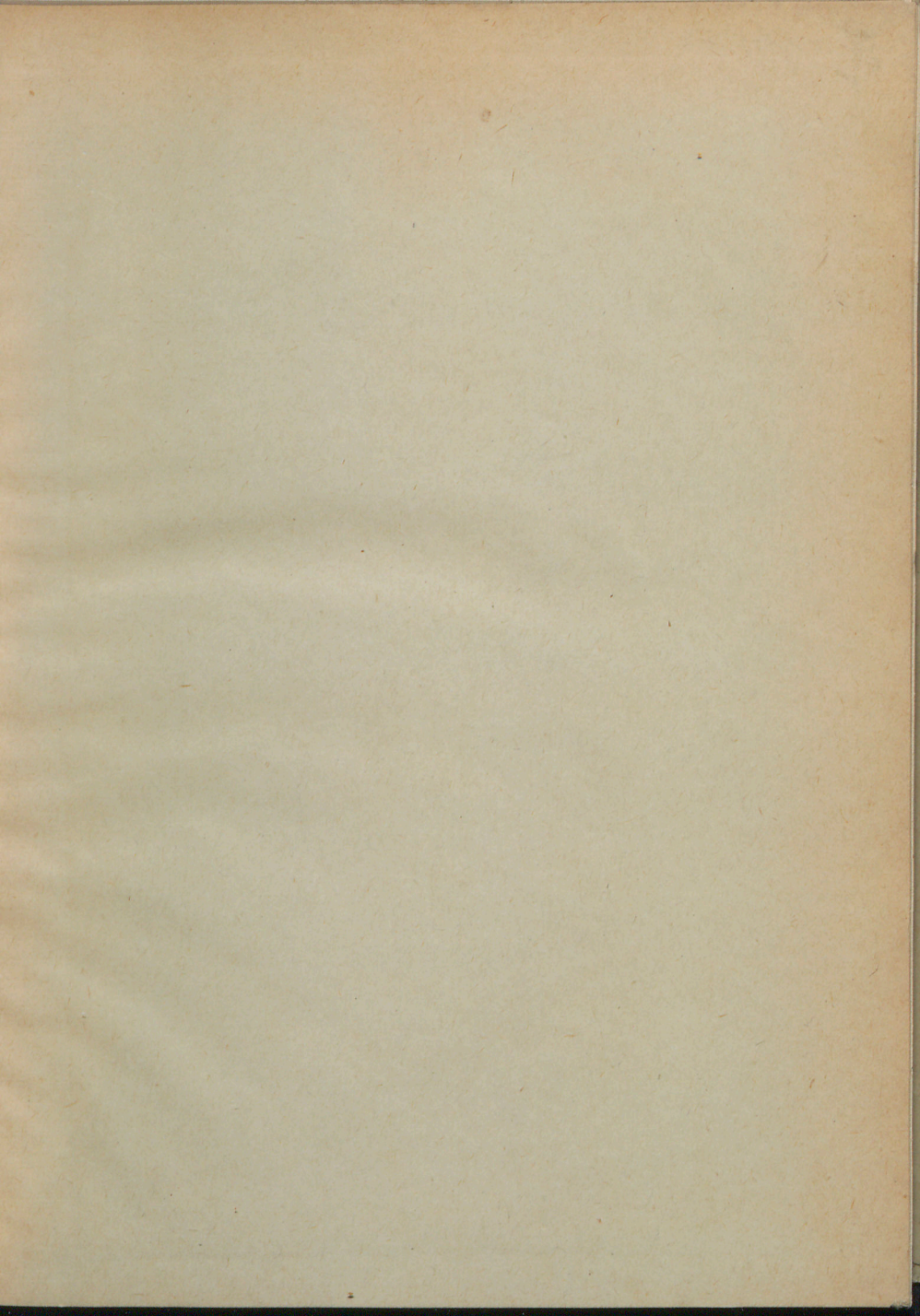
15, 2 321
30

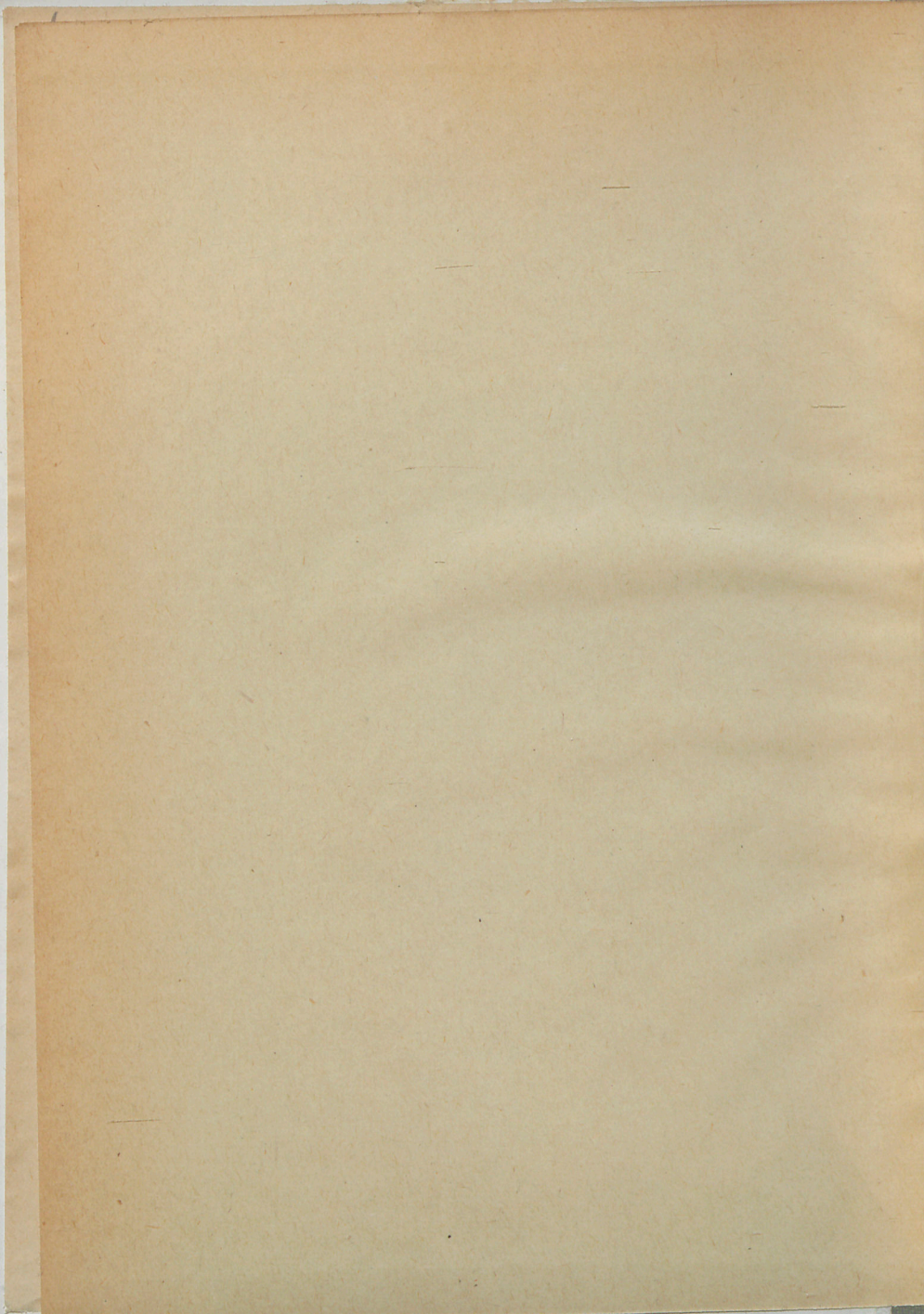
Det Kgl. Bibliotek

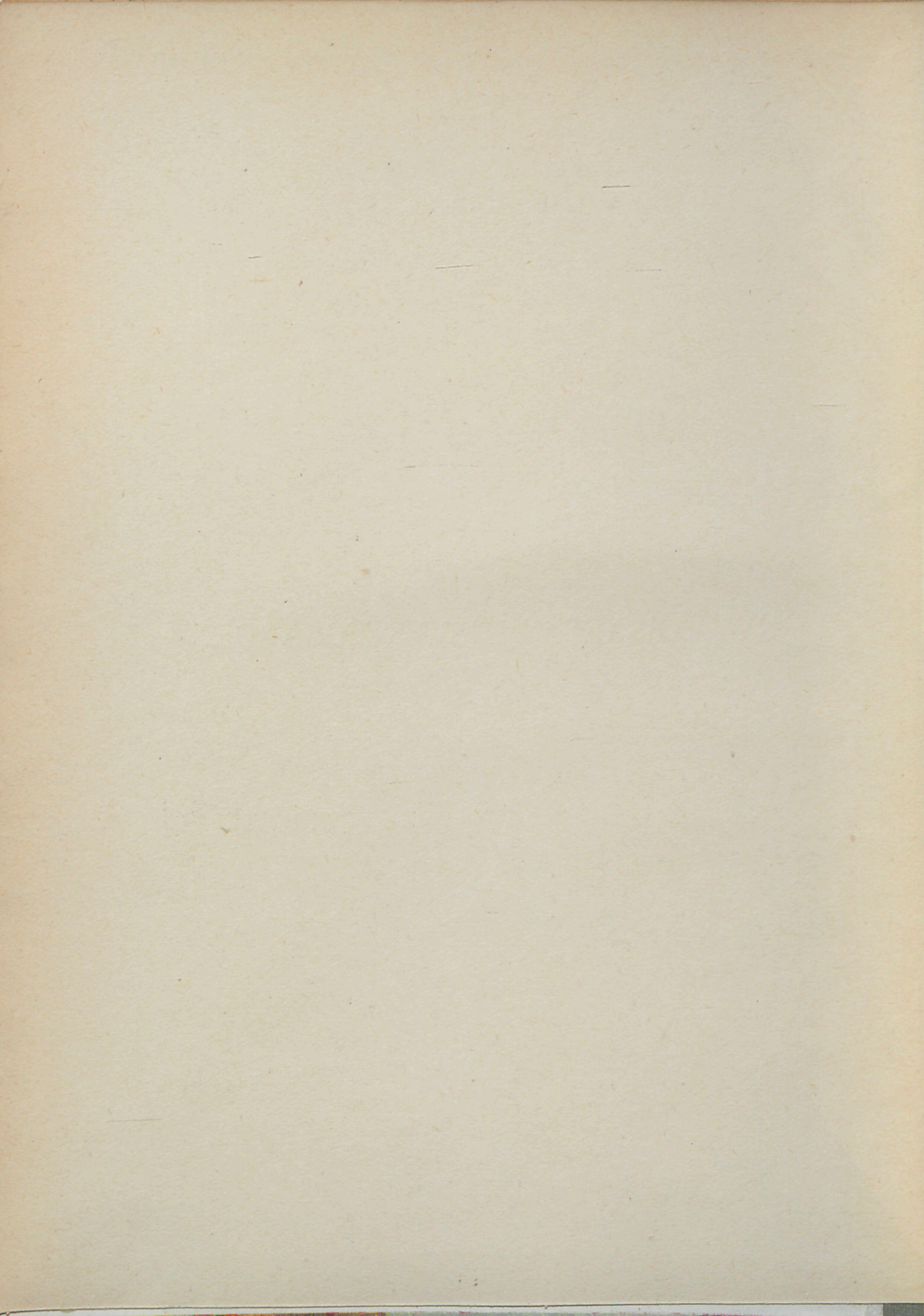
130025466242

NYTAARSAFTEN I PRÆSTEGAARDEN

ASTA CHRISTIANSEN

Nytaarsaften i Præstegaarden

OG ANDRE FORTÆLLINGER FOR BØRN

ILLUSTRATIONER AF AXEL MATHIESEN OG POUL STEFFENSEN

E. JESPERSENS FORLAG
===== KØBENHAVN =====

Nytaarsaften i Præstegaarden.

Præstens Ponnyvogn holdt for Døren. Anders stod med Tømmen i den ene Haand, mens han borede den anden dybt ned i sin Bukselomme.

I Gangdøren kom en mægtig Fodpose til Syne, og Maren stønnede under dens Vægt.

„Fryser Du paa Grabberne?“ henkastede hun til Anders.

„Ja—a, paa den ene.“

„Du kunde godt ta' et Tag i denne hersens Lammepels.“

Anders trak nølende Haanden op af Lommen og hjalp Maren.

Præsten og Fruen viste sig paa Trappen, begge iført Pels og Skindhue.

„Nu tror jeg ikke, vi kan fryse, lille Mor,“ sagde Præsten, idet han vilde hjælpe sin Kone op.

„Kusken først!“ indvendte Fruen, „sæt Blanka fløj af med mig alene.“

Da Præstefolkene sad paa Vognen, kom fire Børn ud for at sige Farvel.

„Naa, Farvel, Børn!“ sagde Præsten og hilste flot med Pisken, inden Anders endnu havde faaet rakt ham

Tømmen. „Lad mig nu se, I forliges kønt. Skal vi hilse Onkel Doktor fra Jer?“

„Ja — og Hans,“ sagde Præstens ældste Søn, Frits, der var tolv Aar.“

„Og Lise og Ellen fra mig,“ raabte den tiaarige Henrik.

„Farvel søde, smaa Tvillingbasser!“ raabte Fruen til de mindste — to Piger paa seks Aar. Da hun saa paa dem — hendes Stolthed og Glæde — følte hun i Øjeblikket størst Lyst til at blive hjemme hos dem; men nu havde hun lovet sin Broder at følge med sin Mand over til hans Fødselsdag.

„Det er sandt, Maren,“ raabte hun, inden Hesten kom i Gang, „husk, at I skal have Æbleskiver; der staar Syltetøj paa Hylden i Spisekammeret. Henrik lukker nok for Hønsene som sædvanlig. Mor Jer nu med, hvad I kan finde paa! Godterne staar paa Dagligstuebordet. Farvel! Farvel!“

Saa rullede Vognen af Sted — lidt tungt i den nyfaldne Sne.

„Vi gi'r Anders en Snebold,“ hviskede Henrik til Frits — og i samme Nu røg det om Ørene paa Anders.

„Vil I være ordentlige!“ knurrede Anders og bøjede Ryg, „ellers skal jeg. . . .“

Han knaldede dem et Par Snebolde lige paa Maven.

„Puh, ha!“ sagde Maren og trak sig tilbage til Gangdøren, „la' mig være udenfor.“

„Eller indenfor,“ raabte Frits, „der er Du bedst forvaret. Men hør, Anders, hvad skal vi lave i Aften? Du hørte nok, Mor sagde, vi skulde more os med, hvad vi kunde finde paa.“

„Ja,“ svarede Anders med et bredt Smil, „saa skal

den vel staa paa Skruptudser — det plejer den jo van paa Nytaarsaften.“

„Ih, Du store Kineser!“ raabte Maren fra Gangdøren.

„Ja, det er rigtigt,“ vedblev Anders, „ogsaa Kinesere.“

„Saa maa vi i Brusen, inden de lukker,“ sagde Henrik.

„Men Penge! Penge! Vi maa ind at se efter, hvor meget vi har i Kassen.“

„Kniber det, gi'r jeg en Toøre,“ sagde Anders velvilligt.

Saa klaprede han paa sine velbeslaaede Træsko over i Stalden. Men Børnene gik med Maren ind i den varme Dagligstue.

„Jeg skal ned i vores Kammer efter Penge,“ oplyste Frits, idet han lavede sig til at gaa.

„Hvor mange tror Du, vi har?“ spurgte Henrik.

„Her er min Lommebog, saa kan Du selv se efter.“

Henrik slog op og læste ned ad en Side:

„Karakterpenge	20 Øre.
Afskrift for Far	15 Øre.
Renset Fars Piber	10 Øre.
Gaaet 5 Gange med Salmenumre til Lærer Hansen	15 Øre.

Ja, det løber da noget op. Men jeg har ogsaa tjent en Del hos Mor.“

Henrik trak en lille Lommebog op, men da Frits allerede var stukket af, læste han for Maren:

„Gjort rent i Hønsehuset	10 Øre.
Fanget 3 Mus i den nye Fælde	6 Øre.
Set efter Agnes og Marie en hel Eftermiddag	10 Øre.
Solgt en Due til Mor	25 Øre.
Selv trukket en Tand ud	10 Øre.

„Sikke mange Skruptudser, I kan faa,“ sagde Maren, der levende fulgte med i Regnskabet.

Henrik styrtede ogsaa af Sted efter sin Kassebeholdning.

Maren satte sig hen i Sofaen med en Tvilling paa hver Side. Der var dejlig varmt i Stuen. Maren sad blødt og godt, og træet var hun efter al den Travlhed, der var, inden Præstens kom af Sted. Intet Under, at de smaa Pigers stiltfærdige Smaasludren virkede paa Maren som en blid Vuggevise. Hun gabede først et Par Gange, saa nikkede hun med Hovedet, og lidt efter snorkede hun.

Tvillingerne sad ganske stille og saå, hvordan Mørket bredte sig i Stuen; nu kunde de ikke se Uhret mere, og der var næsten mørkt udenfor. Ilden knitrede om Kap med Marens Snorken; men Tvillingerne sad stadig stille som Mus.

Med eet lød der et stort Knald ude i Gangen. Tvillingerne fløj op fra Sofaen med et Skrig, og Maren raabte forfærdet:

„Jøsses, Kors, Bevares!“

Forvirret gik hun mod Gangdøren, men vendte om igen og tog en Tvilling i hver Haand.

„I smaa bitte Tingester! lad mig hellere passe paa Jer.“

Saa satte hun sig igen i Sofaen — men lidt uhyggelig tilmode var hun.

„Tror Du ikke, det er Frits og Henrik?“ spurgte Marie hen imod Agnes.

„De sagde ikke noget om at skyde,“ svarede Agnes, „de talte kun om Skruptudser.“

„Aa,“ sagde Maren lettet, „ja, der har vi det! — de tossede Drengel!“

Saa lo og snakkede hun med Børnene og blev slet ikke bange, da der snart efter lød et nyt Knald.

Men senere fortalte Tvillingerne til Brødrene, at Maren

var blevet saa forskrækket — og det var de meget tilfredse med.

Ved Aftensbordet talte Drengene om, at de vilde ud at slaa Potter paa Døre, og Tvillingerne vilde endelig med paa den Udflugt.

„Næ—æ, vi kan ikke ha' Tøse med til det,“ sagde Henrik bestemt.

Men da de blev ved at tigge, sagde Frits, der som den ældste gerne gav det bestemmende Svar:

„Aa, det er Synd andet. Lad dem bare sjokke med.“

„Jamen det vil jeg sige Jer,“ tordnede Henrik, „at I skal gøre alt, hvad vi siger. Og I maa ikke gøre andet, end hvad vi siger.“

Det lovede de meget bestemt og gav begge to Haand paa det.

„Hvor skal vi først gaa hen?“ spurgte Henrik. „Vi gaar over til Jens Jensens; maaske saa Rasmus og Ane Margrethe gaar med os videre ud i Byen.“

Anders og Maren stod og lo ad Optøget, da det satte sig i Bevægelse. Forrest gik Henrik med en Rumlepotte, som Anders havde lavet til ham.

Derefter kom Frits med Lommerne fulde af Kinesere, Skruptudser og Kanonslag. Til sidst kom Tvillingerne — hver slæbende paa en halv, stor Krukke, som Maren havde fundet paa Møddingen og vasket af til dem.

„Pas nu paa, at ingen ta'r Jer!“ raabte Maren, „og kom snart hjem igen, saa skal vi nok finde paa noget mere Sjøv.“

Øvre i Jens Jensens Gaard knaldede det løs baade med Kanonslag, Kinesere og den ene halve Krukke.

Konen kom ud i Døren og saå straks, hvem det var, der mudrede. Hun tog begge Tvillingerne ved Haanden

og sagde til Drengene, at de skulde gaa med ind at faa Æbleskiver.

Da Børnene var vel kendte og vel sete der paa Gaarden, betænkte de sig ikke længe. Snart sad de alle fire sammen med Rasmus og Ane Margrethe og spiste Æbleskiver med et mægtigt Lag Sukker paa og endda Syltetøj til.

Frits var ikke helt sikker paa, at hans Forældre vilde synes om, at de saadan rendte ud ved Aftenstid — endda med Tvillingerne — men hans Moder havde jo udtrykkelig sagt, at de skulde more sig med, hvad de kunde finde paa, saa der var ikke noget at sige til det. Han spiste da ogsaa med god Appetit og lige saa god Samvittighed.

Da de ikke kunde mere og havde faaet Øl ovenpaa, ønskede de glædeligt Nytaar og drog videre sammen med Jens Jensens to Børn.

„Skal vi ikke gaa ned til Birte Kagekone?“ spurgte Henrik.

„Er det ikke Synd at forskrække hende?“ sagde Frits, „husk paa, hun er 78 Aar.“

„Aa, hva'! lad os bare — maaske hun gi'r en Basse.“

„Er det hende, der spiser Pindsvin?“ spurgte en af Tvillingerne forsigtigt. Hun havde jo ikke faaet udtrykkelig Tilladelse til at blande sig i Samtalen.

„Ja, det er!“ svarede Frits.

„Hvad med Piggene?“ spurgte Agnes.

„Dem levner hun,“ oplyste Henrik.

De nærmede sig det lille, faldefærdige Hus, hvor gamle Birte boede.

„Uf, den væm'lige Krukke!“ stønnede Marie.

„Du kunde ha' blevet hjemme,“ brummede Henrik.

Saa sagde Marie ikke mere.

Henrik stillede sig op udenfor Birtes skæve Vindue med de smaa Ruder, der om Dagen var grønne i Solen, og saa begyndte han med Rumlepotten, mens de andre kiggede til Vinduet, hvor de ingen Verdens Ting kunde se, da der ikke var tændt Lys.

„Det er nok med Vilje, hun sidder i Mørke,“ sagde Frits, „saa kan hun bedre se os.“

„Smid nu Krukken!“ hviskede Rasmus til Marie.

„Vil Du ikke hellere?“ spurgte hun.

Rasmus knaldede den mod Stentrinnet, saa det gav Genlyd helt over i Hans Olsens Gaard paa den anden Side af Vejen.

Saa kom Birte farende til Døren og raabte ud i Mørket:

„I skidte Unger! kan I ikke lade en gammel Kone være i Fred. Skrup af med Jer!“

„Aa, Birte! gi'r Du ikke en Basse?“

„Basser? — til Jer! Ja, jeg skulde s'mænd ogsaa. Hvem er I?“ spurgte hun i en lidt blidere Tone.

„Vi er Præstens Børn,“ svarede Henrik nok saa kry.

„Vent nu lidt, til jeg faar tændt Lys, saa skal jeg se, om det er rigtigt.“

Birte tændte en Lysepraas, satte den i Vinduet og gik saa selv udenfor og kiggede.

„Ne—ej! det er jo Tvillingerne!“ udbrød hun helt fornøjet, „ne—ej har I faaet Loy at gaa ud og forskrække gamle Birte. Men kom nu med ind et Øjeblik.“

Birte var uhyre velvillig af Naturen, og hun satte megen Pris paa hele Præstefamilien — ogsaa bortset fra det, at Fruen var en god Kunde, naar Birte hver Søndag Morgen mødte op med sin Kurv. Hun blev ganske rørt over at se dem alle nede hos sig.

„Og Rasmus og An' Magret er ogsaa kommen med — ja I render jo altid sammen med Præstens.“

„Hør, Birte,“ sagde Frits, „kan vi købe et Par Basser?“

„Aak ja! kom her og tag selv.“

Birte stillede en mægtig Kurv foran Frits, og paa vanlig Vis rodede han rundt i Kurven for at finde det, han syntes bedst om.

„Der er en Kagemand,“ hviskede Agnes og stak en Haand med i Kurven.

Saa maatte Marie ogsaa prøve det vidunderlige at rage i en hel Kurv fuld af Hvedebrød.

„Her er to, dem ta'r jeg saa,“ sagde Frits, „det er jo 10 Øre.“

„Aa nej, jeg skal s'mænd ikke ha' Penge for 'dem i Aften — jeg gaar jo til Fred'sund i Morgen tidlig efter friske. Tag Du dem kuns for ingenting og del dem med de andre.“

Agnes havde ondt ved at komme fra Kurven, da de skulde gaa, og da de kom udenfor, hviskede hun til Frits.

„Jeg kom til at bide Hovedet af Manden.“

„Dit lille Pjok! Saa bliver vi nødt til at købe den. Du kan gaa med ind igen.“

Det endte med, at Birte forærede Agnes Kagemanden og endda gav hende en med til Marie — hun skulde da ikke være Stedbarn.

Da de kom ud paa Vejen igen, mødte de en Flok Dreng, der kom slæbende med en stor Havelaage.

„Vil I være med?“ raabte en af dem grinende.

„Hvor skal den hen?“ spurgte Henrik.

„Ud i Gadekæret!“ raabte Drengene og lo endnu mere.

Saa tog Præstens Børn fat i Havelaagen og hjalp dem med at smide den ud i Gadekæret.

Ane Margrethe tog sig af de smaa Piger, der frøs saa rædsomt om Fødderne. Hun foreslog dem at gaa hjem, men de vilde følges med de andre. Det endte saa med, at hele Flokken gik hjem til Præstegaarden.

Da de kom udenfor Haven, udbrød Agnes:

„Men, hvor er vores Havelaage?“

„Bøh!“ sagde Frits.

„Tak Spids!“ sagde Henrik. „Det var den, vi selv slæbte ned til Gadekæret; nu er jeg klar over det. Saa var det det, Drengene grinte saa fjollet af — at vi bar vores egen Laage bort. Det skal de faa betalt.“

„Naa,“ beroligede Frits, „Nytaarsaften er alt jo Grin — og vi ved jo, hvor den er — det er altid noget.“

De gav sig til at knalde løs udenfor Køkkendøren — saa kunde Maren da høre, de var hjemme igen. Og glad var hun, for hun syntes ikke rigtig om det med Tvillingernes Udflugt.

„Kom nu ind allesammen, saa skal I faa Æbleskiver. Jeg har da ogsaa noget at traktere med.“

Saa satte hun et stort Lerfad fuldt paa Køkkenbordet, dryssede Sukker paa og hentede Syltetøj.

„Nu er det lige saa fint som ovre hos Jens Jensens,“ sagde Marie.

Og saa huggede de løs og spiste med god Appetit.

Maren lukkede Døren op til Køkkengangen og raabte over mod Folkestuen:

„Vil Du ha' Æbleskiver, Anders, saa maa Du skynde Dig at komme, inden de render af Fadet.“

Saa kom Anders med over i Køkkenet, og under megen Skæmt og Lystighed tømte de Fadet.

Henrik og Rasmus stod og hviskede saa hemmelighedsfuldt i en Krog i Køkkenet.

„Det er noget af det sjoveste at høre paa hans Røverhistorier,“ hviskede Henrik, „for efterhaanden som han kommer frem i dem, tror han selv paa det, han fortæller. Vi maa have fat i ham!“

Lidt efter sagde Henrik:

„Hør, Anders, det er længe siden, Du har fortalt os Historier. I Aften maa Du op med en.“

Anders kløede sig i Nakken og sagde langsomt og eftertænksomt:

„Jeg har vist glemt dem allesammen.“

„Nej, saamænd har Du ej,“ indvendte Maren. „Men de smaa skal først i Seng; det er ikke noget for dem.“

„Maa vi ikke vente lidt?“ klynkede Tvillingerne, „det er saa morsomt.“

„Lad os saa gaa ind i Folkestuen allesammen,“ foreslog Maren, „saa skal jeg lave noget.“

De gik alle derind og satte sig om det hvide, nyskurede Bord. Maren kom med en Flaske og hældte en Del af Indholdet ud over hele Bordet.

„Det er jo Brændevin!“ udbrød Anders forfærdet og snusede.

Maren slukkede Lampen, strøg en Tændstik og smed den paa Bordet. Straks efter slog blaalige Flammer i Vejret, og alle så ud som Lig, helt blaa-hvide i Ansigterne.

Marie knugede Agnes i Haanden af Uhygge; græde vilde hun ikke, for saa skulde hun naturligvis i Seng.

„Uha!“ sagde Anders, „sikke Gefjæser vi allesammen har.“

„Ja, og Dit Haar er slet ikke rødt i den Belysning,“ sagde Rasmus smaadrillende, „det er mere af Kulør som vores den blaabrogede Ko.“

„Ja, det Haar skal man altid have ondt af, og jeg

maa lyde Navnet „røde Anders“, saa længe jeg lever. Men jeg døjer det vel.“

Ane Margrethe spurgte, om nogen kunde skaffe et Æble, for saa vidste hun noget.

„Ja, dem har vi nok af paa Loftet,“ sagde Frits.

I Løbet af et Par Minutter havde han hentet Lommerne fulde.

Ane Margrethe laante Anders's Lommekniv, rakte den til Maren og sagde:

„Nu skal Du skrælle et Æble i een lang Skrælling; den skal Du svinge tre Gange over Dit Hovede, og saa lade den falde paa Jorden. Dersom den saa danner et Bogstav, er det Din Tilkommendes Forbogstav.“

Maren skrællede, og alle stirrede tause paa hende, da hun derpaa svingede en lang Skrælling over Hovedet og lod den falde paa Gulvet.

„Hvad staar der saa?“ spurgte Maren, idet hun vendte sig om.

„Der staar A — et stort, tydeligt A,“ raabte Ane Margrethe og lo.

„Det passer! det passer!“ hylede Henrik, „det er Anders.“

Saa lo de allesammen, og Maren blev helt rød i Kinderne.

„Der er mere endnu,“ sagde Ane Margrethe; „har I Æg?“

„Ja—a,“ sagde Maren nølende, „men det er ellers ikke Æggetid. Hvor mange skulde det være?“

„Bare eet.“

„Bliver det ødelagt?“

„Nej, Blommen skal ikke bruges.“

„Saa er det storartet,“ sagde Maren, „saa kan Præsten faa den til Æggesnaps Nytaarsdag.“

Straks efter kom hun med Ægget.

„Saa skal Du slaa Hviden op i et Glas Vand,“ forklarede Ane Margrethe, „og af den Figur, der saa danser sig, skal Du gætte Dig til Din Tilkommendes Stilling.“

Maren slog Æggehviden i Glasset og satte det foreløbig til Side, for at Hviden kunde samle sig i Ro.

Saa lovede hun hver af Tvillingerne et Æble og et Stykke Chocolate foruden deres Part af Sukkergodterne, der stod i Dagligstuen, naar de saa vilde gaa pænt i Seng.

Det gik nogenlunde godt, skønt de gerne vilde være blevet længere oppe.

Da Maren kom tilbage til Folkestuen, maatte hun hen at se til Glasset.

„Ja, hvad skal man tro?“

Hun tog det hen til Lyset.

Ane Margrethe hjalp hende paa Gled.

„Se, først er der jo ligesom en stor Firkant, der skraaner opefter — det maa være et Hus. Og alt det forvirrede uden om er Træer — altsaa en Have. Du faar baade Hus og Have.“

Maren lo tilfreds, en lille Smule forlegen. Saa delte hun Godter ud til alle Børnene og Anders.

Lidt efter spurgte Frits:

„Skal vi saa ha' en Spøgelsehistorie, Anders? Vi skruer Lampen lidt ned for at gøre det rigtig uhyggeligt.“

„Ja, Spøgerier er der nok af,“ sagde Anders med Overbevisning.

„Fortæl saa!“

Maren skyndte sig at lægge en stor Brændeklods i Kakkelovnen. Anders satte sig i en Stol med Ryggen mod Ovnens, så hen over alle Børnene, der sad omkring Bordet, og begyndte:

„Se, der er nu først noget om en Kat — og den er virkelig, for jeg har selv oplevet det.“

„Det har han altid,“ hviskede Henrik til Rasmus og kneb ham i Armen af bare Henrykkelse.

„Det var et Sted, jeg tjente, der havde de en nederdrægtig gal og arrig Hankat — graa og sort var den. Den tog Kyllinger, hvor den kunde komme til, og stjal i Køkken og Spisekammer al Verdens gode Sager.

Saa siger Husbond en Dag til mig, om jeg vil aflive Bæstet — og der var jo ikke noget, jeg hellere vilde. Jeg fik laant en Bøsse, og da Katten netop sad og aad en Dueunge, ramte jeg den lige i Hovedet, saa den først sprang højt i Vejret og derefter fløj et Par Favne henad Jorden — saa havde den ikke mere at skulle have sagt. Jeg begravede den meget omhyggeligt ude bag Laden, og vi sov alle roligt den Nat.

Men Dagen efter, da jeg staar ude i Loen, ser jeg pludselig to grønne Øjne, der stirrer paa mig fra en mørk Krog. Jeg blev noget underlig ved det og sagde et og andet for at skræmme de fæle Øjne væk. Men pludselig farer der en graasort Kat lige i Hovedet paa mig — og jeg saa jo straks, at det lige akkurat var den, jeg havde skudt Dagen før.“

„Det var det da vel ikke?“ spurgte Maren.

„Lige netop! For se — jeg gik nu lige godt for en Sikkerheds Skyld ud og gravede bag Laden — men ikke Spor af Kat var der — saa den var tydelig nok.“

„Blev den saa paa Gaarden?“ spurgte Henrik.

„Nej, den forsvandt igen med det samme — saa det har jo været saadan et Slags Genfærd af Katten.“

Anders tørrede sig om Munden med Haanden, spyt-

tede en Skraa ud og puttede en ny ind. Saa var han parat igen.

„Nu skal I høre en forfærdelig Historie. Jeg tjente engang hos en Proprietær. Hans Kone var død for flere Aar siden, da jeg kom dertil; men han havde aldrig nogen rigtig Husholderske, kun Piger til Køkken og Stuer — og de blev der aldrig ret længe ad Gangen, for de sagde, Husbond blandede sig for meget i deres Sager.

Saa var det en Aften, jeg havde faaet Lov at gaa bort, men jeg traf ingen hjemme, saa jeg kom snart tilbage igen. Jeg gik ind i Køkkenet, for jeg trængte til en Bid Mad, men der var ingen af Pigerne til Stede.

Lige idet jeg kom ind, var det, ligesom der forsvandt en i Kælderen, og jeg listede bag efter paa Hosesokker. Jeg kom lige tids nok til at se, at det var Husbond, og at han aabnede en Dør, jeg aldrig havde lagt Mærke til, og derinde stod et værre Gespenst til et Fruentimmer — helt gul i Ansigtet, mager og uredt.

I det samme opdagede Husbond mig bag ved sig, og han gav et højt Brøl fra sig — skønt han jo ikke behøvede at blive bange for mig.

Anders dog! raabte han og smældede den lille Dør i for Kællingen, hvad har Du gjort?

Jeg svarede ganske roligt, at jeg var sulten og gerne vilde have en Bid Mad. Men jeg var gaaet ned i Kælderen, fordi jeg troede, der var en Tyv dernede. Anders! Anders! sagde Husbond, og han var ligesaa hvid i Ansigtet som den kalkede Væg dernede, det er forfærdeligt, at Du kommer her ned — her gaar aldrig andre end jeg selv.

Men nu da Ulykken er sket, saa maa jeg fortælle Dig, hvordan det hænger sammen. Men Du maa give

mig Dit Æresord paa, at Du aldrig aabner Din Mund derom til noget Menneske — ellers bliver baade Du og jeg evig ulykkelige.

Naa, jeg sagde: Paa Ære og strøg Pegefingeren hen over min Hals — saa var den Sag i Orden. Og saa fortalte Husbond, mens vi stod nedenfor Trappen:

Ser Du, Anders, sagde han, jeg giftede mig engang med denne dejlige Gaard og tog Enken i Tilgift. Hun var baade grim og arrig, men temmelig til Aars, saa jeg tænkte jo, hendes Tid blev ikke lang. En Dag bliver hun da ogsaa syg, og to Dage efter døde hun. Jeg sendte straks Bud efter Ligsynsmændene, og de erklærede begge som een, at hun var saa død som en Sild. Saa fik jeg lagt hende i en fin Kiste, der stod oppe i Stadsstuen, og jeg skrev i Avisen, at alle, der vilde følge, var velkomne til at spise efter Begravelsen. Jeg vilde jo gøre alt saa godt som muligt — og jeg vidste nok, at paa den Maade vilde det blive en stor Begravelse. Der var jo ellers ingen, der brød sig om hende.

Men saa kan Du tænke Dig, Anders, at da jeg Dagen efter, at Bine er død, kommer op i den fine Stue for at skrue Laaget til paa Kisten, saa sidder Kællingen ret op og ser li'saa gal efter mig og spørger, hvad Meningen er.

Du er død, Bine! siger jeg. Ligsynsmændene har selv sagt det. Og der er bedt til Begravelse, saa det kan ikke gøres om.

Saa begyndte hun at skabe sig og raabe op, og jeg vidste ikke mine levende Raad, for jeg kunde jo ikke have den Skandale. Men saa siger jeg meget bestemt til hende:

Bine! Du er død for Verden; men vil Du være skikke-

lig og aldrig raabe op til nogen, saa skal Du faa Lov at leve nede i Kælderen, og jeg skal selv passe Dig. Men er Du ikke tilfreds med det, saa skruer jeg Laaget til nu med det samme.

Bine blev saa føjelig og skikkelig, og samme Aften bragte jeg hende her ned i Ostekammeret, hvor ingen andre har Adgang. Jeg passer hende selv, og vi snakker engang imellem om Sagerne paa Gaarden.

Men det er jo umuligt at tage hende frem for Dagens Lys — for der blev jo holdt stor Begravelse med den pæne Kiste, som var fuld af Sten og Hø, og ingen andre end Du ved, hvordan det hænger sammen.“

Anders gjorde en Pause, og Rasmus spurgte:

„Lever mon den Kone endnu?“

„Nej,“ sagde Anders, „hun skal senere være død, og Manden begravede hende selv ude i Haven midt om Natten.“

„Du er dog en farlig en til at fortælle,“ sagde Maren. „Nu skal vi vel ikke ha' flere?“

„Jo, lad os bare faa en til,“ bad Henrik.

„Skru Lampen lidt op,“ sagde Anders, „her er saa skummelt. Og hør saa:

Jeg tjente engang hos en Præst, der kun havde een Pige, men hun var ogsaa dygtig for to. Men se, der var det kedelige ved hende, at hun var saa slem til at gaa i Søvn. Hun vidste det godt, for hun havde saa tit Jordklumper i Sengen — men der var nu ikke noget at gøre ved den Ting.

Saa var det en Sommernat, jeg sad og vaagede over en So, der skulde fare. Jeg var lidt søvnig og tung i Hovedet, for Klokken var tolv. Saa hører jeg noget liste forbi ude i Gaarden, og da jeg kigger ud gennem Halv-

døren, ser jeg Kesten spadserere af Sted i bar Særk og Nattrøje. Jeg vidste jo nok, hvad det betød, og jeg vidste ogsaa, at man ikke maatte kalde paa en, der gik i Søvn, for saa faldt vedkommende død om paa Stedet.

Men da Soen laa rolig, listede jeg bag efter Kesten for at se, hvor hun endte. Hun gik bag om Laden og fulgte Stien, der gik op til Kirkegaarden.

Lidt fra hende hoppede en Lygtemand ligesom en Vejviser.“

„Hvad er en Lygtemand for en?“ afbrød Henrik.

„Det er et Slags Lys, der kommer af sig selv; andet ved jeg ikke.

Naa, jeg gik lige saa stille bag efter. Engang imellem vendte Kesten sig om og stirrede paa mig med store, aabne Øjne — hu! sikke Øjne!“

Anders kiggede rundt i hele Stuen; han var ganske bleg.

„Ser Du efter noget, Anders?“ spurgte Maren.

„Jeg syntes, der var en ved Døren — naa, nej, det var vist bare i Kakkelovnen.

Naa, Kesten gik helt op paa Kirkegaarden, og jeg stillede mig bag ved et stort Gravsted for at holde Øje med hende. Hun gik rundt til flere Grave, og til sidst satte hun sig oven paa en og begyndte at kradse med Fingrene i Jorden. Det saå ud, som vilde hun grave den døde op.“

„Uh, mit Haar!“ hviskede Ane Margrethe.

„Hvad er der med det?“ spurgte Frits.

„Det er, ligesom det rejser sig.“

„Da Kesten havde siddet saadan en Tid, gik hun hen til Redskabsskuret og hentede en Spade, og saa begyndte hun at grave.

Da der laa en hel stor Dynge-Jord ved Siden af hende, tænkte jeg: Nu er den gal! Kaldér jeg paa hende, falder hun død om — og saa er jeg en Morder. Lader jeg hende grave den døde op, kommer jeg i Forhør og bliver straffet, fordi jeg ikke har forhindret det. Jeg maa hellere gaa. Det gjorde jeg saa — listede lige saa stille hjem til Soen, der laa og kaldte paa elleve smaa Grise, som den havde faaet, mens jeg var borte. Da jeg mødtes med Kesten næste Morgen, saa' hun noget forstyrret ud, og Hovedpine havde hun da ogsaa. Men hun sagde ellers ikke noget — og jeg heller ikke.

Om Aftenen gik jeg ligegodt en Tur op paa Kirkegaarden, og da var hele Gravstedet plantet om og gennemgravet. Men om Kesten var kommen til Bunds i det, eller hun havde holdt sig til Overfladen — det fik jeg aldrig at vide.“

„Den var uhyggelig,“ sagde Maren; „skal vi ikke hellere spille Skidtmads?“

„Eller røde Anders,“ foreslog Henrik.

„Nej,“ sagde Anders, der rigtig var i Fortællehjørne, „nu skal I lige have en til — det er noget ganske nyt, som ingen Mennesker ved endnu.“

Saa satte de sig alle til Rette igen.

„Se, det var for et Par Aftener siden, saa kommer jeg gaaende over Kirkegaarden, og jeg hører noget pusle henne ved Vaabenhuset, men tænker ikke videre over det, førend jeg hører nogen stønne og puste saa rent gevaldigt. Jeg gaar nærmere og ser saa en Fyr hænge i Vinduet, halvt inde, halvt ude; han kunde hverken komme frem eller tilbage. Jeg saa' kun hans brune Bukser, lidt af en sort Frakke og et Par store Træsko paa Benene.

Hvad vil Du der? spurgte jeg.

Aa, hjælp mig, klynkede han; jeg maa jo ikke tigge, og saa tænkte jeg, at jeg kunde klare mig selv ved at redde lidt inde i Kirken.

Ja, Du skulde ogsaa, sagde jeg, saadan en Laban af en Tyveknægt.

Hjælp mig ud! tiggede han, saa skal jeg nok blive fra Kirken.

Ja, og gaa andre Steder hen — kanske i Præstegaarden. Hvor ligger den?

Ja, det skulde Du bare vide.

Jeg ved det ogsaa nok.

Se, nu var det igen dette her med at komme i Forhør, der gjorde, at jeg hev Fyren løs og lod ham rende.“

„Men det er jo forfærdeligt,“ udbrød Frits ganske bleg, „saa kan vi jo vente ham her naar som helst.“

„Ja, — ske kunde det jo, men—e — — —“

„Er der laaset i Kælderen?“ spurgte Frits.

„Ja, ork ja,“ beroligede Maren, — men hendes Haand rystede.

„Naa,“ sagde Anders, „nu ved jeg ikke mere, — og nu skal jeg over til Hans Ols' og ha' et Slag Kort.“

„Tør Du virkelig gaa alene?“ spurgte Henrik.

„Det tør jeg vel nok,“ svarede Anders, men Stemmen var alligevel noget usikker.

Da hans sidste Trin hørtes i Porten, sagde Maren:

„I skal ikke være bange — for det er Løgn altsammen. Men kan vi nu ikke pudse Anders lidt — han kunde selv have godt af en lille Forskrækkelse.“

„Ja—a!“ raabte Henrik begejstret, „lad os lave noget. Men hvad? Han troede vist selv fuldt og fast paa den sidste Historie, inden han blev færdig med den.“

„Jeg har en Idé,“ sagde Frits.

„Jeg har ogsaa en,“ sagde Henrik, „vi laver en Bøhmand og lægger den over i hans Seng.“

„Nej,“ sagde Frits, „vi laver en Mand med brune Bukser, Træsko og sort Frakke og lægger ham under Anders's Seng, saa tror han nok, det er Indbrudstyven.“

Der blev vild Jubel over Forslaget. Frits og Rasmus gik over og hentede Anders's brune Hverdagsbukser og et Par Træsko. Maren lavede Krop, Ane Margrethe Hovede, og Henrik fandt en gammel, sort Jakke af sin Faders. Ved fælles Hjælp fik de lavet en pragtfuld Tyveknægt, og under stormende Latter bar de ham over i Karlekammeret. De lagde ham halvt ind under Sengen, saaledes at det ene Ben laa strakt lige ud paa Gulvet, det andet trukket op som for at krybe ind under Sengen. Træskoene sad meget naturligt paa Benene.

Frits kastede en Pung paa Gulvet ved Siden af Bussemandens Arm — saa var alt i Orden.

Fulde af Begejstring gik de tilbage og ønskede nu blot, de kunde se Anders i det Øjeblik, han traadte ind i sit Kammer. Men den Fest fik de nok ikke med, for Klokken var mange, og naar Forældrene først kom hjem, blev der ikke mere Sjøv.

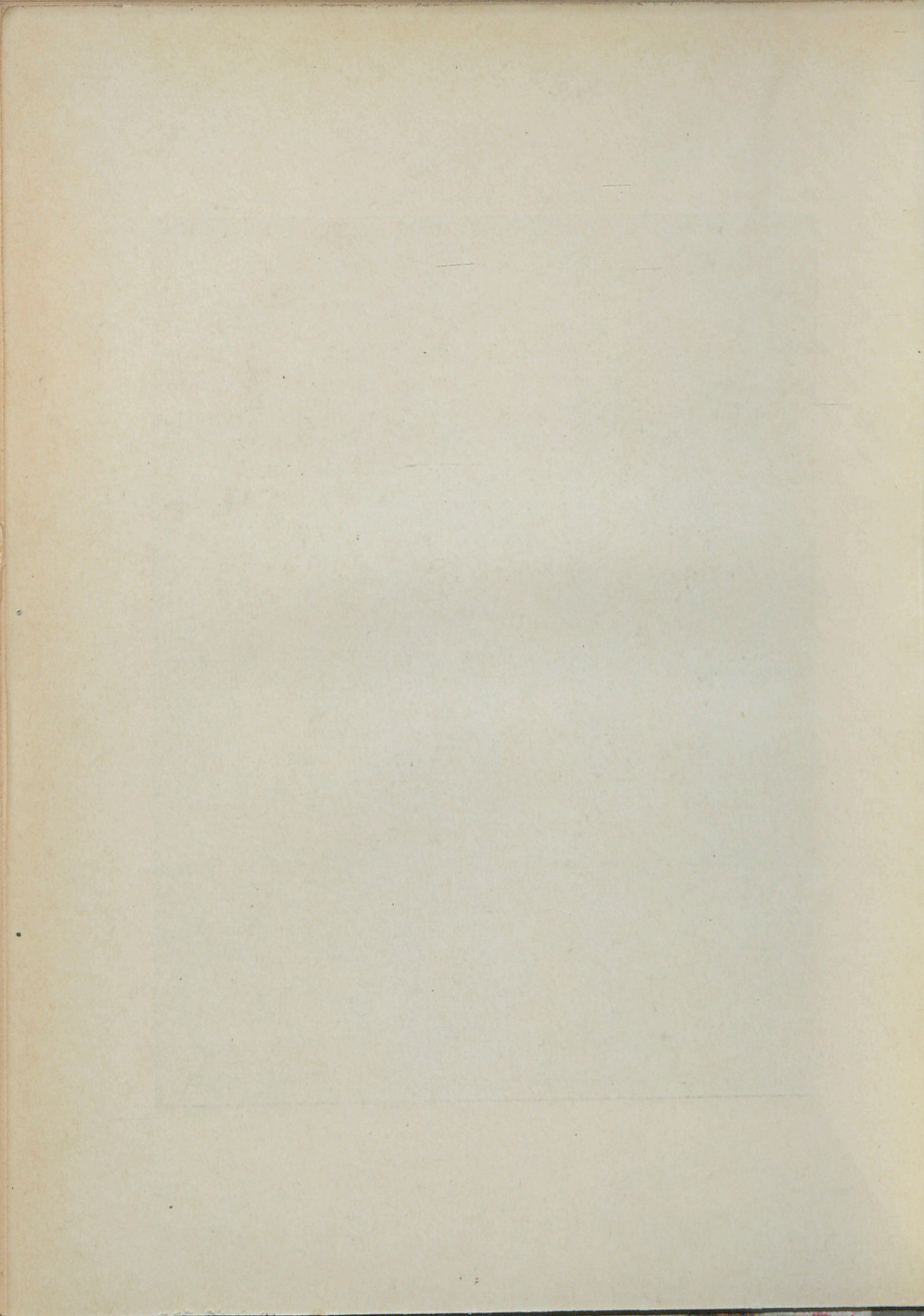
Rasmus og Ane Margrethe skulde nu ogsaa hjem, og Maren mente, det var bedst, Drengene snart gik i Seng, for Klokken var over ti.

„Mor sagde ikke noget om Sengetiden,“ indvendte Henrik.

„Saa kan vi maaske spille „røde Anders“ først,“ sagde Maren, der ikke var helt glad ved at sidde ene oppe.

Maren, Frits og Henrik satte sig ind i Dagligstuen om det runde Bord, hvor de spillede og sludrede til Klok-

ken elleve. Saa turde Maren ikke beholde dem længere, men sendte dem i Seng — hver med en Stribe Chokolade.

Da Præstens ved Tolvtiden rullede ind i Gaarden, saa' de i Maaneskinnet en Vandkande hænge og dingle oppe i Flagstangen. Det lo de ad; men de blev meget forbavsede ved at se en Flok Mandfolk staa henne ved Karlekammeret; der var højroestet Snak, og Præsten syntes at kunne kende Sognefogdens Stemme. Anders kom ikke for at tage imod Køretøjet, saa Præsten maatte raabe paa ham.

Endelig kom han — nølende og forlegen.

„Du har nok mange Fremmede,“ sagde Præsten, idet han rakte ham Tømmen.

„Ja—a“, svarede Anders lavmælt, „men nu er de ved at gaa.“

„Hvad er det for Folk?“

„Jeg skal fortælle Præsten det, naar jeg har spændt fra.“

Et Kvarter senere stillede Anders paa Hosesokker i Præstens Stue.

Kun Præsten sad derinde.

„Naa, Anders, er der noget særligt paa Færde — eller er det bare Nytaarsløjer?“

„Løjer!“ stønnede Anders, „nej, det var ikke Løjer — for ser Præsten, jeg saa' for nogle Dage siden en Tyveknaegt, der var ved at bryde ind ad Vinduet oppe i Kirken; men jeg lod ham rende, for jeg vilde ikke ha' alt det Mas med at komme i Kløerne paa Rettens Folk. Men da jeg saa nu for en Times Tid siden kommer ned i mit Kammer, ser jeg Tyven li'saa grangivelig ligge og krybe ind under min Seng — og en Pung havde han tabt paa Gulvet.“

Jeg smak Døren i i en Fart og satte Krogen paa.

Og saa løb jeg ned til Fogden og meldte det, for nu var den lige godt for tyk, at han brød ind hos mig, der havde hjulpet ham løs af Vinduet.

Men da saa Fogden og Byens Karle kom og skulde fange Tyven — saa var han væk med Pung og det hele — og mine Dagligbukser og de gamle Træsko var ogsaa væk.“

„Og ingen har set Fyren?“ spurgte Præsten ivrig.

„Ikke en!“ forsikrede Anders med skælvende Stemme.

„Men Præsten kan nok forstaa, at jeg ikke er videre forlegen for at ligge ene derude i Nat.“

„Nej, bliv dog endelig her ovre — nu skal jeg sige det til min Kone.“

Lidt senere gik Anders med Fruen ned i Drengenes Værelse; dér skulde han ligge paa en Sofa Resten af Natten.

Men næppe var Anders traadt ind i Værelset, førend han gav et Brøl fra sig.

„Der er han! — der ligger han!“

Fruen gav et Skrig og løb efter sin Mand. Da de ængstelige kom tilbage, stod Henrik midt paa Gulvet i bar Skjorte og holdt Bøhmanden højt i Vejret.

„Her er Indbrudstyven!“ sagde han stolt. Vi kunde ikke bare os for at belure Anders, og mens han gik efter Sognefogden, fjernede vi Tyveknægten. Se her, Anders, dér har Du Dine Bukser — og dér er Dine Træsko. Er Du saa tilfreds?“

„Ja, hvad skal der blive af den Henrik?“ sagde Anders stilfærdigt hen for sig og rystede paa Hovedet, „det har jeg sagt saa tit.“

Præsten og Fruen fandt Spøgen lidt vidtdreven, men Henrik sagde nok saa frejdigt:

„Mor, Du sagde selv, at vi skulde more os med, hvad vi kunde finde paa. Og vi har moret os — kolossalt!“

„Vær nu ikke vred, Anders,“ sagde Frits, „og bliv saa her hos os i Nat.“

Men det vilde Anders ikke; han luskede over i sit Kammer, hvor han hængte de brune Bukser paa Plads og satte Træskoene under Sengen.

Inden han gik til Ro, havde Maren været ovre for at trøste ham med en stor Tallerken Æbleskiver og for at ønske ham et glædeligt Nytaar.

Paa Feriebesøg.

Toget holdt ved en lille Landstation. Folk steg ud og ind, og blandt dem, der kom ind, var en yngre, lidt bleg Dame i en net, men tarvelig Dragt. Der var foruden hende kun een Dame til i Kupéen — hun var elegant klædt, dog uden finere Smag. Hun kastede et flygtigt Blik paa den sidstankomnes Dragt — men i samme Nu mødtes deres Øjne, og de udbrød i Munden paa hinanden:

„Men! — er det Dig?“

Og straks efter lo de begge af deres Udbrud.

„Men Lise dog!“ sagde den elegante, „hvor i Alverden kommer Du fra? hvor er Du gemt?“

„Aa, vi er nylig kommen herover fra Jylland; min Mand har forpagtet en lille Gaard.“

„Aah! Herregud! naa, har han det? Naa, og I har det saadan“

„Ja, ikke just flot, men“

„Naa — ja!“

Den elegante rystede deltagende paa Hovedet

„Ja,“ vedblev hun, „vi bor jo i København som altid — har det ganske udmærket. Min Mand er Grosserer, ved Du maaske; vi bor i en dejlig Villa og har to prægtige Børn, Carl og Emma, paa tretten og fjorten Aar.

Hvad er det, Din Mand hedder? Det er dog ogsaa frygteligt at tænke sig, at vi to gamle Veninder er kommet saa langt fra hinanden — ja, hvor Tiden dog ogsaa gaar!“

„Jeg hedder nu Lise Blikfeldt,“ sagde Forpagterfruen, „vi har fire Børn — Johan og Anna paa tolv og ti Aar — og saa et Par Tvillingbrødre paa fire Aar.“

„Naa, min Mand hedder nu Rosengren — det er et gammelt Familienavn, han har taget. Men hør! nu da vi endelig ses engang, lad os saa fortsætte det gamle Ven-skab og lad os føre vore Børn sammen. Jeg kan tænke, Dine smaa Pus aldrig har set København — det var rigtig noget for dem at komme ind til os. Man faar dog intet Begreb om den Verden, man lever i, uden ved at se vor Hovedstad. Nu er det snart Jul; send saa de to største ind til os — vi skal nok værne dem, kan Du tro.“

Fru Blikfeldt saa' lidt betænkelig ud og sagde:

„Ja, Tak, Laura — men de er slet ikke vant til at komme ud og“

„Saa meget mere trænger de dertil — man har dog Forpligtelser overfor sine Børn. Hvad lærer de paa Landet, maa jeg spørge? Nej, de trænger til Opdragelse! — Opdragelse! lille Lise. Vi Forældre bør give vore Børn alt, hvad vi formaar. Ja, saa venter jeg dem i Juletiden — ikke til Juleaften, den fejrer man jo i Hjemmet. Vi

skal nu først til Juletræ hos mine Svigerforældre og skal saa bagefter selv have et.“

Toget holdt, og Fru Blikfeldt rejste sig. „Jeg skal ud her,“ sagde hun og rakte Fru Rosengren Haanden.

„Allerede! det var kedeligt — men husk nu, at vi venter Børnene. Tro mig, de vil have uendelig godt af at komme lidt ind til os.“

„Tak! ja — hvis vi kan, saa skal de komme. Farvel, Laura.“

„Farvel, lille Lise! det var dog morsomt, vi traf hinanden. Hils nu . . .“

Toget var allerede i Gang, og Fru Blikfeldt hørte ikke mere. Hun vinkede med Haanden og gik bort med et noget beklemmt Udtryk, for hun spekulerede paa Indbydelsen til Børnene. Hun var ikke rigtig glad ved den. —

Fru Blikfeldt stod med varme Kinder ved Komfuret og bagte Pandekager. Engang imellem rørte hun i Øllebrøden ved Siden af.

Tvillingerne — Hans og Peter — sad paa Gulvet og legede; de snakkede uafbrudt med hinanden om alle de fantastiske Ting, de sad og lavede af tomme Garnruller, Sejlgarn, Propper og meget andet dejligt; naar den ene lo, lo den anden med.

Anna stod og vaskede op; Ærmerne var opsmøgede, og hun havde et Sækkelærredsforklæde bundet om sig. Arbejdet gik rask fra Haanden — hun havde nok ikke for ganske nylig lært at bestille noget.

Hans rejste sig halvt op og kiggede hen til Moderen.

„Hvor mange Pandekager har Du nu bagt, Mor,“ spurgte han.

„Denne er Nummer sytten — se, hvor Fadet er fuldt.“

Hun tittede i det samme ud gennem de smaa Ruder, nikkede mildt til nogen i Gaarden og sagde glad:

„Nu bliver her Solskin!“

Peter saa' op paa Moderen og spurgte:

„Hvorfor siger Du saadan?“

„Jo, min lille Dreng — for nu kommer Far.“

„Naa! kommer Far? Hans, nu kommer Far.“

De to Smaafyre styrtede mod Døren og var ikke fri for at puffe lidt til hinanden af Iver for at komme først.

Snart stod Forpagter Blikfeldt i Døren; han var høj, rank og lyshaaret med et Par milde, blaa Øjne, der straaledede dem alle i Møde. Fru Blikfeldt gik smilende hen imod ham og glemte for et Øjeblik sine husmoderlige Pligter af Glæde over at se sin Mand — derfor blev den syttende Pandekage brændt — helt sort paa den ene Side, ganske uspiselig.

„Du slemme, lille Mor!“ sagde Blikfeldt og klappede hende, „se, hvad Du laver.“

„Mor er ikke slem,“ sagde Hans fornærmet, og Peter lavede en forskrækkelig Trutmund.

„Nej,“ sagde Forpagteren og kyssede sin Kone, „Mor er den allersødeste lille Mor i hele Verden — og den allerdygtigste.“

„Ja, se blot her,“ lo Fru Blikfeldt og holdt den brændte Pandekage i Vejret; „se, hvor dygtig hun er! Men baade ti og tyve Pandekager kunde jeg brænde helt op for at se paa dit glade, milde Ansigt.“

Anna sagde sjældent ret meget — heller ikke nu, da Faderen kom ind efter mange Timers Arbejde — hun stod blot stille, saa' og lyttede, men det lyse Blink, der kom i hendes Øjne, fortalte, at alle gode Indtryk trængte sig dybt ind i hendes Hjærte.

Da Johan lidt efter kom ridende hjem fra Smedien med to nyskoede Heste, dækkedes Middagsbordet, og snart

sad Familien om den dampende Terrin. Vidunderlig dejligt smagte Maden oven paa Arbejdet.

Fru Blikfeldt havde naturligtvis fortalt sin Mand om Mødet i Toget med Fru Rosengren og om Indbydelsen til Børnene — men der var ikke taget nogen Bestemmelse om, hvor vidt Indbydelsen skulde efterkommes. Der var foreløbig ikke talt til Børnene derom. Men nu — lige efter Bordet — kom Johan springende med et aabent Brevkort i Haanden.

„Mor! Mor! hvad skal det betyde, der staar her? — se dog blot! Det er ikke til at forstaa — Posten var her lige nu med det.“

„Lad mig nu snart vide, hvad Dag og Time vi maa hente Børnene paa Banegaarden. L. R.“

Saa satte hun sig ned og fortalte Børnene hele Historien fra først til sidst.

Naturligtvis vilde Børnene gerne til København — det var en ukendt Verden for dem — og en dejlig Verden maatte det være. Fru Blikfeldt saa' paa sin Mand for at læse i hans Øjne.

„Aa, hvad Lise,“ sagde han muntert, „lad dem faa den Fornøjelse.“

„Ja, naar Du synes det.“

Anna kyssede sin Moder, Johan hoppede paa eet Ben og var gerne sprunget op gennem Loftet. Hans kravlede op paa Moderens Skød og spurgte lidt betænkelig:

„Mor! skal vi med?“

„Nej, I skal blive hos Mor.“

„Naa, det var rigtignok godt.“

„Ja, det var rigtignok godt!“ gentog Peter. —

Der blev stor Travlhed. Annas pæneste Kjole skulde lægges ned, hendes Kaabe skulde have Skindkanter for

at dække det luvslide, og Skoene maatte desværre have nye Saaler.

Johans Bluse blev forlænget paa Ærmerne — det var ogsaa forskrækkeligt, saa de Børn voksede, men det var da rigtignok ogsaa længe siden, de sidst havde faaet Tøj. Johan havde ingen Overfrakke — men naar han kunde undvære den paa Landet, kunde det vel sagtens gaa i Byen. Hans blaa Bukser blev vasket i Qvillaja og blev ganske som nye, syntes de alle. Et Par blanke Knapper ned ad Siden gjorde ogsaa god Virkning.

Den Dag, de to store Børn blev klædt i Pudsen, følte Fru Blikfeldt sig helt glad tilmode og saa' med Tilfredshed paa sine travle Hænders Værk. Sammen med Tvillingerne fulgte hun dem et Stykke paa Vej til Stationen. Glade og straalende vinkede Anna og Johan Farvel — men Fru Blikfeldt var alligevel en lille Smule beklemt, da hun saa' dem forsvinde bag en Bakke.

„Bare det nu maa gaa dem godt!“ tænkte hun. Saa tog hun de smaa i Haanden og skyndte sig hjem. —

Carl og Emma Rosengren gik frem og tilbage og ventede paa Toget, der skulde bringe deres to Gæster fra Landet.

„Nederdrægtig forsinket,“ henkastede Carl, „men endelig kommer det da.“

Han tog Søsteren ved Armen og sagde:

„Lad os blive staaende — det kan ikke nytte at mase sig ind i den Myretue. Brug nu bare Øjnene, saa finder vi dem nok.“

„Dér kommer et Par,“ udbrød Emma, „mon ikke det er dem?“

„Mener Du de Bondeunger dér? Nej, dem kan det umuligt være.“

„Jeg tror det nu alligevel.“

„Ih! bevar mig vel! Du søde Grød! det var dog et yndigt Selskab at faa.“

„Aa, hvad — det kan maaske blive Grin nok paa sin Vis.“

Anna og Johan gik langsomt og forsigtigt fremad, holdende hinanden i Haanden. De mange Mennesker gjorde dem lidt betuttede — hvordan mon de skulde finde Carl og Emma. De saa' nok to store Børn staa og spejde omkring, men mon det var dem? saa store var Carl og Emma vel ikke; disse var helt voksent og fint klædte.

Carl gik hen til „Bondeungerne“ og spurgte:

„Er det Anna og Johan?“

„Ja,“ svarede de begge og saa' vist paa Københavnerdrengen.

Saa gik de ud paa Gaden sammen.

„Sikken et Spektakel!“ udbrød Johan.

„Ja,“ fortsatte Anna, „man kan næsten ikke høre, hvad man siger.“

Carl og Emma saa' paa hinanden, og Carl sagde overlegent:

„Ja, her er Sjøv i Gaden! Det er ikke som ude paa Landet.“

De gik et Stykke videre i Tavshed. Carl gad foreløbig ikke ofre sin Stemme før at brøle til dem.

„Sikke nogle høje Huse!“ udbrød Johan, idet han stod stille og saa' op.

Folk myldrede frem og tilbage. Anna og Johan fik Puf og Stød fra alle Kanter.

Carl skammede sig ved at følges med dem og haabede

inderligt, han ikke skulde møde Bekendte, mens han gik i dette Optog. Han vendte sig mod Børnene og sagde:

„Nu kan I bare gaa bag efter mig — men skynd Jer lidt, for Mor venter paa os.“

Saa gik han i Spidsen og lod, som om han aldeles ikke havde noget med de andre at gøre. Men stadig irriterede det ham at høre deres forbausede Udbrud, naar de kom til en større Bygning eller en flot Butik. Han var da heldigvis vokset fra at se efter Bygninger — han værdigede dem aldrig et Blik. Tænk, om han stillede sig op for at glo paa Huse! Folk vilde da tro, han ikke var vel forvaret.

Emma gik længst tilbage i Flokken; hun morede sig med at se paa de fremmede Børns Klædedragt. Hvor mindede de dog om landlig Skræddersyning fra øverst til nederst. Og hvor slæbte de dog Benene efter sig — de kunde ikke engang gaa ordentligt paa Fortovet.

Endelig var Spadsereturen da forbi, og de stod ved Grosserer Rosengrens Villa og ringede paa. En Pige lukkede op og hjalp dem af Tøjet, og de kom ind i Stuen.

Johan og Anna studsede ved at se, hvor elegant der var.

Emma lo og spurgte:

„Har I det saa fint hjemme?“

Anna blev rød i Hovedet og sagde:

„Nej, ikke nær saa fint — men — vi har det alligevel saa rart hjemme.“

„Ja, Gudbevares!“ vedblev Emma, „jeg tvivler ikke om det rare.“

„Og Mor kan saadan pynte op med lidt, saa det“

„Ja, Din Mor er vel svært fiks!“

Emma gav sig til at le, men Anna fik Taarer i Øjnene,

og hun ønskede i det Øjeblik, at hun var hjemme hos sin søde Mor igen.

Omsider kom Fru Rosengren ind. Hun gik hen og tog de fremmede Børn i Haanden, ønskede dem velkommen og førte dem ind i et Kontor, hvor hendes Mand sad.

„Se her, Julius, det er Lises Børn! store Børn — ikke sandt?“

„Ja, det er det. Goddag, Goddag Børn — naa, ja, mor Jer nu godt, mens I er her og lad, som I er hjemme.“

„Tak,“ sagde Anna. Men hun tænkte ved sig selv, at det var en Umulighed nogensinde at føle sig hjemme her.

„Skal vi dog ikke snart spise?“ spurgte Carl, „det er dog en Evighed, vi skal vente i Dag. Hvad ekstra skal vi have, siden det tager saadan en Tid?“

„Aa,“ svarede Fru Rosengren, „det er den ny Pige, der gaar og tosser frem og tilbage uden at kunne blive færdig.“

„Ja, Mor, hvad vil Du ogsaa med det Fjols? Du skulde lade hende rende og hoppe.“

„Det skal hun ogsaa faa Lov til, saa snart jeg har en anden. Aa, hvor alt det Pigevrøvl tager paa en — jeg maatte lægge mig før, saa ødelagt var jeg.“

Da de havde spist til Middag, sagde Emma til sin Moder:

„Carl og jeg har bestemt, at vi gaar i Teatret i Aften med vore Gæster.“

„Naa, har I det, Børn.“

„Ja, for ved Du hvad, Mor, det er sandelig ikke morsomt at sidde herhjemme og glo paa saadan et Par Dødbidere.“

„Aa, nej saamænd — det er jo Landbørn — de kan

ikke tale med om noget herinde. Det er vel egentlig ikke Selskab for Jer, men nu traf jeg jo min gamle Lise og saa“

„Uh, ja, Mor, havde Du bare aldrig truffet den Lise.“

„Naa, I skal vel saa have nogle Theaterpenge. Kom her! — værsgo' min Pige.“

Emma tog imod Pengene uden at sige Tak.

Det blev en højst interessant Aften for Anna og Johan, der aldrig før havde været i Theater; de var meget opfyldte af alt, hvad de saa' og hørte.

Næste Formiddag var de paa etnografisk Musæum — det morede dem ogsaa i høj Grad. Da de gik hjem derfra, spurgte Anna:

„Der er vel ogsaa Thorvaldsens Musæum?“

„Ja,“ svarede Emma, „men det vil ikke more Jer.“

„Hvorfor ikke?“

„Nej, det er for højt for Jer.“

„Er det saa højt?“

„Ja, det gaar over Din Forstand.“

„Du har vel tit været der og kender det hele?“

„Nej, jeg har aldrig gidet gaa derhen, for dér kan jeg jo altid komme.“

Om Eftermiddagen betroede Carl sin Moder, at han maatte ud at gaa en Tur alene for at friske sig lidt oven paa den nederdrægtige Musæumstur, hvor han maatte trække rundt med de kedsommelige Bondeunger, der vilde se hver en Smule.

„Jeg har for Resten ikke en Øre paa Lommen,“ mugged han.

„Jamen — til en Spadseretur!“ indvendte hans Moder.

„Naa, jeg maa maaske ikke engang have en Tiøre i Vestelommen, hvis jeg bliver træt og ønsker at køre hjem.“

„Aa, de Penge!“ sukkede Fru Rosengren.

„Tror Du, jeg er til for Pengene, Mor, eller Pengene til for mig? Hvad i Alverden skulde Forældre have Penge for, naar de ikke skulde anvendes paa deres Børn?“

„Ja, naar de saa blev godt anvendt, men . . .“

„Hør, Mor — hvor tit skal jeg sige, at mine Nerver ikke taaler Ophidselse. Ja, det er en fed Arv, jeg har faaet efter Dig med de svage Nerver.“

Fru Rosengren aabnede sin Portemonnæ og rakte Sønnen en Tikroneseddel.

Carl gik brummende ud af Døren, som han huggede haardt i efter sig. —

Da der skulde spises til Aften, var Carl ikke kommet hjem endnu.

Grosserer Rosengren gik omkring med rynkede Bryn; Humøret var ikke godt. Anna og Johan saa det, sagde ikke noget, men følte sig trykkede.

Fru Rosengren puslede lidt ved Bordet for at trække Tiden ud, hentede et og andet og spurgte endelig sin Mand, om han var sulten.

„Ja, vist er jeg det! det er jo langt over vor sædvanlige Spisetid.“

„Nu maa Carl ogsaa snart være her — nu skal jeg gaa ud at se, om han ikke er kommet.“

Men der var ingen hverken i Gangen eller paa Trappen.

„Lad os saa dog begynde!“ knurrede Grosserereren, „der er da Maade med, hvad man skal finde sig i af sine Børn.“

„Naa, naa, lille Mand.“

Fruen klappede ham paa Skulderen og bød ham et Fad med røget Laks.

„Vil Du hellere have Hummer, saa er her.“

Hun rakte ham et andet Fad.

Der kom stadig ingen Carl. Grosserereren spiste uden at sige et Ord; Landsbybørnene var tause som Graven; kun naar der blev budt dem noget, lød der et stilfærdigt „Tak“.

Fru Rosengren følte, at hun ligesom maatte holde Ilden vedlige — hun snakkede om Vind og Vejr, fortalte om Genboens Gardiner, der blev brændt halvt op i Aftes, fordi Pigen havde sat et Lys i Vinduet — og om Værtens lille Datter, der havde faaet Blodforgiftning, fordi en Kat havde kradset hende.

„Aa, lille Emma,“ vedblev hun, „hent Du Theen ind, for Mine bliver aldrig færdig til noget.“

„Naa, skal jeg nu være Tjenestepige?“ knurrede hun, „det manglede bare.“

Fru Rosengren gik stiltiende ud efter Theen.

Da de omtrent var færdige med Maaltidet, kom Carl. Han var tykøjet og hed i Kinderne, sagde blot flygtigt Goddag og satte sig straks til Bordet.

„I har nok været sultne i Aften,“ brummede han, „I kunde ikke vente paa mig de Minutter — og alle Fadene er omtrent tomme.“

„Der er mere i Spisekammeret,“ trøstede Fruen.

„Nej, nu kan det være det samme,“ muggede han, slubrede Theen i sig og var færdig.

De rejste sig fra Bordet, og Børnene forsvandt ind i en anden Stue.

Grosserereren saa' meget alvorlig ud og sagde:

„Hør, Laura! hvad skal dette blive til? Hvad skal det blive til?“

„Hvilket, søde Mand?“

„Aa, Børnene! — Pengene — det hele!“

„Aa, Du er altid saa gammel i Sind og Tanke, aldrig kan Du sætte Dig ind i Børns Fornøjelser. Men er Du ikke tilfreds med min Opdragelse, saa prøv selv.“

„Nej, de faa Timer, jeg er hjemme fra Kontoret, vil jeg virkelig have Ro. Jeg har Spekulationer nok den hele Dag. Men Du maa holde igen med de Børn — de bliver min Ruin før eller senere.“

„Saa — lad os nu ikke snakke for meget op — men lad os gaa ind til Kaffen. Mine! bring Kaffe og Kager ind i Kabinettet.“ —

Da Anna den Aften laa i den fine Gæstekammerseng med broderet Hovedpude og Kniplings-Mellemværk paa Lagenerne, ønskede hun inderligt, at hun laa hjemme i sin egen, beskedne Tremmeseng. Aa, hvor hun længtes efter Mor, Far og de smaa Tvillinger; hun vilde aldrig mere ud, bare se at faa Lov til at blive hjemme altid — dér var dog bedst. Hun laa og græd af Længsel, endskønt hun vidste, hun skulde hjem næste Dag.

Da Johan vaagnede den sidste Morgen i København, syntes han alligevel, det havde været rart, om det først var næste Dag, de skulde rejse — her var dog ligegodt morsomt — selv om det undertiden var kedeligt at være her.

Ved Middagstid forlod de den flotte Villa. De takkede pænt for Besøget og blev fulgt til Banegaarden af Emma — Carl havde desværre ikke Tid.

Snart rullede de bort fra den store, larmende By. De kiggede, saa længe de kunde, efter Huse, Taarne og Skorstene, der blev mindre og mindre og tilsidst forsvandt i Taagen.

Saa sad de begge tavse og tænkte paa disse Dages store Oplevelser. —

Det var en Fryd for alle, da de atter stod hjemme i den beskedne Dagligstue. Johan fandt den mindre, end den plejede at være — men derfor var den lige god.

Tvillingerne var sødere end nogensinde, de hoppede og sang af Glæde og havde saa travlt med at fortælle om alt det, der var sket hjemme i disse Dage.

Anna lagde sit pæne Tøj til Side, klædte sig i daglig Dragt og længtes ligefrem efter Arbejde.

Johan gik med Faderen ud i Stalden — der var just en So, som havde faaet tolv Smaagrise. Og alt mens Arbejdet gik fra Haanden, fortalte Anna og Johan om alt, hvad de havde set og hørt. —

Det var Sommerferie-Tid. Hos Forpagter Blikfeldts var Sommerferie ikke ensbetydende med Driveri; blev Børnenes Skolebøger lagt til Side, kom der andre Pligter i Stedet — ikke kedsommelige Pligter, for Fru Blikfeldt havde en egen Evne til at gøre et Arbejde interessant og fornøjeligt — ja, en hel lille Historie kunde hun føje ind i et Arbejde. Derfor gik alt saa let og godt fra Haanden for store og smaa.

En Dag var de alle, undtagen Fru Blikfeldt, ude paa Kløvermarken for at køre Hø hjem. Tvillingerne sad i en Høstak og legede, at de kørte paa et højt Læs; Anna rev sammen, og Johan stak Høet op til Faderen, der stod paa Vognen.

Lærken sang fornøjet over deres Hoveder, og engang imellem sang Smaadrene med.

Dette fredelige Sommerbillede saa' Fru Blikfeldt, da hun kom gaaende hen ad Stien, der endte ved Kløvermarken. Hun nikkede og viftede til de smaa og gik saa hen imod de andre. Hun havde et Brev i Haanden og raabte, inden hun var helt henne ved Vognen:

„Her er Brev fra København.“

Anna og Johan fløj hende i Møde.

„Fra København, Mor? Er det fra Rosengrens? skal vi derind igen?“

„Nej, slet ikke; nej, Fru Rosengren foreslaar, at Carl og Emma skulde komme herud en Del af Ferien.“

„Naa, var det ikke andet?“ sukkede Johan og gik atter hen til Høstvognen.

„Ja, hvad siger I til det?“

„Vi siger naturligvis gerne for os,“ raabte Johan og stak Høtyven i en stor Bunke Hø. Anna nærmede sig og sagde:

„Jeg bryder mig nu ikke saa forfærdelig meget om dem — men det var da en Skam, om de ikke skulde have Lov at komme.“

„Ja,“ svarede Moderen, „Brevet er skrevet saaledes, at jeg ikke godt kan sige andet end ja dertil.“

Og derved blev det saa. —

Nogle Dage senere kom Københavner-Børnene. Carl var nedladende elskværdig mod alle Børnene, og Emma gjorde sig særlig gode Venner med Tvillingerne ved Hjælp af Godter. Hun fandt, det var et Par grinagtige Fyre — rigtig et Par Klodser.

Fru Blikfeldt følte sig ikke videre vel tilpas sammen med de unge Gæster; de tiltalte hende ikke. Hun syntes, hun kunde læse Kritik i deres Øjne, hvor de saa gik og stod. Men de sagde ikke ret meget, naar de var inde, de var ikke rigtig dristige endnu overfor Fru Blikfeldt. Ude i Gaard og Have var det en anden Sag, dér stod Munden ikke paa dem. Alt skulde undersøges og have sin Dom.

Johan morede sig af og til i Stilhed, naar Carl — meget imod sin Vilje — blottede sin Uvidenhed i mange

Retninger. Forøvrigt var Carl nærmest vild og gjorde alt, hvad han fik Lyst til.

Emma gik omkring med Parasol og Handsker — det var dog Synd, om hendes Ansigt og Hænder skulde tage Skade af Landet! Gaardens Dyr vilde hun ikke se, hvis de stod i Staldene, der lugtede jo saa gyseligt. Ude paa Marken kunde en Flok Køer jo se ganske pæne ud.

Det, der tiltalte hende mest, var at ligge i Haven i en Hængekøje og læse Romaner. Baade Køjen og Bøgerne havde hun bragt med sig derud.

Men Carls Lyster gik i andre Retninger.

En Eftermiddag var Forpagteren og hans Kone mod Sædvane borte fra Hjemmet. Carl havde lagt Mærke til en stor Tyr, der stod tøjret tæt ved Gaarden, og nu fandt han paa, at han, Johan og Vogterdrengen skulde holde en Tyrefægtning. Det maatte være Spænd at se en Tyr rigtig vild og gal — de var desværre altid saa tamme.

Johan gjorde Indvendinger og sagde:

„Jeg vil ikke være med, for hvem ved, hvad saadan et Dyr kan finde paa.“

„Den har jo Ring i Næsen,“ sagde Carl.

„Ja, det er lige meget — Du skulde hellere lade være.“

„Ja,“ raabte Vogterdrengen, „vi kan tidsnok blive spiddede.“

„Sikke nogle Kujoner!“ vrængede Carl; han fik mere og mere Lyst til at vise sig. Han tog Pinde og Smaasten og kastede dem efter Tyren — men den stod stille og uanfægtet.

„Har I ikke noget rødt?“ spurgte han.

„Jeg har en rød Lommeklud,“ sagde Vogterdrengen, der begyndte at faa Lyst til at se, hvad Københavner-Drengen kunde finde paa.

Carl stak Tørklædet paa en Kæp og svingede det foran Tyren, der begyndte at stirre og udspile Næseborene.

„Lad være!“ raabte Johan og trak sig lidt tilbage.

„Den bliver snart gal,“ forsikrede Drengen og nærmede sig et Træ, der skulde være hans Tilflugt i paa-kommende Tilfælde.

„I er nogle Krystere begge to,“ drillede Carl, „se nu blot efter — se, saadan turrer man først Bæstet — se, nu glor den arrigt efter mig — nu borer den Hornene ned i Jorden og sparker. Se det hvide i Øjnene — bøv—øv! Du sorte Trolde. Du rykker i Tøjret, men Ringen gør nok av i Næsen.“

I et Nu havde Tyren faaet Tøjret kastet op over Hornene, og ved et kraftigt Ryk med disse røg Pælen op af Jorden, og Dyret fo'r rasende mod Carl. Den saa' hverken Johan eller Vogterdrengen, der løb til Side, det var kun Carl, den vilde have fat i. I Løbet af faa Sekunder havde den væltet ham med sine Horn og behandlede ham derefter paa en yderst ublid Maade.

Johan og Drengen turde næppe se efter Tyren, og Carl vidste hverken ud eller ind, han tabte ganske Bevidstheden.

Da han kom til sig selv igen, laa han i en pæn, ren Seng i Forpagtergaarden og havde frygtelige Smerter alle Vegne. En Læge stod hos ham, han følte endnu engang rundt paa Carls Hovede.

„Nej,“ sagde han saa, henvendt til Fru Blikfeldt, „nogen Kvæstelse er der ikke sket — men det er galt nok endda.“

„Det er forfærdeligt,“ sukkede Fruen med Taarer i Øjnene.

Endnu samme Aften stod Fru Rosengren ved sin Søns

Leje. Han var tildels bevidstløs, og hans Moder understøttede jamrende Klageraab.

„Min egen Dreng! — min eneste Søn — aa, at jeg skulde sende Dig herud for at blive slaaet ihjel.“

Hun vendte sig mod Fru Blikfeldt.

„Og saadan et vildt Dyr lader I staa tøjret paa Marken, hvor Folk kommer og gaar.“

„Tyren har altid før været saa skikkelig.“

„Ja, jeg skal love for, den er skikkelig — ødelægger min stakkels Dreng — river ham halvt ihjel. Han overlever det saamænd ikke. Stakkels, stakkels Dreng!

„Lille, søde Carl, se, Mor er her. Er det ikke godt, Mor er her?“

Carl slog Øjnene op, saa' ligegyldigt frem for sig og lukkede Øjnene igen.

Det var en uhyggelig Dag i Forpagtergaarden. Børnene gik stille omkring, og Johan havde en trykkende Følelse, fordi han havde været til Stede under hele Scenen med Carl og Tyren. Men han havde jo ikke været i Stand til at hjælpe. Han tænkte paa, hvor forfærdeligt det vilde blive, naar man en Dag kom og sagde: „Nu er Carl død.“ Han laa jo hen, som om han allerede var død, og der var slet ikke Tale om at føre ham til København. Hvad skulde Enden dog blive? Han bebrejdede sig, at han aldrig havde holdt videre af Carl. Bare han dog kunde faa Lejlighed til at være venlig imod ham.

Anna gik og smaagræd, naar ingen saa' det; hun syntes, det var saa sørgeligt altsammen, og det var saa frygteligt at høre, naar Carls Moder græd og klagede og kom med Bebrejdelser. Det lettede lidt, da hun rejste et Par Dage efter. Da var Carl en lille Smule bedre, og Fru Rosengren maatte hjem for at „trøste“ sin Mand.

Snart vilde hun komme igen at se til sin Søn.

Fru Blikfeldt passede Carl baade Dag og Nat med den største Omhu. Anna og Johan søgte paa alle Maader at opmuntre ham, og naar Carl saa' taknemligt paa dem, følte de sig saa glade, at de nødtigt gik fra ham.

Fru Blikfeldts Stiltfærdighed virkede saa velgørende paa Carl; ofte sad hun med hans Haand i sin, indtil Sønnen dyssede ham til Ro. Der blev ikke talt ret meget i disse Dage, de, der mest førte Ordet, var Tvillingerne. Ogsaa de gav deres Bidrag til den syge Dreng.

Paa en stille og uforklarlig Maade smeltede Carl sammen med dette milde, kærlige Hjem; han længtes ikke efter sit eget men syntes, her var saa fredeligt, godt og velgørende at være.

Da han blev lidt bedre, nikkede han venligt til Børnene, og mangen Gang lød et oprigtigt „Tak“ fra ham.

Saa en Dag kom hans Moder igen derud — glad ved at se ham bedre. Med hviskende, næsten indsmigrende Stemme spurgte hun:

„Skal jeg blive herude hos Dig, lille Carl? — lige til Du bliver rask?“

„Nej,“ svarede Carl, „saa varer det meget længere, inden jeg kommer mig; nej, Mor, rejs hellere snart hjem igen.“

Da kastede Fru Rosengren sig hulkende ned ved hans Seng. Lidt efter gik hun ind i Dagligstuen, hvor hun mødte Fru Blikfeldt. Klagende styrtede hun sig om hendes Hals og stønnede:

„Lise, Lise — Du har gjort det bedre end jeg; aa, Lise, han bryder sig slet ikke om sin egen Mor — jeg, som har føjet ham i alt, for at se ham glad! Han agter mig ikke engang. Aa, det er forfærdeligt! Han siger,

jeg skal rejse igen. Lise! hvad skal jeg gøre? Du i Din beskedne Stilling er langt rigere end jeg i al min Velstand.“

Hun græd nu mere stille, og Fru Blikfeldt klappede hende paa Kinden, som man klapper og beroliger et bedrøvet Barn.

Men hun kunde ikke finde paa noget at sige.

„Lise! tror Du, det er for sent?“ spurgte Fru Rosengren og saa' op, som ventede hun hele sin Fremtids Afgørelse af hendes Svar.

„Det vil maaske blive svært — men det er aldrig for sent at slaa ind paa noget bedre.“

Fru Rosengren trykkede hendes Haand og sagde stille:

„Du er ikke mere den lille Lise for mig. Vil Du hjælpe mig at finde den rette Vej.“

Drillepind og Vigtigper.

Kaj var den ældste Dreng af en stor Børneflokk, og Gerda var den ældste af Pigerne. De havde begge en Følelse af, at de skulde styre hele Flokken, og mange Gange sagde deres Moder til dem:

„Vær nu et godt Eksempel for alle de smaa; saadan som I opfører Jer, vil de sikkert ogsaa blive.“

Kaj var ogsaa rigtig god til at hjælpe dem og vise dem til Rette med mange Ting, for han var en fornuftig og forstandig Dreng — men Gerda stod ikke tilbage for ham, selv om hun var et Aar yngre.

Det hændte ikke saa sjældent, at en og anden, som kom i deres Hjem, sagde:

„Hvor er det dog nogle søde, artige Børn, aldrig er der Vrøvl med dem. Bare mine var lige saa søde!“

Men en Dag spurgte en af Kajs og Gerdas smaa Søskende:

„Mor! er det sandt, at der er en Djævel til?“

„Ja, det er, lille Misse — men vi kan ikke se ham selv, vi ser kun hans onde Gerninger; han kan gøre saa meget stygt, ja, han kan ligefrem hviske een i Øret, at man skal gøre noget ondt, og det er saa sørgeligt, naar nogen vil lytte til ham og følge hans onde Raad.“

„Kan Djævelen ogsaa sige noget til Børn?“

„Ja, det kan han rigtignok.“

„Saa har han vist sagt noget til Kaj.“

„Hvorfor det?“

„Jo, for han var saa uartig i Dag; han drillede Gerda for ingen Ting — for hun rørte ikke engang ved hans Stilebog, men det sagde han, hun gjorde.“

„Naa, ja, det var ikke pænt af ham. Men sørg Du nu selv for at blive en sød og god lille Pige, saa Mor kan være glad ved Dig.“

Der var saadan et Spektakel i Børnestuen. Kaj havde skubbet til Gerda, saa hun var røget hen mod Bordet, hvor alle hans Bøger laa; en af dem var faldet paa Gulvet, og et Blad var gaaet løs. Kaj var rasende og sagde, det var Gerdas Skyld — og det var altsaa ogsaa hende, han kunde takke for, at han i Morgen vilde faa daarlig Karakter i Orden.

Gerda sagde, han kunde have ladet hende være i Fred — men Kaj svarede rask, at hun stod i Vejen for ham, saa han var nødt til at flytte hende.

De skændtes mere og mere — lige til deres Moder kom og mæglede imellem dem.

Men næste Dag blev der ogsaa Anledning til at drille hinanden. Gerda behøvede blot at lægge Kajs Skoletaske hen i en Krog, hvor Kaj ikke straks kunde se den — puh! saa var han der øjeblikkelig. Og Gerda fandt en vis Fornøjelse i at se den store Dreng rød i Kinderne og gal i Hovedet.

„Du er den værste Drillepind, jeg har kendt,“ raabte han, mens han løb efter hende for at faa fat i hendes lange Fletninger.

„Vigligper!“ svarede Gerda og smuttede behændigt fra ham; „Kaj Vigligper!“

Kaj havde lagt sin Lommekniv paa Bordet, og Gerda tog den for at spidse en Blyant.

„Med Forlov!“ brølede Kaj, idet han styrtede hen og rev Kniven fra hende. I Hastværket skar han hendes ene Finger, der blødte temmelig stærkt. Gerda vilde „sige det til Mor“, men Mor var ikke hjemme, saa det blev kun til Skænderi og yderligere Drillerier.

Om nogen fremmed havde hørt og set derpaa, vilde han sikkert have sagt: „Hvor er det dog nogle slemme, uartige Børn! Bare mine aldrig maa blive saadan!“

En Dag havde Kaj plukket en stor Buket Violer i Haven til en af sine Lærere. Gerda saa' surt til det og sagde, han tog saa mange, blot for at hun ingen skulde faa til sin Spillelærerinde.

„Sludder og Vrøvl, Jomfru Drillepind,“ snærrede Kaj.

„Hr. Vigligper!“ svarede Gerda, og i det samme fløj en tyk Pind op i Luften og ramte Kaj i Hovedet.

„Vil Du slaa mig ihjel!“ raabte han.

„Ja, gid Du var død, saa fik man da Fred for Dig.“

Gerda saa' endnu en Gang efter Kajs mange og store Violer — saa skyndte hun sig ud af Haven for ikke selv at faa en Pind i Hovedet.

Kajs og Gerdas Moder havde i Stilhed set og hørt, hvordan de to store Børn havde begyndt at drille hinanden, og det gjorde hende tit meget bedrøvet, for hun vilde saa gerne have gode Børn og havde altid bedt Gud om at bevare dem fra alt det onde. —

En Dag kom Kaj slentrende hjem fra Skole og saa' ud, som var han lige glad med hele Verden.

Gerda stillede sig op foran ham, saa' ham ind i Ansigtet og sagde spydigt:

„Vigtigper har nok faaet maadelig i Dag.“

Kaj var ikke oplagt til at slaas, ellers havde der sikkert vanket en Lussing; han sagde ikke engang Drillepind, men nøjedes med at kaste sig paa en Stol og sige:

„Jeg har saadan en Hovedpine.“

„Det har man altid, naar man ikke har kunnet sin Lektie,“ drillede Gerda.

Kaj svarede ikke, og Gerda saa' nu, at han var meget bleg.

„Vil Du ikke kalde paa Mor?“ bad Kaj.

Det gjorde Gerda.

Kaj kom i Seng; han havde Feber og kunde intet spise.

Næste Morgen var det værre, og Doktoren blev hentet. Han kunde intet bestemt sige endnu, men vilde komme igen i Morgen.

Allerede tidligt næste Morgen kom han igen, og han erklærede straks, at det var Skarlagensfeber; han telefonerede efter en Sygevogn, da Kaj hurtigst muligt maatte bort fra de andre Børn for ikke at smitte dem.

Et Par Timer senere stod Gerda ved Vinduet og saa' den store, ækle, lukkede Vogn med de matte Ruder køre bort med Kaj. Hun saa' det hele som gennem en Taage; hun vidste ikke rigtig, om det ikke blot var en Drøm — en sørgelig Drøm. Men da hendes Moder kom hen til hende og sagde: „Kaj er meget syg“ — da forstod hun, det var Virkelighed.

Med Graaden i Halsen gik hun ud af Stuen og ind i Sovekammeret; der satte hun sig i det aabne Vindue, hvorfra hun endnu kunde se den sorte Vogn.

Kaj var meget syg — maaske vilde han dø — og i hvert Fald vilde det vare meget, meget længe, inden han kom hjem igen. Stakkels Kaj! han havde set saa lidende ud, da de bar ham ud i Vognen, og hans Ansigt var saa fremmed og rød-blisset. Hun syntes, han havde vendt sit Hovede bort fra hende — saa var han nok vred paa hende. Hvor var det ogsaa stygt af hende, som hun havde modtaget ham, da han kom syg hjem fra Skolen.

Gerda gled langsomt ned fra Vinduet og græd med Forklædet for Ansigtet. —

Dagene blev saa lange og mørke for Gerda; aldrig havde hun oplevet saa sørgelig en Tid. Hver Dag blev der ringet op i Telefonen til Sygehuset, og stadig blev der svaret, at det var daarligt med Patienten; Feberen tog til, og Kræfterne tog af.

Gerda kunde næsten ikke udholde at høre disse Telefonmeddelelser, og dog stod hun bestandig og lyttede, naar der blev ringet.

En Dag hørte hun Moderen sige i Telefonen: „Naa, han kan ikke sove — slet ikke bedre — taler i Vildelse — hvad siger han? — naa, han kalder paa Gerda — saa—aa, altid paa Gerda — —“

Dette var for meget for den bedrøvede Søster; hun kastede sig fortvivlet om Moderens Hals og hulkede:

„Kalder han paa mig, saa vil jeg derind; jeg maa ind til Kaj for at bede ham om Forladelse, inden han dør; jeg har været saa ond, saa ond imod ham.“

„Kære Barn, Du kan ikke komme ind til ham, det er jo en smitsom Sygdom.“

„Aa, det gør ingen Ting.“

„Jo, det tillades ikke.“

„Saa lad mig staa udenfor Vinduet! Aa, Mor, lad mig gaa, lad mig gaa!“

„Naar det er Dig saa meget om at gøre, saa gaa! men Du faar ham maaske slet ikke at se. Jeg saa' kun et Glimt af ham i Gaar, mens han sov.“

Gerda var hurtigt i Tøjet og ilede af Sted. Aldrig var den halve Mil forekommet hende saa lang — og dog havde hun aldrig gaaet den saa hurtigt som i Dag.

Da hun kom til Sygehuset, vidste hun slet ikke, hvor hun skulde gaa hen; hun syntes ikke, hun turde gaa ind nogen Steder.

Længe gik hun udenfor, men saa fandt hun paa at kigge ind ad et Vindue. Hun stod op paa en fremspringende Kant af Muren og kunde let se ind i Værelset. Det var netop dér, Kaj laa, og hun kunde tydeligt se hans Ansigt; det var meget rødt og han lignede i det hele taget slet ikke sig selv.

Hun bankede paa Vinduet og raabte:

„Goddag, Kaj!“ — men han saa' slet ikke hen til hende.

Der kom nu en Sygeplejerske ind i Stuen; hun sagde noget til Kaj og pegede hen paa Vinduet, men Kaj var ganske ufølsom for alt. Saa gik hun hen til Vinduet og raabte ud:

„Han kender Dig ikke.“

Gerda trak sig hurtigt tilbage og begyndte sin tunge Hjemtur. Hvert Øjeblik hulkede hun højt, og bestandig lød det i hendes Øre: Han kender Dig ikke!

Nej, Kaj vilde ikke mere kendes ved hende, hun havde altfor ofte været slem imod ham. Maaske fik hun ham aldrig mere at se.

Blæsten tog fat i de høje Trætoppe langs Vejen og piskede dem frem og tilbage; det var saa ækelt at høre paa den Susen, og hele Tiden forekom det Gerda, at de hvæsedes ned til hende: Han kender Dig ikke! han kender Dig ikke!

Havde hun dog blot været mere kærlig og god mod Kaj, men, — ja, nu huskede hun, at hun endog havde ønsket, han var død, saa hun kunde faa Fred for ham. Ak, hvis han døde, fik hun aldrig Fred i sit Hjærte.

Gerda havde den største Lyst til at gaa tilbage til Sygehuset for at se ind ad Vinduet igen, raabe ind til ham, om han dog virkelig ikke kendte hende. Men hun havde alligevel ikke Mod til endnu engang at høre de forfærdelige Ord: Han kender Dig ikke!

I sin Fortvivlelse kastede hun sig ned paa Grøftkanten og hulkede:

„Aa, kære Gud i Himlen! lad Kaj dog ikke dø — vær ikke vred paa mig — men giv mig Kaj tilbage, at jeg kan være god imod ham.“

Da Gerda kom hjem, var hun saa træt og modløs, at hun slet ikke kunde tage sig noget for. Hendes Moder saa' ogsaa saa bedrøvet ud og sagde ikke ret meget.

Næste Morgen havde Gerda ondt i Hovedet og Halsen og kunde ikke staa op. Doktoren kom, og inden Aften hentede Sygevoغن hende til Sygehuset. Gerda var gan-

ske lige gyldig for alt, sagde ikke engang Farvel, for hun syntes blot, hun skulde over i en anden Seng.

I flere Dage laa hun hen i sløv Febertilstand, men saa vaagnede hun en Morgen og saa' sig om.

„Hvor er jeg henne?“ spurgte hun en ung Pige, der stod hos hende.

„Du er paa Sygehuset; Du har Skarlagensfeber — men her er en, Du kender — se dér i Sengen ved Siden af Dig?“

„Kender jeg den Dreng?“ spurgte hun og stirrede over paa et blegt, magert Ansigt, — „men ja, det er jo Kaj.“

Drengen smilte over hele Ansigtet og strakte Armene ud mod Søsteren.

„Stakkels Gerda!“ sagde han stille, „Du har rigtig nok været meget syg; Du har slet ikke kendt mig før.“

Sygeplejersken gik ud af Stuen, og lidt efter sagde Kaj:

„Jeg har været saa bedrøvet over, at jeg har smittet Dig — for det har jeg jo — og jeg er saa ked af, at jeg tit har været arrig imod Dig. Lille Gerda! vil Du glemme det allsammen?“

Gerda var for svag til at kunne taale Sindsbevægelse; hendes Hovede faldt mat ned paa Pudsen, hun blev ganske bleg og lukkede Øjnene.

Kaj ringede paa Sygeplejersken.

„Hvad er der i Vejen?“ spurgte hun.

„Aa, det er min lille Søster — hun er saa daarlig — bare hun ikke dør.“

„Du maa ikke tale mere til hende i Dag, ellers maa Du flyttes ind paa en anden Stue.“

Kaj lovede det, han vilde saa grumme nødig skilles fra Gerda.

Men hvor Dagen var lang for ham! Han maatte bestandig kigge over til Søsteren, men for hver Gang blev han mere og mere sørgmodig, for hun laa saa underlig følelseløs og brød sig slet ikke om ham. Men han forstod ogsaa godt, at der ikke var noget ved ham, som var værd at holde af, han havde slet ikke været god imod hende, da de gik derhjemme og var raske og kunde have været saa lykkelige.

Og hvad havde Gerda vel gjort ham? — ingen Verdens Ting! Det var blot ham selv, der havde Lyst til at ærgre og drille hende. Hvor han dog vilde ønske, han ikke havde været saadan. Hvis nu Gerda døde, uden at han havde bedt hende om Tilgivelse — aa, saa vilde han aldrig kunne blive glad mere.

Gerda laa i en Døs hele Aftenen, og Kaj sagde ikke et eneste Ord til hende.

Sygeplejersken bad Kaj lægge sig til Hvile for Natten og ikke ligge dér og rejse sig op hele Tiden for at kigge over til Søster; han vilde vel ikke være syg igen og maaske ligge her paa Sygehuset et halvt Aar.

Kaj lagde sig modløs tilbage i Sengen; hans Øjne stod fulde af Taarer. Men under Dynen foldede han sine Hænder og bad Gud om at gøre Gerda rask og glemme alt det onde, han havde forvoldt hende.

Da Kajs og Gerdas Moder næste Dag stod og kiggede ind ad Vinduet til de to syge Børn, gik der et Lys af Glæde henover hendes Ansigt. Hun så, at deres Senge stod tæt sammen, at de laa og talte med hinanden og så saa lykkelige ud.

Da de opdagede Moderen, nikkede og viftede de til hende, og Kaj vilde raabe ud til hende, men Sygeplejersken tyssede paa ham og sagde: „Jeg skal nok tale med Mor.“

Saa gik hun hen til Vinduet og sagde, at nu var det værste overstaet, nu haabede de, alt skulde gaa fremad, naar de blot var forsigtige.

Og Dagene gik. Kaj kom op — og Gerda kom op; de var gladere og taknemligere end nogensinde før i deres Liv. Aldrig havde de følt som i denne Tid, hvor inderligt de var knyttede til hinanden, og aldrig havde de talt saa kønt og kærligt om alle dem derhjemme, som de savnede og længtes efter. De glædede sig i mange Uger til den Dag, de skulde hjem — men Tiden gik ellers ganske godt for dem; de var jo to — og to som forstod hinanden.

Paa Sygehuset havde man ventet flere af den store Børneflokk derop, men Smitten gik ikke videre. Kaj og Gerda følte hver for sig, at det var saa let at forstaa, at det var de to — og kun dem — der skulde igennem denne svære Sygdomstid. —

Endelig en dejlig Sommerdag kom der Vogn efter Kaj og Gerda. Nu var de udskrevne, smittede ikke og skulde hjem. Hvilken Fryd for dem begge! De lo og sang, de klappede i Hænderne og faldt i Forundring over alt det skønne, de saa paa Vejen. Lærkerne sang saa smukt og fornøjeligt oppe i den blaa Luft; Blomsterne i Grøfterne var saa straalende og pragtfulde, og Solen skinnede saa varmt over det alt sammen.

Da de kom hjem, var Flaget hejst; Far, Mor og alle de smaa Søskende stod og kiggede efter Vognen og løb den i Møde. Kaj og Gerda gik fra Favn til Favn, Mor straaled af Glæde, Far raabte Hurra, og de smaa ligefrem hylede af Fryd.

Gerda fik Taarer i Øjnene over al den Lykke; hun tog Kaj i Haanden, og de gik stille ind.

Men Moder, som altid kunde læse i sine Børns Øjne, forstod, at der var kommet Velsignelse ud af denne lange Sygdomstid, og hun takkede i sit Hjærte Gud, fordi han havde ført alt til det bedste.

Ene hjemme.

Lars og Christian var fem og fire Aar. De var ene hjemme med lille Søster, der laa henne i Vuggen. De havde en Tid siddet paa Gulvet og trillet med Stenkugler, men Gulvet var af Ler, og der var saa mange Huller og Ujævnheder i det, at Kuglerne næsten aldrig kunde komme dér hen, hvor Drengene ønskede det.

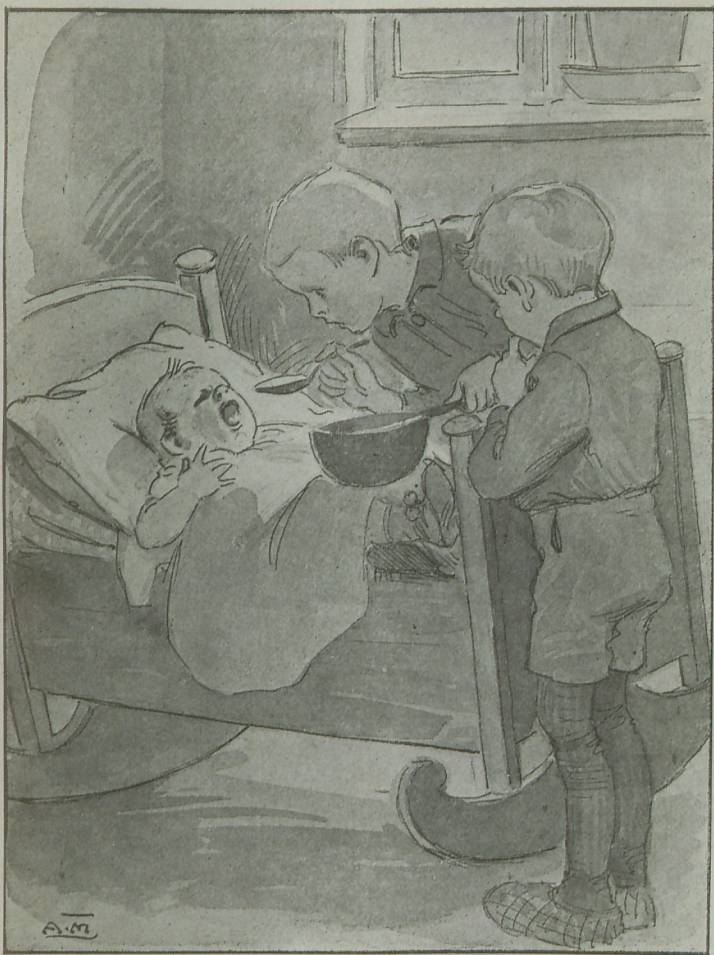
Saa holdt de op med den Leg; det var ogsaa ved at blive halvmørkt dernede mellem Stolebenene og Slagbænken.

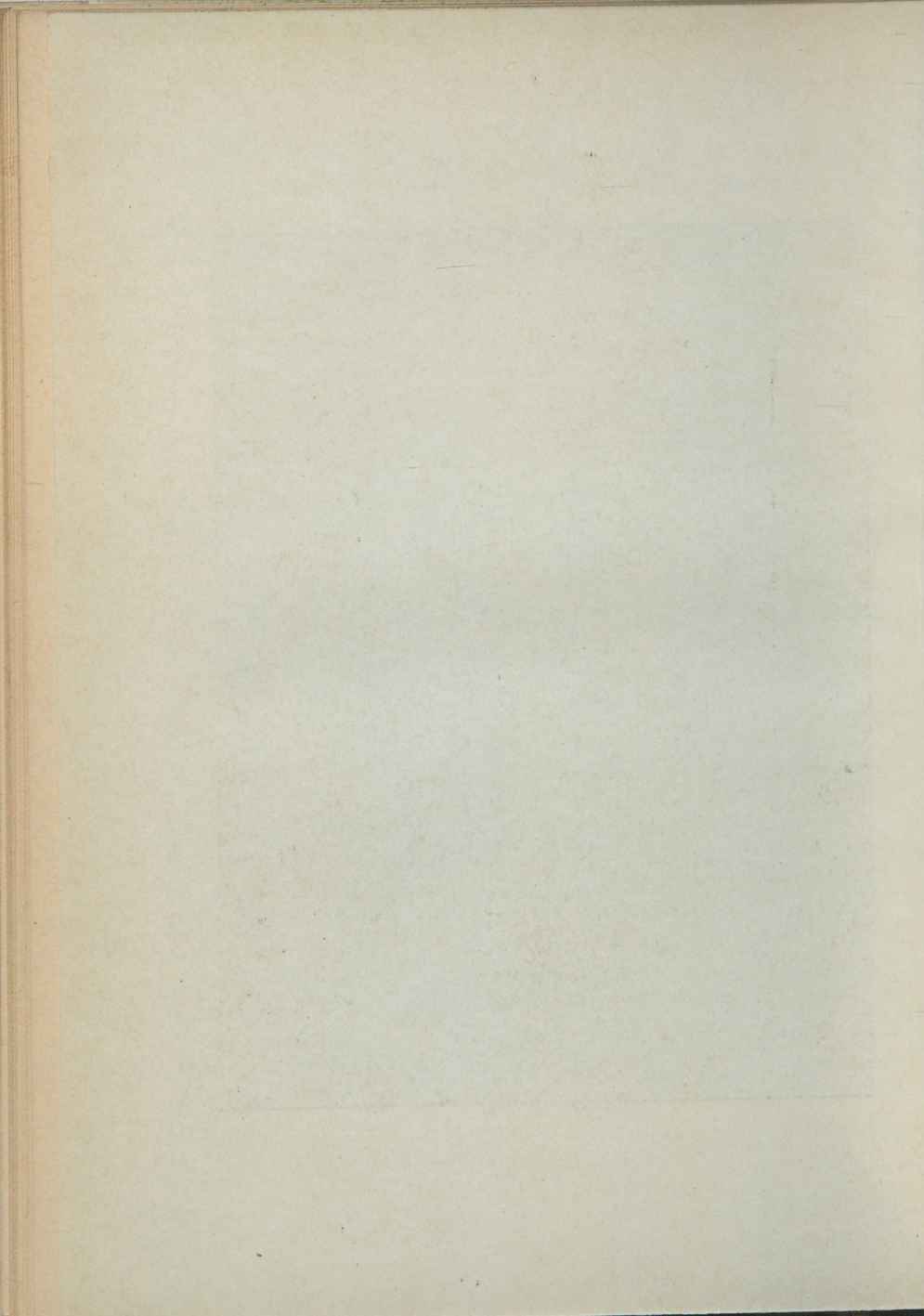
Et Øjeblik stod de og saå omkring i Stuen — paa Porcellænskunden, der stod oven paa Dragkisten, og paa Uhret med Kukmanden inden i. Saa krøb de op paa Bænken ved Vinduet og derfra op paa Bordet. Dér stod en Tallerken med en lille, bitte Smule Puddersukker paa. Lars tog den op til Munden og slikkede, men fik det meste af Sukkeret paa Næsetippen.

„Uh jeg er saa sulten,“ sagde han, „jeg kunde spise hundred Tusind Sukkermad'er.“

„Mig kunde spise mange flere,“ forsikrede Christian, „mig er saa forfær'li' meget sulten.“

„Hvor bli'r Mor ogsaa af? Hun sagde, hun kom straks.“

„Hvornaar er straks?“

„Det har været.“

De sad lidt og kiggede ud paa det lille Lag Sne, der laa paa Jorden. Saa begyndte de igen:

„Mor skulde i Brusen,“ sagde Christian.

„Ja, efter Sirup.“

„Og efter Seve.“

„Hun skulde ogsaa ha' Træskosøm.“

„Ja og — Bolsjer — ik'?“

Lars saa lidt usikker ud og svarede ikke.

„Bare hun snart vilde komme,“ sukkede Christian.

„Maaske er der nogen kommen efter hende.“

„Ja.“

Med bæklemte Miner kravlede de ned fra Bordet og gik hen og saa paa lille Søster.

„Hun ser saa sød ud,“ sagde Christian.

„Ja, sikken pæn lille Haand, hun har.“

„Og hun har saadan nogen sjove Øjne, naar hun sover — det er li'som en sort Streg — se bare!“

Christian lod sin Pegefinger glide hen over begge den lille Piges Øjenvipper, men trak forskrækket Fingeren til sig, da hun i det samme slog Øjnene op. Hun vendte sig, saa op paa Drengene og lo.

„Hun griner!“ raabte Christian henrykt og stak Hovedet ned i Vuggen til hende.

Men Søster vilde rykke ham i Haaret, prikke ham i Øjnene og bide ham i Fingrene, og da Christian ikke syntes om det, blev hun vred og sparkede Dynen af sig. Derefter gav hun sig til at skraale saa højt, at Drengene blev helt uhyggelige derved.

„Hun er nok sulten,“ sagde Christian, „hun sutter paa sin Finger.“

„Hvad skal vi gi' hende at spise?“

„Her er ingen Ting.“

Men Lars havde hurtigt opdaget en lille Kasserolle paa Kakkelovnen; den tog han hen til Vuggen, rørte rundt i den med Skeen, der stod deri, og sagde beroligende:

„Saa — saa — saa! lille Søster, her er Vælling — Mam.“

Han vilde hælde en god Skefuld i hendes aabne, vrælende Mund, men Søster drejede i det samme Hovedet til Siden, saa Vællingen pjaskede ind i hendes Øre.

Derover blev hun endnu mere rasende, og Drengene vidste ikke deres levende Raad.

„Mor kommer heller aldrig,“ klynkede Lars.

„Nej — hun har nok glemt vos.“

„Tror Du?“

Søster hylede i vilden Sky, sparkede og truede med at vælte hele Vuggen.

Drengene saå ængstelige paa hinanden, og Lars sagde højtideligt:

„Vi maa nok hellere gaa ud og finde Mor og sige, hun maa skynde sig hjem.“

„Ja, la' vos gaa lige nu.“

Der laa et Par af Moders Hovedtørklæder paa Slagbænken; Lars saå et Øjeblik paa dem — saa bandt han stiltiende det ene om Hovedet paa Christian og det andet om sit eget.

I en Fart var de ude af Døren, og med hinanden i Haanden trippede de ud i den nyfaldne Sne.

Længe sagde de ingen Ting, men omsider brast det ud af Christian:

„Mig fryser — paa Tærne.“

Lars saa ned paa deres Kludesko; der var Hul paa Christians, og der var ogsaa Hul i Strømpen, saa der stak et Par hvidfrosne Tæer udenfor.

„Bi lidt,“ sagde Lars og stod stille og tænkte; „kan Du holde mig i Skulderen?“

„Ja.“

„Tag saa den lasede Sko af.“

„Hvorfor det?“

„Saa bytter vi.“

De stod og holdt meget kraftigt ved hinanden, men fik pludselig Overbalance, saa de begge satte en Strømpefod ned i Sneen.

„Uff!“ klynkede Christian og løftede Foden, men satte den straks ned igen. Saa stak de i hinandens Sko og traskede videre.

„Hvor gaar vi hen?“ spurgte Christian.

„Vi gaar vel nok i Brusen.“

Det var mere end halvmørkt, men endnu lyste Sneen paa Vejen. Lars vendte sig om for at se, hvor langt de var kommet, men han kunde ikke mere se hjem. Han trykkede Christians Haand og sagde:

„Vi skal ikke være bange.“

I det samme pegede Christian paa noget sort, der bevægede sig paa Vejen et godt Stykke bag ved dem.

„Hva' er det dér?“ klynkede han.

„Det er vel — det er nok — Mor siger, der er ingen Bøhmænd.“

Lars søgte at trøste, skønt han selv følte sig ikke saa lidt utryg. De holdt sig tæt sammen, og hver Gang, de kom forbi en Busk, en Stendysse eller et Gærde, trykkede de hinanden krampagtigt i Hænderne. De var begge to bange for at se efter den sorte Skikkelse —

men alligevel vendte de sig om paa en Gang og spejdede efter den.

De kunde se, at den var blevet større og sortere, den rørte sig og kom nærmere og nærmere.

De begyndte at gaa stærkere, men pludselig sagtnede Lars Farten og sagde:

„Den Gang Søster Anna skulde ud at tjene, sagde Mor noget til hende.“

„Ja, det gjorde hun?“

„Hun sagde, at naar Anna var ked a'et, skulde hun bare sige det til Vorherre.“

„Ja, saad'en varet.“

Saa tog de igen Farten henad den tunge Vej, indtil Christian med eet stod stille og sagde:

„Mig ved noget.“

Og næsten uden at turde trække Vejret skyndte han sig at sige:

„Sov sødt Barnlille — lig rolig og stille med Benene.“

Med en lille Smule lettere Sind gik de atter fremad. De saå paa de underlige, mørke Skyer og talte sagte om, at de lignede nogle Trolde, de havde set i en Bog ovre hos Smedens. Dér højt oppe var en ækel en med Horn i Panden, og dens Horn blev større og større — men pludselig gik de i mange Stykker.

Lars syntes, han kunde høre Skridt noget bag ved sig, og i sin Angst hviskede han til Christian:

„Jeg ved ogsaa noget: Til vor lille Gerning ud gik vi smaa fuldglade —“

Da var Skridtene ganske nær, og i vild Angst løb de smaa, alt hvad de kunde, indtil de naaede en stor Stak tæt ved Vejen. Hurtigt krøb de bag ved den, klemte sig saa tæt, saa tæt ind til den, knugede hinanden om Halsen og turde næsten ikke trække Vejret.

Da kom den store, sorte Skikkelse lige hen til dem og sagde:

„Men Børn dog! hvad gaar der af Jer? hvor skal I hen?“

I samme Nu styrtede de begge i Armene paa den sorte og raabte:

„Mor! Mor!“

Hun tog dem ind til sig og sagde:

„I smaa Tossehoveder! hvor vilde I dog hen?“

„Vi vilde hente Dig hjem til Søster,“ svarede Lars, „for vi kan ikke styre hende.“

„Jeg har været inde hos hende, og jeg tænkte jo nok, I var ude efter mig, I smaa Landstrygere. Men lad os nu skynde os hjem.“

Hun tog en i hver Haand, og de smaa Ben trippede saa hurtigt, de kunde; nu var der ingen Ting i Vejen mere — slet ingen Ting; de hoppede og sprang, saa Sneen sjappede i Kludeskoene; men Christian frøs slet ikke. Og nu var Skyerne helt anderledes — de lignede Slotte og Skove og var saa morsomme.

Da de kom hjem, hviskede Lars til Christian:

„Ka' Du se, det hjalp li'egodt — det, Du ved nok.“

En Tur til Vesterhavet.

Ikke ret langt fra det store Vesterhav boede en Familie med mange Børn. En Dag var det saadan et dejligt Sommervejr, Solen skinnede, og der var ikke en Sky paa Himlen. Alle Børnene gik ude i Haven og legede med nogle smaa Veninder, der var i Besøg hos dem i Sommerferien. De var netop gaaet ind i en lille Skov, der hørte til Haven, for at lege „Røver og Soldater“, da de hørte deres Fader kalde paa dem.

De løb straks op til Havedøren for at høre, hvad de skulde. Der stod Faderen i Døren og saa saa smilende ud. „Skal vi køre en Tur til Vesterhavet?“ spurgte han.

„Ja—a! Ja—a!“ raabte alle Børnene i Munden paa hverandre og stormede ind i Stuerne. „Aa, hvor det bliver morsomt! Hurra! Hurra!“

„Skynd Jer saa ind og kom i Tøjet,“ sagde Faderen, „og kan en af Jer gaa ud og sige til Jens om at gøre Vognen i Stand og spænde for, saa snart han kan. Og det er sandt, vi maa have det lille Sæde paa, vi er jo mange.“

Det kan nok være, al Ting gik i en Fart. De fremmede Smaapiger gik op i Gæsteværelset paa Loftet og kom snart efter ned i stivede, rødprykkede Kjoler med korte Ærmer og bar Hals; de var rigtignok søde!

Og alle de andre tumlede og hoppede omkring i Sovekammeret og var ellevilde af Glæde. Drengene kiggede ud i Gaarden til Jens og raabte, at han skulde skynde sig — og Jens traskede rundt om Vognen, sinurte Hjulene og børstede Forlæderet. Til sidst gik han ind for at pynte sig med en brun Trøje og grønne Morgensko.

Endelig var de da færdige allesammen, og Vognen holdt for Døren. Moderen kom med en stor Kurv med Mad i, den blev sat i Bunden af Vognen, og saa blev alle Børnene løftet op og stoppet sammen, saa godt de kunde. Der var fuldt Læs, de sad ikke saa forskrækkelig godt — men pyt med det! naar de blot kom med. De lo og snakkede og raabte til Jens hvert Øjeblik.

Da de havde kørt en Tid, blev Vejen sandet, og det var tungt for Hestene at trække det store Læs. Men det blev værre endnu. En Gang imellem stod Hestene stille, for Hjulsporene var saa smalle, at den store Vogn næsten ikke kunde komme frem. Saa sprang Børnene af og gik ved Siden af; det hjalp.

„Hvad er det for en Brummen, man hører hele Tiden?“ spurgte en af de fremmede Børn, som aldrig før havde været ved Vesterhavet.

„Det er Havet, der gør alt det Mudder,“ svarede en af de andre Børn. „Prøv en Gang at lægge Øret til Jorden, saa bliver det meget værre.“

Allc Børnene smed sig ned for at lytte.

Lidt efter raabte Jens: „Nu kan Børnene godt staa paa Vognen igen, for nu er vi straks i Lønstrup, og det ser dog for daarligt ud for Kusken, at de halve render bag efter Vognen.“

Da de var kommet op igen, kørte Jens raskere til; saa slog han et vældigt Knald og rullede ind i en Gaard, hvor

Heste og Vogn skulde blive. Hele det lille Selskab gik saa ned ad Vandet til, men det var ikke saa lige en Sag, for der var saa meget Sand, at det var rent forskrækkeligt. Det listede sig ind i Støvler og Sko, men det var saa fint og blødt, at man næsten ikke mærkede det. Der var høje Sandbanker paa begge Sider af den Sti, de gik paa; nogle Steder voksede der gule Bær, der saå saa dejlige ud, men Børnene rørte dem ikke, for de tænkte, at de naturligvis var giftige.

„Det er dog noget underligt Snyderi,“ sagde en af Drengene, „vi er lige ved Havet og kan høre det brumme og brøle — og saa kan vi slet ikke se det.“

„Del kommer nok!“ sagde Faderen — og ligesom han havde sagt det, saa’ de hele det store, store Vesterhav lige tæt ved sig.

Der var ikke en eneste af Børnene, der sagde noget; de stod blot ganske stille og saa’ og saa’. Hvor var det dog mærkeligt at se paa saadan en forfærdelig Masse Vand.

„Naa,“ sagde Faderen, „kan I saa se Havet?“

„Ja—a! hvor er det dog stort!“ svarede en af de fremmede Børn, „men sikke noget stort Græs, der gror her rundt omkring.“

„Det er Marehalm,“ sagde Faderen, „det skal holde lidt paa Sandet, at det ikke skal flyve helt bort. Kan I se, hvor fint og hvidt det er?“

„Det er samme Slags, som det, vi strør paa Køkken-gulvet hjemme,“ sagde en af Pigerne. „Moder maa vi ikke tage Strømperne af og gaa i Sandet?“

Det maatte de godt, og de løb snart helt ud paa Strandbredden, hvor Bølgerne kom løbende op imod Land; de blev ganske tynde og flade til sidst. Naar de saa trak sig tilbage til Havet igen, kunde Børnene godt løbe et langt Stykke ud paa det vaade Sand, inden Bølgerne kom tilbage

igen; men en af Drengene var ikke hurtig nok til at løbe i Land, da Bølgerne kom tilbage, de sprøjtede op om ham og gjorde hans Bukser ganske vaade.

Det kan nok være, de andre Børn lo af den Historie; nu maatte han trække Bukserne af og tørre dem i Solen. Der var saa mange nydelige Skaller og Stene nede paa den vaade Strandbred; Børnene samlede op og havde snart alle Lommerne fulde.

„Nu kommer Jens deroppe mellem Klitterne med Madkurven,“ raabte en af Drengene. Da Børnene hørte det, blev de allesammen saa sultne lige paa en Gang.

Jens satte Kurven paa en stor, høj Sandbanke, hvor der voksede rigtigt Græs, og hvor Sandet ikke røg saa meget i Øjnene. Saa satte han sig selv ved Siden af Kurven og morede sig med at se paa, hvor svært det var for Børnene at komme op til ham. De gled hele Tiden i Sandet, og der var ikke rigtig noget at holde fast i. En Gang imellem trak de i hinanden, men saa trillede de bare ned igen.

Langt om længe kom de da alle op — og den vaade Dreng var nu blevet tør igen. Det var rigtignok morsomt at sidde saa højt oppe og se ned paa Bølgerne — her kunde de da ikke naa' dem. Men i Stormvejr kunde de nok alligevel gaa meget højt op.

„Hvad er det for smaa Prikker der langt ude paa Havet?“ spurgte den mindste af Pigerne.

„Det er Skibe,“ svarede Faderen, „de er saa langt borte, derfor ser de saa smaa ud — men nu skal vi trække dem meget nærmere, se blot her!“

Han tog en lang Kikkert frem og sagde: „Kom her og se, Børn.“ De kiggede alle i den, en for en, og de saa tydeligt, det var Skibe, der sejlede derude. Der var saa mange, at de ikke kunde tælle dem.

„I Stormvejr kan I tro, det ikke er Spøg at være Sømand,“ sagde Faderen, „somme Tider maa Fiskerne, der bor hernede ved Havet, gaa ud i Redningsbaade for at frelse Mennesker fra at drukne; de er rigtignok ikke bange af sig.“

„Det kan ikke nytte, Erik bliver Sømand,“ sagde en af Pigerne, „for han bliver bange, naar blot han ser en vaad Svamp.“

„Nu er Bordet færdigt,“ sagde Moderen; hun havde bredt en hvid Dug ud over Græsset og sat Tallerkener med Mad ovenpaa den. Det kan nok være, der var Appetit! De spiste Mad med Rullepølse, og de spiste haardkogte Æg, som de selv pillede og gnavede af — Skallerne smed Børnene i Hovedet paa hverandre, men det var blot, fordi de var i godt Humør.

Da de havde spist, blev Forældrene siddende oppe paa Klitten, men Børnene rutschede ned ad Skrænterne, for de vilde helst være ved Vandet saa længe som muligt.

De saa' en Baad komme i Land, og da de gik hen til den, viste Fiskerne dem nogle løjerlige Dyr, der hed Hummere; de havde Kløer næsten ligesom en Knivtang og var ganske sorte; men Fiskerne sagde, at naar de blev kogt, blev de røde, og saa smagte de godt.

Nej, den Slags Mad skulde Børnene dog ikke have noget af, ellers Tak!

Da Solen var gaaet ned bag Havet, og det begyndte at blive lidt køligt, gik de alle op til Gaarden, hvor Vognen stod, og snart efter rullede de hjemad. Børnene sang en Tid, men inden de kom hjem, sov flere af dem; de var blevet trætte af at gaa i Sandet og trætte af den friske Luft ved Havet.

En Historie om en Dreng og en Femogtyveøre.

Der sad nogle Smaadrenge paa en Bænk i en Skolestue; de skulde til at høres i et lille Vers. En af Drengene hed Jens, og da han rejste sig op for at sige Verset, trillede der en Femogtyveøre ud af hans Lomme, uden at han mærkede det. Han havde lige faaet den af sin Fader, fordi han havde læst sin første ABC ud.

Ved Siden af Jens sad Søren, og han saa' godt Femogtyveøren; den trillede først langs med Bænken, saa ind under Lærerindens Stol, men den kom ud igen og rullede om bag Kakkellovnen — og der blev den liggende.

Søren sagde ikke noget, men da alle Børnene rejste sig for at gaa hjem, snappede han Femogtyveøren, uden at nogen saa det, og puttede den i sin Lomme.

Da han kom ud paa Vejen, var der saa lyst og dejligt; det var Middagstid, Solen stod højt paa Himlen, og Lærkerne sang ud over den grønne Eng. Men alt det lagde Søren ikke Mærke til, han tænkte blot paa Femogtyveøren og gik hele Tiden med Haanden i Bukselommen for at holde paa den. Det var, ligesom om han var bange for, at den skulde blive borte — og alligevel var han ikke rigtig glad ved den. Femogtyve Øre! det var mange Penge, man kunde faa meget for dem.

Der boede en „Bassekone“ i et lille, hvidt Hus, der laa lige ved Vejen; der vilde han gaa ind og købe en hel Mængde gode Sager. Da han naaede Huset, stod han stille udenfor og kiggede ind ad Vinduet paa nogle store Ølglass, der var fyldt med Brystsukker og Sukkerstænger. Der var store Bismarksklumper med røde og hvide Striber; de smagte saa dejligt, vidste han. Men hvis han købte af dem, kunde hans Moder maaske lugte, han havde spist dem, for de lugtede saa stærkt. Og hans Moder maatte ikke vide, han havde taget Femogtyveøren fra Jens.

Der var brune Sukkerstænger, og der var røde — de brune var haarde, vidste han, og kunde vare længe i Munden; de røde var mere bløde, dem kunde man ikke lade være med at tygge med det samme — og saa var de snart forbi. Det var nok bedst at købe af de brune. De kostede to Øre Stykket — hvor mange mon han saa kunde faa for Femogtyveøren?

Søren var ikke ret vidt i Regning, og i dette Øjeblik kunde han slet ikke regne; det var, ligesom alle Tal løb rundt for ham. Naar han skulde regne hjemme, plejede hans Moder at hjælpe ham — men det var nok ikke værd, han gik til hende med dette Regnestykke. Hvad mon hun vilde sige, dersom hun vidste, hvad han havde gjort? Mon hun vilde kysse ham, naar han kom hjem og sagde Goddag! Og hvis Lærerinden vidste det! og alle Drengene! Jens havde saa tit givet ham Brystsukker — og nu havde han taget hans Skilling.

Søren tog Femogtyveøren op af Lommen og så paa den. I det samme kom en Vibe susende henover hans Hovede og skreg: „Ty—yv! Ty—yv!“

Søren for sammen af Angst og kiggede rundt til alle Sider for at se, om der var nogen, der havde hørt, hvad Fuglen raabte til ham.

Der var ingen Mennesker at se, men der kom flere Viber til, og alle skreg de: „Ty—yv! Ty—yv!“

Da løb Søren, alt hvad han kunde, bort fra Huset og hen ad Vejen; han løb ikke hjem, men lige hen til det Hus, hvor Jens boede. Jens gik udenfor i Haven og rev nogle smaa Blomsterbede; da han saa' Søren, raabte han:

„Kan Du ikke komme ind og hjælpe mig lidt?“

Søren glemte at svare, han gik langsommere og langsommere, indtil han stod ved Siden af Jens. Saa rakte han ham Femogtyveøren og hviskede: „Den tog jeg fra Dig i Skolen i Dag. Du maa ikke være vred paa mig, for jeg er saa ked af det.“

„Nej, jeg er ikke vred,“ sagde Jens, „Tak, fordi du kom.“

Saa løb Søren hen ad Landevejen, ligesaa hurtigt som han var kommen. Lærkerne sang endnu, og denne Gang hørte Søren dem; han syntes aldrig, de havde sunget saa kønt før. Saa skyndte han sig hjem til sin Moder.

Spejderdrengene.

I Udkanten af en Skov, tæt ved Vandet havde Spejderne slaaet Lejr. De var alle Elever fra en Kostskole og var hovedsagelig Børn af fornemme Folk.

Nu skulde de prøve at holde Pinseferie i det fri, og de var henrykte ved Tanken om alt det, der ventede dem. Til daglig havde de hver især en god Seng at ligge i — derfor var det saa storartet dejligt nu at skulle

ligge paa Halm med Tæpper over sig i et Telt. Til Hverdag fik de udmærket Mad og god Betjening — derfor var det nu saa uhyre interessant selv at skulle lave Mad, vaske op, tænde Baal, gøre Indkøb af Kartofler, Havregryn, Kakao og meget andet.

Friske og frejdige var de store Drengene, og Solen skinnede paa dem fra Morgen til Aften — paa Land og paa Vand — saa de lignede snart en Flok Mulatter. De drog ogsaa ud paa forskellige Eventyr, ja, selv i Nattens dunkle Stilhed. De gjorde „Overfald“ paa „Frivilligt Drengeløb“ — og de ønskede inderligt selv at opleve et nalligt Eventyr i deres egen Lejr.

En af Patruljeførerne kastede i Hemmelighed en Seddel ud paa Landevejen i Haab om, at Lykken maatte følge den; nærmest tænkte han sig, at en af de „frivillige Drengene“ kunde finde den. Men inden Aften blev den optaget af en Spejder fra en anden Lejr. Han læste den med megen Interesse; der stod:

„Overfald os Natten mellem den tiende og ellefte Juni.
Jeg ønsker meget at vide, hvor dygtige vore Vagtposter er.

Patruljefører Z.“

Der blev Travlhed i den nye Lejr — vild, stormende, begejstret Henrykkelse. De skulde paa Nattetogt, ud at opleve et Eventyr.

Forinden tog et Par af Spejderne — klædt i almindeligt Tøj — en Tur til Skoven for at se paa Lejren, dens Beliggenhed, Størrelse osv.

Ved Midnatstid marscherede saa hele Troppen til Skovens Begyndelse; dér spredtes de, og hver fik sit Hverv at udføre.

Klokken halv to nærmede nogle sig Teltet. Der var

ganske stille, kun et Baal knitrede svagt, og den vagthavende Spejder stod halvt drømmende i Nærheden deraf.

Med eet fo'r han sammen — det forekom ham, at han hørte Knækken af Smaagreene.

Skulde nogen nærme sig Teltet! Eller var det en fredelig Hare, der løb hjem til sine Unger?

Han stod en Tid lyttende, men alt blev stille igen. Saa gav han sig til at pirke op i Ilden, lagde flere Pinde paa og satte en lille Kedel Vand over, for det var snart Afløsningstid, og saa skulde baade den afgaaende og den kommende Vagt have The med Kiks til.

Som han stod bøjet over Ilden og med sin Hat søgte at blæse mere Liv i den, fo'r en fremmed Spejder ind paa ham.

„Hva— hva — hvad er det?“ raabte Vagten — mere fik han ikke sagt, saa stormede flere store Dreng imod ham. Men inden de fik rigtig Tag i ham, trak han sin Fløjte frem og udstødte nogle høje Pift.

I samme Nu fo'r de sovende i Teltet ud, og der begyndte en vild Tagfat. Den Vagthavende gjorde sig løs igen og satte efter de fremmede. Snart stod han paa Lur for at opdage, hvor de havde skjult sig, snart styrtede han frem for at fange dem. Een bandt han og slæbte hjem til Teltet — saa fo'r han ud igen. Han skulde nok vise, han ikke var til at spøge med.

Han løb gennem Krat og Ungskov, fo'r ind mellem høje Stammer, standsede lyttende — og styrtede atter frem.

En Kammerat, der kom i Nærheden af ham, tilraabte ham i Forbifarten:

„Ikke saa hidsig, Vims! man kan blive helt forskrækket blot ved at se paa Dig.“

Men „Vims“ var nu blevet saa opsat paa at tage Fjenden til Fange, at han ikke ænsede Kammeratens Tilraab. Han forfulgte en lang, opløben Spejder helt ud til Strandkanten — og ikke skulde det have generet ham ogsaa at løbe ud i Vandet, om det havde været nødvendigt. Men den lange Fyr forsvandt pludseligt i Skovens Tykning, og idet Vims vilde sætte efter ham, snublede han over en Trærød, faldt haardt mod Jorden og blev liggende.

Han hørte hverken Signaler eller Raab, vidste ikke, at Kampen var afsluttet, og anede ikke, at baade Venner og Fjender sad roligt og fredeligt i Teltet og drak The sammen, medens alle var enige om, at skønt Sejren egentlig ikke kunde tilskrives nogen af Parterne, saa havde Vagten staaet sin Prøve og vist sig som en dygtig og adræt Mand, der ikke glemte sine Pligter i Farens Stund.

„Længe leve Vims! han har gjort sine Sager godt,“ raabte man og hævdede Thekopperne.

„Jamen, Vims er her jo slet ikke,“ meldte en.

„Hvad er han ikke?“ raabte Føreren, „saa ud efter ham, og vend ikke tilbage, før I har ham.“

Der blev fløjtet og gjort alt for at kalde ham til Teltet, men han svarede ikke. Saa fordelte man sig i en lang Kæde for at gennemsøge hele Skoven, der ikke var synderlig bred, men ret lang.

Efter en Times Søgen lød en kraftig Fløjten — i Vims's Fløjte, men ikke af ham selv.

En Kammerat fandt ham liggende tværs over en Trærød, han bevægede sine Hænder lidt, men kunde ikke tale. Paa Grund af Mørket kunde man ikke se noget nærmere.

To af Spejderne løftede ham op for at bære ham til Teltet — da gav han et Skrig, kom til Bevidsthed og raabte:

„Mit Ben! mit Ben!“

Man forstod, der var noget galt paa Færde, og saa hurtigt som muligt blev der lavet en Baare af Grene, hvorpaa han blev lagt. Da der var et Hus i Nærheden, blev man enige om, at man hellere maatte se at faa ham derind end bære ham til Teltet, hvor de dog ikke kunde gøre det rigtig godt for ham.

Saa blev Vims ført hen til et lille Skovhus, og med en vis Ængstelse bankede man paa et Vindue med nedrullet Gardin og spurgte, om en Tilskadekommen maatte være under Tag der Resten af Natten.

En midaldrende Kone aabnede Vinduet og forhørte sig nærmere. Efter at have iført sig noget Tøj, aabnede hun Døren og bød dem ind.

En halv Time senere laa Vims paa en Sofa med koldt Omslag paa Hovedet og foreløbig Forbinding om Benet. En af Kammeraterne havde i Hast revet sin Skjorte i Stykker for at lave Bind, og en Spejderstok blev uden Betænkning hugget over for at give et fast Holdepunkt til Støtte for Benet.

En Kammerat blev hos Vims; de øvrige gik tilbage til Lejren, hvorfra der straks skulde sendes en Cyklist efter Lægen.

Vims faldt mere og mere til Ro; han var glad ved at se sin Ven sidde ved Siden af sig, og skønt han ikke talte til Konen i Huset, sendte han hende jævnligt et taknemligt Blik, som hun besvarede med et venligt Nik og en Haandbevægelse, der ligesom tyssede paa ham.

Henad Morgenstunden kom Lægen, og efter en nøje Undersøgelse erklærede han, at intet var brækket, men Foden var forstuvet. Besvimelsen var selvfølgelig kommet af Stødet mod Træroden, men det vilde ikke faa

varig Betydning. Han hverken kunde eller maatte støtte paa Benet, saa det var nødvendigt at faa fat i en Vogn og faa ham sendt hjem.

Foreløbig laa han godt nok paa Sofaen.

Da Lægen havde lagt en rigtig Forbinding om Foden, tog han af Sted; samtidig forsvandt Spejderkammeraten for at sørge for det nødvendige.

Vims laa alene en Tid og stirrede rundt i den lille Stue, som snart var overset.

Der hængte paa den ene Væg et stort Fotografi af en Mand og paa hver Side af ham et Billede af en lille Dreng. Paa en Kommode stod en forgyldt Porcellænsvase med Blomster i, og paa Bordet laa et Album ved Siden af en stor Syæske.

Vims fandt Stuen gyselig kedelig og Tiden frygtelig lang. Efterhaanden som der kom Ro i Foden, blev han mere og mere ærgerlig over hele denne Historie.

Nu skulde han ligge stille i længere Tid, kunde ikke være med til noget og fik vel ikke mere Fornøjelse af Sommeren.

Hvorfor skulde dette ogsaa netop ramme ham? Han havde jo dog ikke gjort noget galt, som han behøvede at straffes for. Hvor var det dog uretfærdigt.

Hvor vilde det blive kedsommeligt paa Skolen, naar han skulde hinke om mellem Kammeraterne og gaa som en anden Per Tot, der ikke kunde tage Del i noget.

Den raske Spejderdreng var lige ved at græde af Medynk med sig selv; men i det samme kom Konen ind. Hun lagde en ren Dug paa Bordet, og saa snart Vims saa den, følte han, at han var skrupsulten. Han var jo ogsaa blevet snydt for den sædvanlige Natte-The.

„Hvordan gaar det?“ spurgte Konen deltagende. „Det

er da en Lykke, at Benet ikke er brækket; det kunde rigtignok være gaaet meget værre.“

Den Medfølelse forstod Vims ikke; han satte et meget muggent Ansigt op og sagde — ikke just i den kønneste Tone:

„Ja, jeg kunde jo for Eksempel have slaaet mig ihjel. Jeg var vist ikke saa langt fra det.“

„Ja, der kan man rigtig se, hvordan Gud sender sine Engle omkring os, for at de kan holde Haanden over os i Farens Stund.“

„Naa, saa synes jeg, Haanden kunde være holdt lidt bedre over mit stakkels Hovede.“

Konen blev alvorlig og sagde:

„Den unge Herre har vist ikke haft megen Modgang i Livet.“

Vims gad ikke svare og vendte Ansigtet bort fra Konen. Det ærgrede ham at høre hendes Prædiken.

Men pludselig gik det op for ham, hvor venligt og gæstfrit hun havde modtaget ham midt om Natten — hun kunde jo godt have holdt sin Dør lukket og vist ham bort. Lidt flov over sig selv vendte han sig atter mod Konen og sagde — saa velvilligt som det var ham muligt:

„Er det Deres Mand, som hænger der?“

„Ja, det er; han døde for tre Aar siden. Han var Skovfoged.“

„Her i denne Skov?“

„Ja. Han døde ved et Vaadeskud fra en Krybskytte.“

„Det var dog rædsomt.“

„Ja, det var et sørgeligt Budskab at faa midt om Natten. Saa forstaar De maaske nu, at jeg ikke syntes, det med Deres Ben var saa helt forfærdeligt.“

„Hvem er de to Drenge dér?“

„Det er mine Sønner; de døde begge som Børn. Nu har jeg kun en Datter paa atten Aar tilbage. Men godt er det, jeg har hende.“

Konen gik ud, og Vims tænkte paa, hvor roligt hun talte om al sin Sorg. Saa tænkte han paa Datteren. Han havde selv en Søster paa atten Aar, det var Moderens Støllhed, hun værnede om hende paa alle Maader og gav hende alle de Fornøjelser, man kunde tænke sig. For Tiden var hun paa Rejse i Udlandet, og naar hun kom hjem, skulde hun have et stort Bal. Ja vist, Bal! — hvad skulde han nu blive til paa et Bal!

Han stønnede højt af Harme.

Hans Søster var saa smuk — havde allerede Tilbedere.

Hvordan mon Enkens Datter saa' ud? Maaske en landlig Skønhed!

Atter udstødte han Klagelyde, og denne Gang saa højt, at Konen kom ind.

„Er det nu galt med Benet?“ spurgte hun.

„Aa, det er galt altsammen! — det er ikke til at holde ud.“

„Det er aldrig saa galt, det kan dog være godt for noget,“ svarede Konen venligt.

„Den dumme Vise har jeg hørt før,“ knurrede Vims.

Konen gik ud; men lidt efter aabnede hun Døren og trillede en Rullestol ind, i hvilken der sad en ung Pige; hun var pukkelrygget og vanskabt paa Hænderne, men havde et kønt Ansigt og et stort, smukt, lyst Haar.

„Ja, det er min Datter!“ sagde Konen og saa' kærligt hen til hende.

Vims kunde slet intet sige; han saa' og saa', men

kunde ikke finde et eneste Ord. Omsider brast det ud af ham:

„Goddag.“

Han fandt selv, at det kom saa fjollet; han huskede ikke engang, om Pigen havde sagt Goddag til ham.

„Nu skal vi have noget at leve af,“ sagde Konen og gik atter ud.

Vims var stadig tavs; han saa' forlegent fra Pigen til sig selv, fra sig selv til Pigen — og saaledes laa han endnu, da Konen kom ind med et Fad Rugbrødstærninger og en Kande dampende Mælk.

„Ja, det er kun simpel Mad, jeg har at byde,“ sagde hun undskyldende til Vims, „men vil De tage til Takke, saa er den Dem vel undt.“

„Ja, Tak,“ lød det stille hende fra Sofaen.

Konen satte en Tallerken med Brød hen til ham og hældte kogende Mælk paa. Snart var der en Duft i hele Stuen af friskt Brød og varm Mælk.

Inden Maaltidet foldede Konen sine Hænder og sagde:

„Tak for dagligt Brød,
Tak for Trøst i Nød.
Giv os efter Livets Strid
Plads hos Dig til evig Tid.
Amen!“

Man spiste i Taushed. Vims syntes, han kunde se, hvorledes Moder og Datter nød hver eneste Skefuld Mad som en Gave. Han var som forstenet.

Morgensolen skinnede ind gennem det aabne Vindue; den skinnede hen over den unge Piges Ansigt og lyste saaledes paa hendes gule Haar, at det forekom Vims som

en Glorie. Han glemte at tænke paa Stuens Kedsomhed, nu var den ligesom blevet levende og talende.

Maden smagte saa vidunderligt, som han aldrig havde drømt om, at Mælkebrød kunde smage. Hans første Rædsel ved at se den vanføre Pige, var forsvundet, og skønt Moder og Datter ikke talte mange Ord sammen, saa forstod han, at der var et kærligt og ømt Baand imellem dem, og at de var to lykkelige Mennesker. Det var nu egentlig ikke til at forstaa — men alt, hvad Vims havde oplevet i det sidste Døgn, var i det hele taget udenfor al Forstaaelse.

Konen kom hen og satte sig ved Siden af ham.

„Er det ikke ligesom lidt bedre nu?“ spurgte hun.

„Jo, jeg tror det,“ svarede Vims lidt forlegen. Han følte sig saa underlig tilmode blandt disse Mennesker, det var, som ejede de noget, han stod uden for og slet ikke forstod.

Pludselig udbrød han:

„Hvor kan De dog være glad?“

„Fordi Gud har været saa god imod mig.“

„God? — De har jo mistet Deres Mand og Sønner — og har kun“

„Gud har ogsaa lært mig Nøjsomhed; han har lært mig, at jeg ikke selv kan tage noget, men hvad jeg faar, det giver han mig af sin Naade.“

Vims følte en vis Utilpashed; han vendte og drejede sig lidt, saa spurgte han igen:

„Tror De, jeg nogensinde kan blive glad mere?“

„Ja, hvad Øjeblik De selv vil.“

„Hvordan det?“

„Saa snart det gaar op for Dem, at De har Grund til at takke Gud for alt, hvad han har givet Dem, ja,

for hver eneste Dag, han lader Dem leve — saa bliver De glad.“

En Vogn rumlede udenfor, og Konen gik ud for at se, hvad det var.

Imens laa Vims og saa' paa, hvorledes den unge Pige fik sat sine vanskabte Hænder saaledes i Lave, at hun kunde sy med dem. Det saa' helt kunstigt ud. Han kom uvilkaarligt til at se ned paa sine egne velskabte og smukt formede Hænder med velplejede Negle.

Atter saa' han paa Pigen. Hun bøjede sig saa dybt over Sytøjet, at hendes Pukkel blev endnu mere synlig og fremspringende end før.

Vims kom til at tænke paa den pukkelryggede Skræddersvend, der forleden tog Maal af ham til et Par Sportsbukser. Ulykkeligvis var de to Drengene, der skulde tages Maal af, og de havde gjort saa mange Løjer bag Skrædderens Ryg, efterlignet hans Figurer og Manerer, saa de var ved at dø af undertrykt Grinen. Men bag efter opdagede de, at Skrædderen havde kunnet se det hele i de store Væg-Spejle.

Dengang havde de blot knebet hinanden i Armen og hvisket: Nora! — men da de kom ud paa Gaden, grinte de videre.

Blodet steg op i Kinderne paa Vims af Skamfuldhed. Det gik pludselig op for ham, at det at bære paa en saadan Pukkel var Ulykke nok — skulde man tillige være til Nar, var det ikke til at holde ud. Han følte noget vist ubehageligt ved sig selv og var glad, da Konen kom og meldte, at der var Vogn efter ham.

Hurtigere end nogen skulde have ventet det, rejste han sig op; det var næsten, som om han havde glemt sin daarlige Fod. To Kammerater kom for at hjælpe ham.

Endnu engang saa han rundt i den lille Stue. Solstraa-
lerne havde flyttet sig, nu faldt de paa Blomsterne paa
Kommoden — Valmuer stod sammen med Margueritter og
Kornblomster, ja, der var ogsaa Kløverbloster og fine
Græsstraa. Vims vilde ligesom have alt med i sit sidste
Blik.

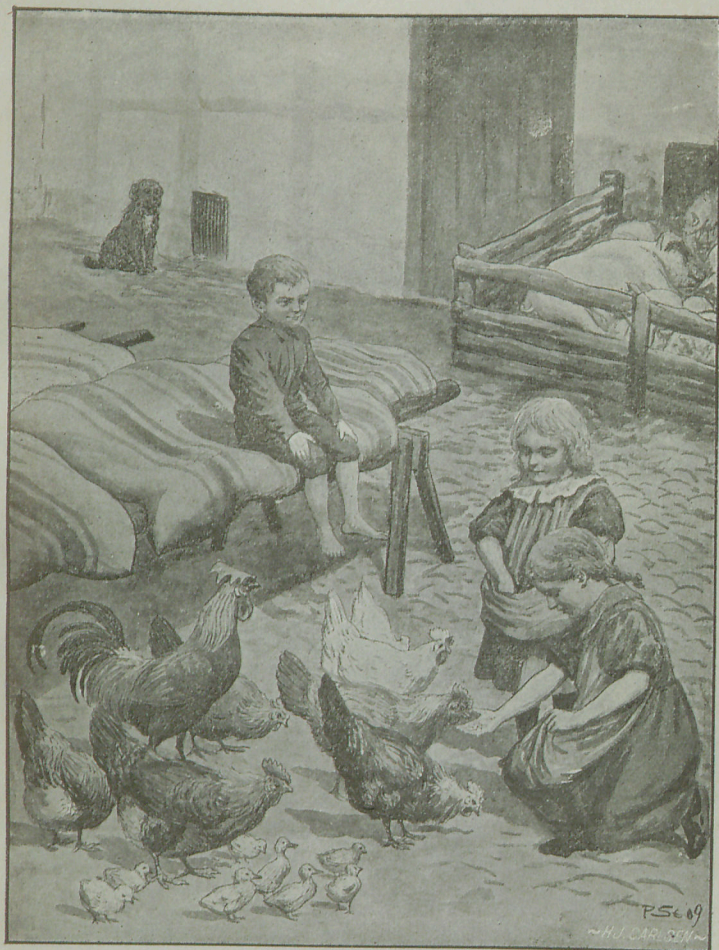
Han sagde Farvel og Tak til Konen og Datteren og
blev vel anbragt paa Vognen.

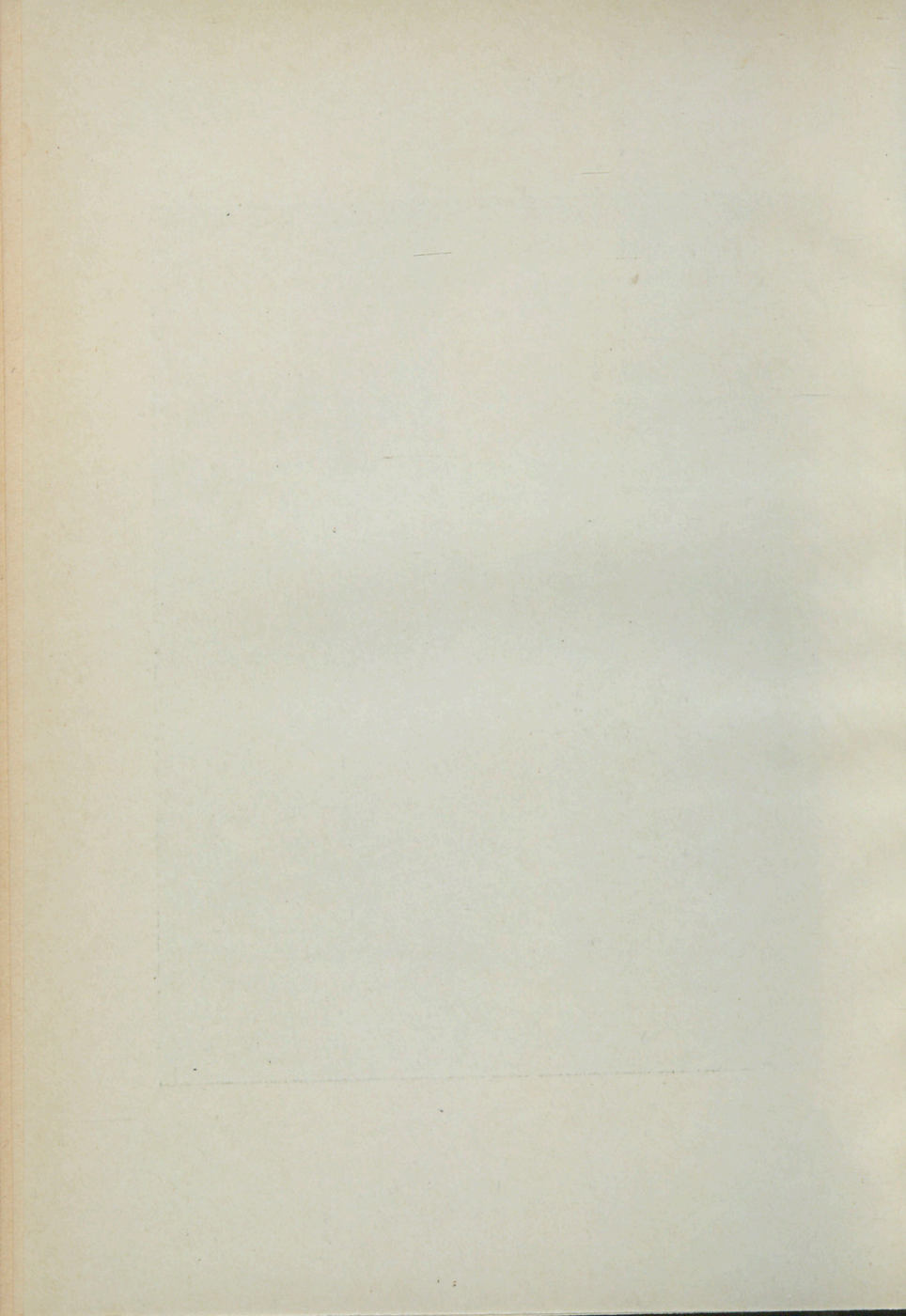
Da han sad dér og egentlig havde det ganske godt,
fløj hans Tanker frem og tilbage; han syntes, han havde
oplevet saa meget paa denne Tur.

Med eet rettede han sin ranke Ryg og udbrød:

„Aa, hvor jeg dog har det godt!“

Kammeraterne saa' lidt uforstaaende paa ham — men
de lo ikke, de lagde blot Mærke til, at der var kommet
et nyt og mildt Udtryk i hans smukke Øjne.

Solskin.

Det var lige ved Middagstid. Solen stod midt paa Himlen og skinnede og varmede paa en Gaard, der laa ude paa Marken, lidt for sig selv. Det var ikke nogen stor Gaard og heller ikke nogen fin Gaard, men alle de, der boede i den, syntes, det var den dejligste Gaard, der var til i hele Verden.

Taget var helt grønt af Mos, ja, der voksede saamænd ogsaa Blomster deroppe — smaa, hvide Blomster paa lange, fine Stilke. Nogle Mælkebøtter var der ogsaa — men det mærkeligste var dog, at der groede et lille bitte Kirsebærtræ, der nu havde hvide Blomster. Det var som en hel lille Have, det Tag. Sommerfuglene fløj omkring deroppe, og Stæren sad paa Skorstenen og fløjtede nok saa fornøjet. Under Tagskægget pippede det flere Steder, og engang imellem tittede en lille Spurveunge ud for at se, om Moderen snart kom med Mad til den. Jo — Moderen kom hvert Øjeblik, somme Tider med lidt at spise og somme Tider med en lille Fjer eller en Tot Uld, som den vilde lægge i Reden under Taget, for at Ungerne kunde have det blødt og godt.

Paa Trappen ved Køkkendøren sad en graa Kat og slikkede en lille, hvid Killing; engang imellem slikkede den

sine egne Poter og gned sig bag Ørene og paa Hovedet med dem — der var rigtignok Størvask!

Midt i Gaarden paa nogle lange Stænger laa en Bunke Dynner, der skulde soles; de blev saa tykke og bløde i Solen. Paa Enden af en af Stængerne sad en lille Dreng med bare Ben og bart Hovede. Solen brændte paa hans brune Kinder og paa det hvide Haar, der hængte lidt ned i Panden, men han syntes, det var dejligt, og dinglede fornøjet med Benene.

Der var ogsaa to Smaapiger; de havde travlt med at fodre Hønsene, der var saa tamme, at de spiste af Hænderne. Der var sorte Høns og hvide Høns, og der var en stor, rød Hane med en Kam saa bred, at den hængte ud over hele Hanens Hovede. En Kyllingehøne var der ogsaa, og den havde baade Kyllinger og Ællinger at passe. Hvis der havde været noget Vand, vilde alle Ællingerne have svømmet ud i det, og saa vilde Hønemoder være blevet meget forskrækket, for den holder ikke af det vaade. Men der var nu ikke noget Vand, og derfor gik de allesammen saa pænt omkring Hønen, og naar hun sagde: Skruk! kom baade Kyllingerne og Ællingerne hen til hende.

Da Smaapigerne var færdige med Hønsene, gik de hen til Trofast; det var en stor, sort Puddelhund, der stod lænket, fordi den en Gang havde bidt et lille Hul i et Par fine Drengebukser. Børnene havde faaet Lov til at løse den, fordi det var saa varmt; de holdt ogsaa saa meget af den og vilde gerne gøre det godt for den. Trofast var glad, da den mærkede, Lænken faldt af den; den slikkede Børnene paa de bare Ben og sprang op ad dem og logrede med Halen. Saa gik den ud i Haven og lagde sig i Skyggen under en Stikkelsbærbusk. Der var saa dejlig svalt. Men den laa længe og pustede af Varme og strakte Tungen ud af Mun-

den; den svedte paa Tungen, og det blev ved at dryppe af den i lang Tid.

Børnenes Moder kom ud i Gaarden og sagde:

„Kan I ikke give Grisene deres Middagsmad? jeg har saa travlt.“

„Jo, det kan vi godt,“ raabte de alle tre og sprang hen til Svinestien, hvor der laa en stor So midt i alt Griseriet; den kunde nok lide Solskin, og det kunde ogsaa de otte smaa, lyserøde Grise, der løb rundt omkring og snusede og smaaskreg og gjorde hinanden forskrækkede. Da den store So forstod, at den skulde have Mad, rejste den sine tykke, fede Flæskesider og sagde: „Øf! Nøf!“ og saa gik den hen til Truget og fik de smaa med sig.

Børnene øste Middagsmaden op til dem med en lille Spand. Det var den dejligste Grise-Vælling af Kærnemælk og malet Byg. De smaa Grise rendte lige op i Truget, og saa smaskede og snaskede de, saa man kunde høre det langt bort.

„Uf! sikke nogle Grise I er!“ raabte en af Børnene og lo. Men det brød Grisene sig ikke om, de sprang op og ned af Truget og saa til sidst ud, som om de havde været i Bad i deres egen Mad; de slog Krølle paa Halen og smaa-gryntede, lige til de ikke kunde spise mere. Saa lagde de sig allesammen ned i noget Halm og gav sig straks til at sove lige midt i Solskinnet.

„Ja,“ sagde Drengen, „æde og sove — sove og æde, det forstaar I, og andet bestiller I ikke, saa der skal nok blive en god Flæskesteg af Jer til Jul.“

Nøjs.

Ja, hvem var Nøjs? — Det kunde jo for Eksempel godt være en Blomst; men det var det nu ikke — nej, det var en Skolelærerkone. De fleste kaldte hende *Madam Jørgensen*, men det kunde Præstens smaa Børn nu ikke sige, og saa sagde de Nøjs — det var meget nemmere.

Præstens ældste Børn, Edvard og Margrethe, vidste ingen bedre Fornøjelse end at komme hen til Nøjs; hende havde de kendt, næsten fra de blev født, og hos hende var der altid dejligt, baade ude og inde. Aldrig havde de set saa yndige Blomster som i Nøjs's Have; der var alle mulige Slags. Rundt om hele Haven voksede en Syrenhæk med de dejligste Syrener paa, og det kan nok være, Margrethe blev glad, naar Nøjs spurgte:

„Vil Du have en Buket med hjem til Moder?“

Buketten blev saa stor, at Margrethe knap kunde bære den, hun lignede en hel Syrenbusk, naar hun gik hjem. Det var saa dejligt at gaa og stikke Næsetippen ned i Blomsterne; Margrethe syntes, de lugtede af bare Sommer og Solskin.

Nøjs havde saadanne lækre, grønne Stikkelsbær; de blev saa modne, at de til sidst faldt af Buskene — hvis ikke Edvard og Margrethe kom og spiste dem forinden. Saa modne blev Præstens Stikkelsbær aldrig, og de havde ogsaa kun en ganske lille Have. Hos Nøjs var der baade Blommer og Kirsebær — og store, søde Gulerødder, som man godt maatte trække op af Jorden og spise.

Saa havde Nøjs ogsaa en Stald, hvor der stod tre pæne, rene Køer, og somme Tider, naar Nøjs skulde ud at malke dem, fik Margrethe en lille Kasserolle i Haanden og en lille trebenet Skammel at sidde paa — og saa malkede hun med

den ene Haand, saa det sagde: strip, strap, straale! i Kasserollen. Det var rigtignok morsomt!

Af alt det, Nøjs havde, var der kun en eneste Ting, der ikke var rar, og det var en kalkunsk Hane. En Dag da Edvard og Margrethe kom med et Brev til Nøjs's Mand, kom den farende lige imod dem og gjorde sig saa rød og saa tyk i Hovedet og lod Fjerene bruse om sig til alle Sider; den buldrede og pludrede og gjorde et farligt Spektakel, saa Edvard og Margrethe blev ganske forskrækkede og vilde til at løbe hjem igen; men Nøjs havde set dem fra Vinduet og kom straks ud til dem og hjalp dem ind.

Den slemme Hane kom aldrig mere efter dem — for Nøjs slagtede den; og det var Børnene glade ved.

I Nøjs's Stuer var der saa rent, saa rent; Gulvet var skinnende hvidt, og aldrig var der Roderi paa det.

Ved hver Ende af Dagligstuen stod der en Spytebakke; de skinnede, som om de var af Guld, og indeni var der hvidt Papir klippet ud i Tunger; oven paa det laa der fint Sand. Det var rigtignok en Skam at spytte i dem — det gjorde Edvard og Margrethe heller aldrig.

Alle Nøjs's Vinduer var fulde af smukke Blomster, og uden for Havedøren stod der to Baljer med smaa Træer i; man kunde sidde under dem og se op paa de mange lyserøde Blomster, der lugtede ligesom Mandler.

Nøjs kom tit hen til Præstens, og det kan nok være, Børnene hoppede og sprang hende i Møde. Naar det skete, at hun kom en Lørdag Eftermiddag — og det skete tit — saa vidste Børnene, hvad det betød; de kiggede under hendes Sjal og pillede lidt ved en Pakke, der laa i Nøjs's Arm. De vidste meget godt, hvad det var, men for en Sikkerheds Skyld spurgte de alligevel: „Hvad har Du der? Nøjs.“

„Det er en Pillevak,“ sagde hun og pakkede en Kage ud, der lignede en And. „Hvem skal have den i Dag?“

„Det skal Margrethe, for jeg fik den sidste,“ sagde Edvard, men han var ligesaa glad ved det, som om han selv fik den, for han og Margrethe delte al Ting med hinanden. Nøjs gjorde ingen Forskel paa Børnene, derfor skiftedes de til at faa en „Pillevak“, hver Gang hun bagte.

Naar Nøjs kom i Besøg hos Præstens om Aftenen, gik hun altid med Margrethe ind i Sovekammeret, naar hun skulde i Seng, og saa sad hun og holdt Margrethe i Haanden og fortalte de dejligste Historier, lige til hun faldt i Søvn. Margrethe syntes altid, det var rart at komme i Seng, naar Nøjs var der.

Engang sagde Nøjs til Margrethe: „Naar jeg bliver en gammel Kone med mange Rynker i Panden og ingen Tænder i Munden, tror Du saa, Du vil holde lige saa meget af mig som nu?“

Margrethe tog hende om Halsen og sagde:

„Det er lige meget, hvordan Du kommer til at se ud, for Du er alligevel den allerbedste Nøjs, der er til i hele Verden.“

Den tamme Spurv.

Ude i en gammel Præstegaardshave var der en stor, grøn Græsplæne. Ved den ene Ende af den stod et højt Valnødtræ, der skyggede langt ud over Plænen med sine store Grene; langs med Siderne voksede alle Slags Frugttræer. Midt i Græsplænen stod et Kyllinge-Bur, lavet af Staaltraad, og inde i det gik en hvid Høne med syv smaa Kyllinger, der alle var gule som Æggeblommer.

Præstens Kone kom gaaende med en Kop Gryn og en Skaal Mælk; det blev sat ind i Buret, og straks sagde Hønen: Skruk! skruk! og alle Kyllingerne kom hoppende og flyvende hen til hende for at faa Mad. Det var saa morsomt at se paa, og Præstekonen satte sig paa en lille, hvid Bænk under Valnødtræet og ventede, til de havde spist, saa meget, de vilde. Hun sad og tænkte paa, at syv Kyllinger ikke var ret mange — men der havde ogsaa været elleve den Dag, da Hønen kom spadserende med en lang, gul Hale efter sig ude fra Laden, hvor den havde ligget i eenogtyve Dage og ruget sine egne Æg ud, uden at nogen vidste af det.

Hønen var rigtig nok stolt at se den Dag. Men inden Aften havde Kragerne snappet to af de smaa bitte Kyllinger og hakket dem ihjel, og Natten efter havde Rotterne bidt to og slæbt dem ned i et Hul. Saa skyndte Præstekonen sig med at faa lavet et Kyllingebur, hvor ingen kunde komme og tage dem, og nu gik det godt.

Der kom nogle Spurve flyvende og satte sig uden for Buret, de sagde: Pip! Pip! og kiggede efter Grynene — de holdt ogsaa meget af den Slags Mad. Saa tog Præstekonen en Pind og ragede lidt af Grynene hen til dem.

Næste Dag, da Kyllingerne skulde fodres, kom Spurvene igen, og de fik saa en Haandfuld med — og saadan gik det flere Gange.

En Middag, da Præstekonen gik ned i Haven for at hente noget Persille, hørte hun et lille Pip-pip! tæt ved sig, og inden hun vidste af det, sad der en lille Spurv paa hendes ene Skulder. Den fløj igen, men kom straks tilbage og sagde: Pip-pip! Præstekonen var vis paa, at det var en af dem henne fra Kyllingeburet; hun lagde Mærke til, at den havde en lille, hvid Fjer paa den ene Vinge.

Da hun den næste Dag sad uden for Huset paa Verandaen og drak Kaffe med sin Mand, hoppede en Spurv lige hen i hendes Skød, og hun kendte den paa den hvide Fjer.

Den fik Krummer at spise og var saa fornøjet, og da den var mæt, fløj den op i et Kirsebærtræ, der var fuldt af hvide Blomster; der sad den og gyngede paa en lille Gren og tittede gennem Bladene hen til Præstefolkene. Men saa kom der en Hund løbende, og Spurven blev forskrækket; den rystede til Grenen, saa det dryssede ned med hvide Blomsterblade, og vips! saa var den borte.

Men de næste Dage kom den igen til Verandaen, og naar Havedøren stod aaben, fløj den ind i Stuen — ja, helt hen i den anden Ende af den, og altid fandt den noget, den kunde spise. Præstens kaldte Spurven „Hansemand“, og naar de kaldte paa den, kom den flyvende og satte sig paa deres Haand eller Skulder.

Men engang blev den borte i mange Dage, og Præstens troede, den var død, og det var de kede af, for de holdt saa meget af den lille Hansemand. Men saa var det en Dag, Solen rigtig skinnede; der var saa varmt paa Verandaen, og nedenfor i Blomsterbedene fløj Bierne summende fra Blomst til Blomst.

Æbletræerne var fulde af Blomster, og der lugtede saa dejligt i hele Haven. Præsten sad paa Verandaen og læste i en Avis, og Solen skinnede paa hans hvide Haar, saa det lignede Sølv. Præstekonen sad og syede, og de talte sammen om mange Ting; de sagde ogsaa, at det var kedeligt, lille Hansemand aldrig mere kom og fornøjede dem.

I det samme var der noget, der sagde: Pip-pip! — og en Gang til Pip-pip! — og Pip! igen.

Præstefolkene saa straks op — og dér, paa Kanten af Verandaen, sad en lille Spurv med en hvid Fjer paa den

ene Vinge, og ved Siden af den sad fire smaa, graa Spurveunger, der allesammen sagde Pip! Det kan nok være, Præstekonen fik travlt med at hente Brød og Kage. Hansemand tog af hendes Haand smaa Bidder til Ungerne, og de fik alle saa meget, de vilde have.

Paa een Gang fløj de allesammen op og sagde: Pip-pip! — det var, ligesom de vilde sige: Tak for Mad! Saa fløj de op i de store Lindetræer i Kanten af Haven, hvilede lidt og fløj videre.

Men fra den Dag af kom Hansemand aldrig mere tilbage. Om Katten havde taget den, eller om den var flyttet et andet Sted hen — det var der ingen, der vidste.

Anden- Dags Gildet.

Klokken manglede ti Minutter i tolv; det ringede til Middags-Frikvarter i Realskolen.

Karla Skov, som var eneste Barn af en stor Gros-serer, og Mine Sørensen, der var eneste Barn af en Vaskerkone, kom tilfældigt til at sidde ved Siden af hinanden, da de skulde spise. Karla bredte en Papirserviet ud paa sit Skød, aabnede sin Madkasse og lagde seks tynde, lækre Stykker Smørrebrød frem for sig.

Mine tog en Avispakke frem, men præsenterede ikke sin Mad for nogen; hun tog stilfærdigt eet tykt Stykke frem ad Gangen og spiste det saa hurtigt, at ingen rigtig kunde faa Tid til at se, om det var Puddersukker eller revet Ost, hun havde paa det alt sammen.

„Hvad kan Du bedst lide?“ spurgte Karla med en vis Overlegenhed, „Laks eller Schweizerost?“

„Jeg har aldrig smagt nogen af Delene,“ svarede Mine.

„Saa skal Du faa et Hjørne af min Laksemad — jeg bliver altid saa tørstig af den. Andekød kan jeg bedre med. Ja, det er Gildesmad fra min Fødselsdag i Gaar — Du kan tro, vi havde Fest derhjemme! Varm Andesteg med Rødvind til — og tænk Dig, Bendt Andersen holdt den nydeligste Skaaltale til Ære for mig. Du kan tro, han bliver til noget stort! Erna sagde ogsaa bag efter, at han nok blev Rigdagsmand engang — saadan som han kunde!

Saa fik vi ogsaa Overflødighedshorn.“

„Hvad er det?“ spurgte Mine lidt forsigtigt.

„Ja, det er ikke til at drikke af — det er nærmest en væltet Kransekage med Masser af Godter i. Aah! hvor det smagte! Det gik ogsaa med altsammen.“

Mine sad med aaben Mund af lutter Forbauselse. Saa sagde hun stille:

„Du kan sagtens!“

„Aa, ja, hvad!“ vedblev Karla, „Mor siger, at naar vi nu kun har mig, saa skal jeg da ogsaa mærke, at jeg er til og føle, at jeg har et godt Hjem. Har I andre Børn end Dig?“

„Nej,“ svarede Mine, og da hun ogsaa nok vilde sige noget om sin Moder, føjede hun til: „Og min Mor siger, at hun kan gøre ethvert Offer for min Skyld — derfor er hun ude at vaske eller gøre rent hver eneste Dag, for at hun kan betale for mig i en god Skole, for hun siger, det er noget af det bedste, man kan give sine Børn.“

„Men saa Din Far?“

„Ja, han er død for længe siden; derfor er det heller ikke saa let for Mor.“

„Nej, uha!“ brast det ud af Karla, „vaske hver Dag!“

Hun rynkede paa Næsen og lavede et fælt Ansigt. Mine følte sig krænket, hun vilde redde Moderens Ære, og saa fløj det ud af hende:

„H. C. Andersens Mor var ogsaa Vaskerkone.“

Da brast Karla i en skraldende Latter, som kaldte de andre Skolebørn til.

„Hvad er der?“ spurgte de, „hvad er det, der er saa grin-morsomt?“

„Aa, det er Mine! hun venter at blive noget stort — en Digter! ja, hun digter allerede godt, hun paastaar, at H. C. Andersens Mor var Vaskerkone ligesom hendes egen.“

„Ja, det er da rigtigt nok,“ sagde en større Dreng, — „det er der ingen Grund til at grine af.“

Karla blev meget flov, og da Spisningen netop var endt, rejste hun sig og gik ud paa Legepladsen. Derude søgte hun atter Mine — ikke fordi hun brød sig en Døjt om hende, men fordi hun havde faaet en ustyrlig Lyst til at gøre hende til Skamme.

„Nu skal Du høre mine Fødselsdagsgaver,“ sagde hun hurtigt, for hun var bange for, at det skulde ringe ind, førend hun blev færdig. „Af Far en hvid Kjole, et Par Laksko og en Masse Godter — naturligvis fine Godter, ikke Kogechocolade og den Slags. Af Mor et Par elegante Skøjter — hør, ved Du hvad, det er ufor-skammet af Frøken Mikkelsen at udsprede Rygter om, at Isen ikke kan bære, saa vi ikke maa løbe paa Skøjter i Dag. Jeg ved nu, den kan bære paa Møllekæret, og Bagerens Emma sagde, der var storartet paa Aale-

mosen. Jeg er nu lige glad med Frøken Mikkelsen, for jeg vil prøve mine Skøjter i Eftermiddag. Gaar Du med og ser, hvor flot jeg kan løbe?“

„Det ved jeg ikke rigtig — det kommer an paa — —“

„Er Aalemosen langt fra Dit Hjem?“ spurgte Karla i en Fart.

„Nej, lige ved.“

„Naa ja, hvad skidt, saa kan Du da sagtens.“

„Tror Du, Du faar Lov?“ indskød Mine.

„Lov! Tror Du, jeg spørger? nej, jeg er da ikke gal. Men hør nu videre. I Dag skal vi have Anden-Dags Gilde, det foreslog Mor selv, for ved Du hvad, der er ingen Dag saa lang og kedsommelig som den, der følger efter en Fest. Jeg sad virkelig i Morges ved Kaffen og var saa ked af Livet, at jeg ikke engang kunde spise en Vandbakkelse med Flødeskum i. Det saå Mor straks, og saa blev vi enige om at invitere seks Piger fra tredje Mellem til Aften — de to bryder jeg mig ganske vist ikke om, men Mor sagde, vi var nødt til at tage dem med — og saa gav jeg efter — hvad, de kan jo passe sig selv. Vi skal blot have Levninger fra i Gaar — Andesteg i Sovs med brunede Kartofler — jeg elsker brunede Kartofler! — og saa en eller anden Budding.“

Det ringede ind, og Karla maatte afbryde sin Fortællen; hun fik blot lige tilføjet:

„Klokken tre en Kvart er jeg paa Aalemosen — og hvis Du ikke kommer med, er Du et større Fæ, end jeg troede.“ —

Da Mine kom hjem Klokken to, laa der som sædvanlig en Seddel fra Moderen med Besked om et og andet. Der stod: „Vil Du bringe Vasketøjet hen til Sagførerens ved Tretiden. Husk at skifte Kjole og Haar-

baand og tag Forklæde paa. Maden finder Du nok ud af, Du kan faa mere, naar jeg kommer hjem i Aften.“

„Nej, hvor det var heldigt,“ tænkte Mine, „Sagførelsens bor netop lige i Nærheden af Aalemosen; saa kan jeg faa Karla at se paa Skøjterne.“

Det var saa sjældent, Mine kom til nogen Slags Fornøjelse, saa dette kom rigtig tilpas. Hun varmede og spiste noget Mælk og Grød, der stod til hende, saa ordnede hun sig, som Moderen ønskede, tog en stor Kurv med Tøj og begav sig paa Vej til Sagførerens.

Det gik meget raskere i Dag end ellers, hun glemte helt, hvor tungt Tøjet var at slæbe paa.

Snart stod hun med den tomme Kurv ved Mosen, hvor Karla netop sad og spændte sine Skøjter paa.

„Jeg tænkte nok, Du kom,“ raabte hun til Mine. Hun glædede sig til at vise sin Dygtighed og forestillede sig, hvor elegant hun maatte tage sig ud, naar de blanke Skøjter funkede i Solen, og hun selv svævede som en Vind hen over den spejlblanke Is. At vise sig for de andre Børn, som selv havde Skøjter og løb nogenlunde, det var der ingen Fest ved, men Mine — den Klods! — som ingen Skøjter havde — og heller aldrig fik nogen! Aa, hun kunde le indvendig ved Tanken om det maabende Gefjæs, hun vilde sætte op, naar Isfarten begyndte.

„Se saa!“ raabte hun, da Skøjterne var paa, „nu skal Du se, hvor hurtigt jeg kan suse over paa den anden Side af Mosen.“

Hun satte sig i Gang, tog nogle raske Tag, og saa gled hun næsten lydløst hen over den blanke Flade. De nye Skøjter skinnede og blinkede, og Mine stod i een Beundring og Forundring. Hvor maatte det dog være

storartet saadan at kunne stryge af Sted som ingen Ting — næsten uden at røre sig.

Karla kom tilbage til hende og så hendes undrende Blik. Hun fik Lyst til at vise sig endnu mere.

„Nu skal Du se!“ raabte hun, „nu skal jeg i Farten springe over den Revne, Du ser derhenne — pas nu bare paa!“

Mine vilde advare hende, men Karla var allerede løbet. Det varede ikke et halvt Minut, før der lød et vældigt Brag; Revnen aabnede sig — og Karla styrtede lige ned i den.

Mine blev saa forfærdet, at hun ikke engang kunde skrige. Hun så Karla stikke Hovedet op og arbejde med Hænder og Arme — men Isen gik straks itu, naar hun vilde støtte paa den.

Mine fo'r hen til den nærmeste Skrænt, lagde sig paa Maven og kastede sit lange Halstørklæde ud som en Redningsline. Det var for kort og for let, det kom ikke hen, hvor det skulde. Hurtigt rev hun sit Forklæde af, knyttede det sammen med Tørklædet og gjorde sin ene Sko fast til den ene Ende. Men da det lykkedes at faa dette Hjælpemiddel helt ud til Aabningen i Isen, var Karla forsvundet.

Da blev Mine som ude af sig selv af Forfærdelse og raabte om Hjælp. I det samme dukkede Karla op igen, og hun fik et lille Tag i Skoen og Tørklædet.

„Hold fast!“ raabte Mine med en Bestemthed, der ligesom gav Karla lidt mere Kraft i Hænderne. Og virkelig kom Karla nu oven paa Isen, hvor hun først skubbede sig langsomt frem, indtil Mine tog et kraftigt Tag i hende og fik hende paa Land. Men da var Karla mere død end levende.

Ingen havde hørt Nødraabet, ingen kom til Hjælp. Karla var ganske blaa i Ansigtet og saa rædsom ud, men Mine vidste noget om, hvordan man skulde behandle druknede; det havde hun lært af sin Moder, der engang oplevede, at en lille Dreng faldt i et stort Vaskekar, mens hun var inde for at drikke Kaffe. Hun havde saa set paa, hvordan Doktoren havde faaet Liv i Drengen igen, skønt han saa ud, som var han død.

Karla kunde ikke rejse sig, og i en Fart rullede og trillede Mine med hende, indtil der kom lidt Farve i Kinderne, og Karla kunde staa paa Benene. Saa løste Mine Skøjterne af hende og hjalp hende saa godt, hun kunde, hen til sit eget Hjem der i Nærheden.

Her fik hun snart alt det vaade Tøj af hende, svøbte hende i sin Moders bedste, uldne Sjal og fik hende derefter hen i sin egen Seng. Saa kogte hun lidt Vand og lavede en Kop The, som Karla fik at varme sig paa.

Det varede ikke længe, før Karla faldt i en Døs, og Mine sprang da over til Naboens og bad en lille Dreng løbe hen til Karlas Forældre med Besked om hende.

En halv Time senere holdt en lukket Vogn uden for Vaskerkonens Dør. Karlas Forældre styrtede ind i den tarvelige Stue, hvor Mine sad og rullede Karlas Hænder i sine.

„Det er dog skrækkeligt!“ raabte Karlas Moder, idet hun fo'r hen til Sengen og kyssede sin Datter Gang efter Gang.

Faderen kom ogsaa til og sagde med et vredt Blik til Mine:

„Det er nok Dig, der har ført hende paa forbudne Veje.“

„Nej, jeg har ikke — jeg sagde — jeg troede ikke —“

„Ja, ja, vent Du blot. Din Tur skal nok komme; Straffen udebliver aldrig.“

„Jeg har ikke — det var mig, som hjalp — — —“

Mine saå godt, at Karlas Fader ikke troede et Ord af, hvad hun sagde, og hun vidste derfor slet ikke, hvad hun skulde sige.

Et Øjeblik senere havde Fruen indhyllet Karla i medbragte, varme Uldtæpper og ved Mandens Hjælp baa-ret hende ud i Vognen, som straks efter kørte. De sagde hverken Farvel eller noget, og Mine stod ulykkelig tilbage. Hun saå, at Moderens pæne Sjal, som hun havde svøbt Karla i, var smidt hen i en Krog paa Gulvet. Nu huskede hun ogsaa, at Fruen havde sat et grueligt Ansigt op, da hun kastede det fra sig.

Da Mines Moder kom hjem fra sit Arbejde, fandt hun Datteren ganske opsvulmet i Ansigtet af Graad, og Mine fortalte nu hele Historien fra først til sidst.

Moderen søgte at trøste paa bedste Maade og sagde, at hun slet ikke skulde bryde sig om Grossererens Vrede, naar hun blot havde en god Samvittighed. Hellere tage mod deres Utak som uskyldig end som skyldig.

„Tør Du Dine Øjne, lille Mine,“ sagde hun kærligt, „vær glad ved, at Du blev et Middel til at redde et Menne-skeliv — og lad saa kun Vorherre om Resten! Han ved nok, hvad det kan være godt for.“ —

Karla laa i sin hvide, lakerede Seng med broderede Lagener og Pudebetræk. Hendes Forældre listede til og fra for at se, hvordan det gik med hende. De var meget ængstelige, skønt Karla nu saå helt vel ud. Der var straks blevet sendt Bud efter Lægen, og det var en stor Beroligelse for dem, saa snart han viste sig paa Trappen.

„Ja, det er en slem Historie,“ sagde Grosserereren, „bare det ikke fører til en Lungebetændelse.“

„Nu skal vi se paa hende,“ sagde Doktor Flink, idet han traadte ind i Soveværelset.

„Naa,“ sagde han smilende, „det var nok en værre Vandgang, Karla. Hvad vilde Du ogsaa paa den Galej?“

„Aah,“ hviskede Fruen, „gør hende dog endelig ingen Bebrejdelser — hun har det ondt nok, det lille Skind! Og det var slet ikke hendes Skyld.“

„Lad De kun mig, lille Frue; en Læge maa vide Besked om alt. Maaske er det bedst, jeg er lidt ene med Patienten.“

Karla sendte sin Moder et ængsteligt Blik; men Forældrene forlod dog Værelset, for de vidste kun altfor godt, at var Doktor Flink en god og elskværdig Læge, saa var han ogsaa en meget bestemt Mand. De vidste imidlertid ikke, at han allerede havde været hos Mine og faaet Besked om alt.

„Naa, lille Karla! Du ser jo allerede helt kvik ud,“ sagde han og satte sig paa Sengekanten. „Det var dog ellers forskrækkeligt, at Du saadan skulde plumpe ned i det kolde Vand, hvad? Du anede naturligvis ikke, at Isen var usikker — hvor skulde Du vide det fra? Men den Pige, Du var sammen med, maa jo være en skidt Tøs, hvis hun har lokket Dig derud. Det var stygt af hende, ikke sandt? En anden Gang skal Du ikke følge hendes Raad, — for Du er jo selv en stor og fornuftig Pige. Det er nok bedst, jeg ved Lejlighed taler alvorligt med den Vaskerpige, tror Du ikke? Hun stod vel blot paa Land og lod Dig løbe lige i Isens Gab?“

Ja, der er mange slemme Piger til, Karla, mange som

kun tænker paa sig selv og sine egne Fornøjelser — saa de glemmer andre.“

Doktoren gjorde et lille Ophold og spadserede et Par Gange frem og tilbage foran Sengen. Karla var blevet rød i Kinderne, hendes Blik var noget usikkert, da det mødte Doktorens.

Da han atter nærmede sig hende, skjulte hun sit Ansigt i sine Hænder og græd.

„Hvad! græder Du, Karla?“ spurgte Doktoren. „Hvad skulde Du dog græde for? Du, der har alt, hvad Dit Hjærte begærer, Du, der kan faa alt, hvad Du ønsker og kan gøre alt, hvad Du vil.

Nej, jeg ved en anden lille Pige, som i Dag har grædt med langt større Grund — og det er lille Mine. Hun har glemt sig selv for Din Skyld — hun har reddet Dit Liv med Fare for sit eget — og dog er der ikke een, der har sagt hende Tak, men I har alle været stygge imod hende.

Hvis Du skulde græde, Karla, saa skulde det være over Dig selv — over Dine daarlige Tanker og Dine grimme Handlinger.“

Karla rakte bedende sin Haand ud mod Doktoren og sagde bedrøvet:

„Aa, vær ikke vred paa mig, Doktor; jeg har været rigtig ond mod Mine — men kan det ikke gøres godt igen? Kan Mine ikke komme her op til mig? Jeg vil saa gerne sige hende Tak — og bede hende om Forladelse.“

Doktor Flink klappede Karla paa Kinden og følte paany hendes Puls. Saa sagde han et Par beroligende Ord og gik.

Men kort Tid efter sad Mine ved Karlas Seng, og

der taltes venlige Ord imellem dem. Baade Grosserereren og Fruen kappedes om at gøre det godt for Mine, saa hun kunde befinde sig vel hos dem. Efter Doktorens Besøg saå de helt anderledes paa hende.

De fremmede Piger, som skulde have besøgt Karla, havde naturligvis faaet Afbud. Men det Anden-Dags Gilde, som blev holdt ved Karlas Seng, blev Begyndelsen til et oprigtigt Venskab mellem de to Skolepiger, der havde begyndt Dagen med saa stor Afstand imellem sig.

M a x.

Morgensolen tittede ind gennem nogle smaa Ruder i et Sovekammer for at se, om den lille Helga var staaet op. Nej, det var hun ikke, hun laa og trak Vejret dybt og roligt. Men lige med eet løftede hun Armene og gned Øjnene med begge Hænder. Hun var ikke rigtig vaagen endnu, da Døren gik op, og hendes Moder kom ind; hun gik hen til Helgas Seng og lagde noget blødt og varmt oven paa Dynen.

Helga slog Øjnene op i en Fart, for hun følte noget laaddent kravle paa sin Hals og krybe ned under Dynen. Hvad var dog det! Hun blev helt forskrækket, men snart saa' hun, at det var en lille, sød, gul Hundehvalp med lange, bløde Øren og et Par gode, brune Øjne.

„Er den til mig?“ raabte Helga glad, „maa det være min?“

„Ja, den er til Dig fra Hans Jensens; deres Hund har faaet Hvalpe, og denne her er den pæneste.“

Helga kom i Tøjet i en Fart, hun maatte ud i Solskinnet med sin ny Kammerat. Hvor var den dog sød og morsom! Hvert Øjeblik gik den paa Næsen, fordi Benene ikke kunde komme hurtigt nok af Sted. Den slog Kolbøtter i Blomsterbedene, saa Jorden røg til alle Sider, og den rendte efter Graaspurvene, som om den vilde lege Tagfat med dem. Helga tog en lille Pind og kastede den hen ad Græsplænen — vips! saa var Hunden straks af Sted for at hente den.

Nu behøvede Helga rigtignok ikke mere at spørge sin Moder: Hvad skal jeg bestille? for nu var der noget at gøre hele Tiden. Hunden kom til at hedde Max, og den voksede hurtigt til og blev baade stor og køn. Om Natten laa den paa et lille Tæppe ved Helgas Seng, og om Dagen susede den rundt i Haven og i Gaarden.

En Dag havde den lille graa Missekat listet sig ind i Spisekammeret og spist Bøf og drukket Fløde ovenpaa. Det smagte dejligt, og Mis slikkede sig om Munden — men i det samme gik Døren op, og Helgas Moder kom og saa', hvad den havde gjort. Max kom ogsaa løbende og stod i Døren og saa til. Mis blev løftet højt op i Vejret og fik baade Smæk og Skænd; den løb meget forskrækket ud paa Køkkentrappen, men Max var i Hælene paa den, snappede den i Nakken og ruskede den, ligesom Helgas Moder havde gjort. Saa kastede den Mis op i Luften og stod og saa' paa, hvor let den kom paa Benene igen.

En Efteraarsdag sad Helga ved Vinduet og kiggede ud i Haven. Vejret var daarligt, det blæste og var saa koldt og graat. I et stort Blomsterbed stod der nogle Georginer; de havde i lang Tid staaet fulde af kønne Blomster og havde pyntet saa meget i Haven, men nu var de alle visnet paa en eneste Nat, fordi det havde frosset saa haardt, at Jorden var ganske hvid om Morgenen. Helga syntes, det

var helt sørgeligt at se paa. Max var ogsaa i Stuen; han stillede sig hen ved Siden af Helga, lagde begge sine store Forpoter op i Vindueskarmen og stirrede ligesom hun ud i Haven, hvor de visne Blade fløj rundt omkring; dens Øjne saa ganske bedrøvede ud. Men saa lagde den sin ene Pote op i Skødet paa Helga og saa' paa hende med sine smukke Øjne, som om den vilde sige: „Du skal ikke være bedrøvet, Du har jo mig.“ Saa begyndte de at lege Tagfat om Bordet, og de glemte begge to det kedelige Vejr.

Hos Helgas Forældre tjente en Pige, som hed Anna. Hun havde aldrig kendt sin Fader og Moder, de døde, mens hun var lille; saa var hun kommet paa en Fattiggaard, hvor hun fik de Klæder, hun behøvede, og den Mad, hun kunde spise; men der var aldrig nogen, der tog hende paa Skødet og fortalte hende en lille, køn Historie, og der var aldrig nogen, der venligt klappede hende paa Kinden og sagde til hende, at hun skulde se at blive en god og rar lille Pige. Hun løb altid sammen med nogle andre Børn, og de var slet ikke artige, saa det var ikke saa mærkeligt, at Anna ikke blev god.

Da hun havde været en lille Tid hos Helgas Forældre, opdagede hun, at Helga havde et lille Guldkors i sin Skuffe, og det fik hun stor Lyst til. En Aften, da Helga ikke var hjemme, gik hun ind i hendes Værelse for at tage det. Hun lagde ikke Mærke til, at Max laa foran Helgas Seng paa sit Tæppe — men Max gjorde store Øjne, da Anna gik hen og aabnede Helgas Skuffe, og saa snart hun havde Guldkorset i sin Haand, sprang den hen til hende og satte sin ene Pote op paa hendes Arm.

Anna blev saa forskrækket, at hun tabte Korset paa Gulvet, og da hun tog det op og vilde putte det i Lommen, stillede Max sig lige foran hende og saa' vist paa

hende. Anna var meget bange for Hunden, men hun havde engang hørt, at naar man blot stirrede lige ind i Øjnene paa en vred Hund, saa stak den Halen mellem Benene og gjorde ikke noget. Det prøvede Anna nu paa, men Max saa' saa underligt paa hende, næsten ligesom om den var et Menneske, og den gik ikke til Side for hende, den blev ikke bange for Annas Øjne — men hun blev bange for Max's. Hun vendte sig om for at gaa, men i det samme sagde Max: Vov! — blot en eneste Gang. Da blev Anna saa angst, baade for Hunden og for sig selv, at hun smed Korset paa Kommoden og løb sin Vej.

Nogen Tid efter blev Max syg; den kunde hverken spise eller drikke. Der blev hentet Dyrlæge, og Hunden fik Medicin og Æg med Rødvind i. Helga passede den hele Dagen, og om Natten laa den paa sit Tæppe ved hendes Seng; men Helga kunde ikke sove, for hun hørte hele Tiden, hvordan Max laa og tumlede frem og tilbage og slog Hovedet mod Gulvet; hun syntes, det gjorde ondt i hendes eget Hovede, hver Gang hun hørte Bumset. Engang imellem saa' Max op paa Helga, som om den vilde sige: „Kan Du da ikke hjælpe mig?“

Men hverken Helga eller Dyrlægen kunde hjælpe den stakkels Hund; en Morgen, da Helga vaagnede, saa' hun, at den var død, og hun blev meget bedrøvet derover. Max blev begravet ude i Haven, og Helga pyntede Graven med grønne Grene.

Hjærtesorg.

Lige ved Havet laa et gammelt, faldefærdigt Hus. Taget var kommet helt i Vildrede med sig selv, for Nor-

denvinden havde rusket saadan op i det, at Straaet snart hængte i store Totter til den ene Side, snart til den anden. Væggene var saa tynde og blev mere og mere luftige, efterhaanden som den ene Lerbrokke faldt ud efter den anden. I Stuen mod Syd var der lidt Læ og Sol, og der krøb Familien sammen i de mørke Vinterdage, selv om Pladsen var kneben til Mand, Kone og seks Børn. Men der var ingen, som stillede Fordringer hverken til Bekvemmelighed, Klæder eller fin Mad — blot de blev mætte og havde denne ene varme Stue, saa var de tilfredse.

Om Sommeren var det ingen Sag, saa behøvedes der kun nogle faa Klædningsstykker til hvert Barn, og da tog man det ikke saa nøje med Husets Lufthuller. Børnenes Kinder var blevet blege og slunkne i den mørke Vintertid, men de kom snart til at se anderledes ud, da Dagene blev lyse og varme.

Undertiden tog de største Børn deres første Bad i April; det begyndte gerne med, at de paa bare Ben legede Tagfat med Bølgerne, naar de kom løbende op paa Strandbredden og atter trak sig tilbage; saa hændte det let, at Bukserne blev lidt oversprøjtede, og det var da en Befrielse at faa dem af. Men rigtig frit blev det først, naar ogsaa Skjorten blev strøget. Blev de smaa lidt betænkelige ved det tidlige Bad, sagde de store blot:

„Vi er nødt til at faa Kakkelovnsrøgen fra i Vinter vasket godt af.“

Og den Forklaring var de smaa tilfredse med.

Hele den lange Sommerdag færdedes Børnene ved Stranden; det var Maalet, saa snart de kom op af deres ikke særlig magelige Senge og Slagbænke. Derude blomstrede de snart op med brune Kinder til det solfalmede

Haar, derude glemte de alt for Hav og Sten, Tangstrimler og Skaller. De byggede Stentaarne med Voldgrave omkring — det var saa let at lede Vandet ind, blot en Haand og en Arm godt ned i Sandet, saa var det der straks. Og der lavedes Havne med Baade af Muslingeskalder — naar de holdtes tørre indeni, kunde de godt flyde.

Strandkaalen stod bred og kraftig i det bare Sand og sugede Næring til sig gennem den fugtige Luft. Ofte plukkede Børnene Favnen fuld deraf og bar det hjem til Mor; det var saadan en dejlig og billig Spise, naar den blev stuvet.

Oven for Skrænten og Klitten voksede smaa Evighedsblomster; de skinnede i gult og brunt og lavede op i det tynde, fattige Græs. Blaaklokkerne svajede frem og tilbage i Vinden, den bløde Harekløver bredte som et varmt Tæppe under Strandvikker og Krageklo — og rundt om stod gul Kællingetand som lysende Buketter i det hele.

Men de store Tidsler lige i Strandkanten knejsede majestætisk med deres blaaagtige Blade og stive Torne. „Rør mig ikke!“ sagde de til Børnene — og de lod dem staa i Fred og vogtede deres bare Ben.

Marehalmen var saa morsom at ligge i, man blev helt borte i den, naar man ikke var altfor stor — og det var ingen af Børnene, de var smaa af Alder af Mangel paa kraftig Kost. Det saå man bedst lige efter Vintertiden — men det hjalp altid hurtigt paa dem, naar de begyndte deres daglige Strandliv. De kunde ligesom Tidslerne og Kaalen suge Kræfter til sig gennem den sunde, styrkende Luft. De var glade og frejdige, fik god — næsten altfor god — Appetit, og om Aftenen sov de som Sten, til Solen vækkede dem og kaldte dem ud

til en ny, straalende Dag ved det blaa, herlige Hav med dets evige Vekslen, dets Skummen og Brusen, dets blide Bølgeslag og de smaa Skvulp mellem Stenene.

Hver Dag gik Børnene — og ofte Moderen med — hen for at se paa deres lille Stykke opdyrkede Jord. Saa talte de om Kartofflerne, der voksede op i Sand og Smaasten — om der nu ogsaa blev nok til hele Aaret, og om Rugen kunde klare sig i den tørre Tid. Det var jo vigtige Spørgsmaal, og Moderen rystede ofte paa Hovedet — saa underlig bedrøvet.

Men Børnene saa lyst paa al Ting — de mente, der sagtens skulde blive nok af det altsammen.

Saa en Dag skete der noget. Børnene gik som sædvanlig op ad Banken og Klitten, der skilte dem fra Havet — da saa de to Mænd staa og hamre Pæle ned, og et stort Skilt stod lige foran dem. De største Børn læste højtideligt:

„Al — Færdsel — strengt — forbudt.“

Hvad var dog dette?

De løb forfærdede hjem og raabte allerede i Døren:

„Mor! Mor! — de vil tage Stranden fra os — hvad er det dog? — Maa vi ikke gaa paa vores egen Jord ned til vores eget Vand? Mor! gaa med og sig, de maa ikke lave alt det.“

Moderen gik nølende med. Hun stod paa Skrænten med det mindste Barn paa Armen og en anden ved Haanden og saa til, medens hele Flokken stirrede paa hende for at faa en Løsning paa Gaaden.

„Ja,“ sagde hun tungt, „saadan gaar det. Hos nogle drysser der Guld i Skødet — og andre maa miste det, de har kært. Jorden her var ikke vor Ejendom, og nu er den solgt til rige Mænd, der vil have den for sig selv.“

„Hvor bor de Mænd?“

„Ja, de bor her ikke endnu.“

„Saa maa vi da nok gaa her?“

„Nej, det er forbudt, og vi bliver vist bort, hvis vi kommer. Vi flytter snart — Far maa have Arbejde andet Steds.“

„Mor! — vi vil ikke fra Stranden!“

Der blev ikke svaret, men tunge Taarer faldt ned mellem Evighedsblomsterne.

„Mor! — hvad saa, naar Du faar Hovedpine og ikke kan komme i Vandet?“

„Saa maa jeg have Pulver.“

„Og Christians Kirtler?“

„Vi køber noget Levertran.“

„Mor! — det bli'r dyrt at undvære Vandet.“ —

Børnene gik hvileløse om den hele Dag; den var uendelig lang og den sørgeligste, de havde oplevet — meget værre end den Gang, Bedstemor døde, for da sagde Mor selv, at det var bedst, som det var.

Der blev ikke talt meget den Dag, og der blev spist mindre end ellers. Ind mellem Havets utaalmodige Brummen hørtes bestandig den haarde Hamren paa Pælene dernede.

Usædvanlig tidlig krøb Børnene i Seng. De havde ligesom en svag Forestilling om, at det hele maaske blot var en ond Drøm. Næste Morgen, naar de vaagnede, var alt nok ved det gamle — Havet kaldte paa dem, og Blomsterne vinkede ad dem.

Længe laa de tavse, men omsider fik de Munden paa Gled; de trængte til at tale ud efter alt, hvad der var sket.

„Bare vi kunde købe en Sti ned til Vandet.“

„Aa, den vilde maaske koste over ti Kroner.“

„Jamen — en ganske smal en....“

„Kan I huske den Gang, vi fandt den store Aare, og vi lavede Flagstang....“

„Ja, og hejsede Flag med Lines Forklæde.“

„Og vi legede Guldbryllup ligesom henne hos Jens Peters og lavede Kager af vaadt Sand....“

„Ja, og bandt Kranse af gule Blomster.“

„Og den Gang vi fangede Fugleungen — sikken et Mas, vi havde med den!“

„Og Reden med Æggene mellem Stenene!“

„Ja, og det lille Stykke Rav, som kunde faa Peters Haar til at staa ret op, naar vi gned Stykket varmt.“

„Kan I huske, da Morbror kom sejlene og bar os ud i Baaden til sig? Sikken det gyngede, inden vi fik sat os ned.“

Der blev talt længe om alle de mange Oplevelser, men omsider blev Øjnene trætte, og hver især slumrede ind ved den vante Vuggevise fra det brummende Hav.

Næste Morgen gik Børnene ud for at se, om det ikke var en dum Drøm alt det med Skiltet.

Men nej! nu stod det hele færdigt.

Moderen kom for at hente Børnene — de havde glemt at spise Morgenmad.

Nu stod de med hverandre i Hænderne — stille og forknytte.

Havet slog skummende i Vejret med høje Sprøjt, og en af Børnene hviskede:

„Havet er vredt!“

Tidslerne stod stive og kolde med Tornene strittende til alle Sider — parat til at stikke. Strandkaalen var baade gul og grøn — og Krageklo og Djævelsbid stak Hovederne sammen.

„Mor!“ lød det klagende — men der kom ikke mere.

„Naa, kom nu, Børn! her kan vi ikke blive staaende.“

Men Børnene kunde ikke rive sig løs; de stirrede som forstenede ud over deres tabte Paradis.

En lang Lysstribе laa henover det mørkeblaa Hav, og Morgensolen lyste hen over alle de kendte Blomster i det graagrønne, spinkle Græs.

„Mor! — maa jeg plukke en Blomst?“

„Ja, Du maa, min Dreng.“

Han plukkede saa mange, han kunde spænde om, og de andre gjorde ligesaa.

Saa gik de langsomt hjemad; men bestandig vendte de sig om og saa' tilbage.

„Mor! — det er ligesom Blaaklokken nikker med Hovedet og siger Farvel!“

Mormors Juletræ.

Det var lige ved at være Juleaften — og en rigtig Jul var det med Sne og Frost.

Mormor laa i sin Seng i sin lille Stue og kiggede ud paa Spurveene, der sad paa Vindueskanten og vendte og drejede Hovederne; hun kunde se, de frøs; de gjorde sig saa tykke for rigtig at varme ned over de nøgne, kolde Ben. Men de kvadrede alligevel saa fornøjeligt, mens de hoppede til og fra et lille Fad Brødkrummer, der var sat ud til dem.

Mormor laa altid til Sengs, for hun var gammel og svag; men hun klagede aldrig — ikke engang naar hun var rigtig syg; hun var saa taalmodig, saa mild og kærlig, og

naar nogen kom for at opmuntre hende, endte det gerne med, at Mormor var den, der opmuntrede de andre. De fleste havde noget, de var kede af eller ærgrede sig over — men Mormor kunde altid kaste Lys over Mørket. Det vidste alle Mennesker, og derfor var der saa mange, som gerne vilde besøge hende.

Ingen holdt dog mere af hende end alle hendes smaa Børnebørn. De kappedes om at glæde hende og tilbragte hver Dag flere Timer inde hos hende. Mormor kunde endnu fortælle Historier — og ingen gjorde det som hun.

Nu havde Børnene bebudet hende en Overraskelse paa Juleaften, og hun laa og tænkte frem og tilbage paa, hvad det kunde være. Maaske havde Anna syet et Lommestørklæde til hende — eller Kirsten havde strikket Muffedisser til hendes gigtsvage Hænder. Maaske havde Peter udskåret en Ramme — eller Hans skrevet et pænt lille Julebrev.

Ja, det var ikke godt at vide, hvad de søde Børn kunde finde paa, og Mormor laa og var ganske spændt og forventningsfuld.

Endelig, da det var blevet mørkt, blev der en underlig Puslen og Raslen ved Siden af. Smaa Ben trippede rundt, man hviskede og tiskede og lo ganske stille. Engang imellem lød det, som om der blev strøget Tændstikker af.

Mormor blev mere og mere spændt paa, hvad der vilde komme.

Saa gik da endelig Døren op. Alle Børnene kom myldrende ind, og to af de største bar et lille tændt Juletræ, der stod i en stor Urtepotte. De satte det paa et lille Bord lidt fra Sengen, og Mormor blev saa glad, at hun var lige ved at slaa Hænderne sammen. Men hun kunde alligevel ikke for Gigten.

„Nej, hvor er det nydeligt! hvor har I dog pyntet det smukt,“ sagde hun — og enten havde hun Taarer i Øjnene, eller ogsaa straaledede de med en egen Glans — det kunde Børnene ikke rigtig afgøre. De drejede Træet rundt flere Gange, for at Mormor kunde se alt.

Der var nydelige smaa Engle af Guldpapir, der holdt hinanden i Hænderne og ligesom dansede rundt om Træet. Der var Jakobsstiger, smaa Snebolde, Glimmer, Kræmmerhuse, Hjerter og Net. Og i Toppen sad en prægtig Guldstjerne.

„Det var det bedste, I kunde give mig,“ sagde Mormor. „Vil I ogsaa synge lidt for mig?“

„Ja, det vil vi rigtignok,“ raabte Børnene. Saa tog de hinanden i Hænderne, men blev alligevel staaende, fordi der var saa lidt Plads. Og saa sang de:

„Julen har bragt velsignet Bud,
nu glædes gamle og unge, —“

den vidste de, Mormor holdt saa meget af. Hun havde sunget den hver Juleaften i mange Aar, men hun blev aldrig træt eller ked af den — hun syntes tvertimod, den blev smukkere for hver Gang, hun hørte den.

„Den Have, Guds Engle flyve i,
vil Jesus for os oplukke —“

sang Børnene med klare Stemmer, og Mormor sang med og straaledede saa forunderligt over hele Ansigtet.

„Han favner hver Barnesjæl paa Jord
og lover os Englevinger.“

Mormor tørrede sine Øjne i et lille, blødt Lomme-tørklæde, som Anna ganske stille havde lagt hen til hende. Det blev indviet af Mormors milde Glædestaarer.

Saa kom Børnene frem med flere Gaver og Overraskelser, og Hans raabte i sin Ivrighed:

„Mormor! Træet gror — der er Rødder paa — og vi planter det i Haven i Morgen, saa kan det gro videre til næste Jul — og saa kan Du faa det igen.“

„Maaske, lille Hans,“ svarede Mormor, „vi ved det ikke — men I har givet mig en yndig Juleaften, og det skal I have Tak for.“

Mormor saå rundt paa dem allesammen hver eneste een, og hendes Blik var saa ømt og kærligt, det var mede helt ind i alle de smaa Hjærter.

Hans trykkede sig ind til hende og sagde stille:

„De bli'r allesammen saa gode af Mormor.“

Da Lysene omtrent var brændt ned, blev det lille Træ baaret ud, og Mormor lagde sig til Hvile oven paa al den Herlighed.

Næste Dag blev Mormors Juletræ sat i Jorden igen, og længe stod det grønt og smukt. Men en Dag kom Hans bedrøvet ind til sin Moder og sagde:

„Jeg tror, Mormors Juletræ gaar ud, det hænger med alle Grenene, og Naalene er saa brune.“

„Saa maa I grave og gøde om det,“ sagde Moderen, „og passe det rigtig godt. Vi maa se at holde Liv i det.“ —

Ikke ret længe efter døde Mormor. Stille og blidt sov hun ind. Børnene græd og sørgede — nu var der ikke noget ved nogen Ting mere. De troede, Mormor døde, fordi hendes Træ var visnet hen, — eller ogsaa var Træet gaaet ud som et Varsel om, at Mormor skulde dø.

Vinteren havde tabt al sin Glans. — Der var ingen Mormor mere!

Men henad Foraaret kom Børnene en Dag stormende ind:

„Mor! Mor! nu er der grønne Spirer paa Mormors Juletræ! Det er ikke gaaet ud. Mor! kom med, saa skal Du se.“

Og virkelig begyndte Træet at skyde — baade opad og til Siderne. Og da Sommeren kom, stod det som det nydeligste lille Træ i Haven.

„Ved I, hvad det lille Træ fortæller os?“ spurgte Moderen en Dag. „Det siger os, at Mormor ikke er død; hun lever endnu — hun er blot flyttet op til Gud i Himlen, hvor der er meget bedre end her paa Jorden.“

— — — Da det blev Jul igen, kom Børnene og spurgte:

„Mor! maa vi ikke pynte Mormors Juletræ?“

„Jo, det maa I saa gerne.“

„Hvad synes Du, vi skulde hænge paa det? Tror Du, Mormor nu bryder sig om Kræmmerhuse?“

„Nej, hæng I blot de smaa Engle og Jakobsstigerne paa — saa er det, som om Juleenglene bringer Bud mellem Jorden og Himlen, og vi vil sende vore Tanker med dem op til Mormor.“

Og Mormors Juletræ stod i den stille Julenat med Englene gængende paa de eviggrønne Grene, mens Jakobsstigerne viste Vej op til Toppen, hvor Julestjernen straaede i Maaneskinnet.

Hans og Knapperne.

Der var Frikvarter i Skolen, og alle Drengene spillede Klink; det gjorde de altid om Foraaret. De spillede ikke ret til med Penge, for dem havde de sjældent nogen af, men de spillede med Knapper — og det var ogsaa lige saa godt. Der var jo mange Slags Knapper til, og de var ikke alle lige gode, men nogle kunde være meget værd, som nu for Eksempel forgyldte Knapper.

En af Drengene hed Hans; det var en lang, tynd Fyr paa ni Aar. Han var en af de allerivrigste til at spille, og det var mærkeligt nok, for han tabte næsten altid. Nu havde han ogsaa lige tabt sin sidste Knap, og der var ingen, der vilde laane ham flere, saa han kunde ikke spille med mere, og det var han ked af. Han vidste slet ikke, hvordan han skulde faa Knapper igen.

Da han om Eftermiddagen sad hjemme og læste Lektier, kom han pludselig til at tænke paa noget, og da han havde læst færdig, gik han op paa Loftet, uden at nogen saa' det. Deroppe stod et Skab, og i det hang hans fine nye Matroestøj med mange Guldknapper paa. Han tog det ud af Skabet og skar alle Knapperne af med sin Lomme-kniv. Saa puttede han dem i Lommen, hængte Tøjet ind igen og gik ned og lod som ingenting. Næste Dag kunde han spille Klink igen, og alle Drengene vilde gerne have fat i ham, for de kunde nok lide at vindé de fine Knapper.

Inden Skoletiden var forbi, havde Hans tabt alle Knapperne til Drengene, og han var slet ikke glad, da han gik hjem. Han tænkte paa sit nye Tøj, der nu ingen Knapper havde.

Næste Dag var det Søndag og dejligt Vejr. Hans's Moder spurgte sine fire Børn, om de vilde med hende og

Fader i Skoven; saa skulde de have Mad og Øl med i en Kurv. Ja, det vilde de gerne — undtagen Hans, han sagde ikke noget.

„Vil Du ikke med, Hans?“ spurgte Moderen.

„Nej.“

„Er Du ikke rask?“ „Nej.“ „Hvor har Du ondt?“ „I Maven.“

„Det var jo kedeligt, men Du kan vel nok være alene saa længe, og Du behøver vel ikke at gaa i Seng?“

„Jo, jeg tror nok, det er bedst, jeg gaar i Seng.“

Saa gik Hans i Seng — og alle de andre i Skoven.

Uh! hvor var det dog kedeligt at ligge der i Sengen, hvad skulde han bestille i al den Tid? Han laa og tænkte paa Knapperne — de væmmelige Knapper! Det var ogsaa dumt, han havde taget dem, for han kunde jo nok tænke, Moderen vilde opdage det. Han skulde vist hellere have fortalt det til hende. Han kunde høre, hver Gang Uret slog inde i Dagligstuen, og han syntes, hver Time var dobbelt saa lang som ellers; han laa og vendte og drejede sig i Sengen og blev saa varm og hed i Hovedet — ja, han syntes, han havde faaet rigtig Hovedpine. Det gjorde vist ogsaa lidt ondt i Maven, naar han rigtig tænkte paa det, ja, helt op i Brystet. Naar han trak Vejret meget dybt, syntes han, det trykkede inde i ham, — jo, han havde bestemt ondt i Brystet.

Til sidst faldt han i Søvn af bare Kedsomhed og daarligt Humør.

Da han vaagnede, havde han glemt alle sine Sygdomme og sprang ud af Sengen. Han vilde ikke ligge der mere. Da han var klædt paa, gik han ud og kiggede efter sine Forældre og Søskende; mon de dog ikke snart kom. Endelig, endelig saa' han dem langt borte, og saa løb han ud for at møde dem.

„Naa, er Du nu rask igen?“ spurgte Moderen nok saa fornøjet, „det var jo kedeligt, Du saadan skulde blive hjemme.“

Hans holdt Moderen lidt tilbage, saa de andre kom foran, og saa sagde han ganske sagte: „Mor! jeg var slet ikke syg, men jeg har skaaret alle Knapperne af mit nye Tøj og spillet Klink med dem, og det vilde Du jo se, naar jeg skulde have Tøjet paa i Skoven — og saa var jeg bange for, Du skulde blive vred og slaa mig — men Mor — vil Du nu ikke hellere give mig nogle Prygl og saa ikke være vred paa mig — jeg skal aldrig mere skære Knapper af.“

„Nej, min Dreng,“ sagde Moderen, „jeg vil ikke give Dig Prygl; Du har straffet Dig selv ved at blive hjemme, lad det være nok for den Gang.“

Saa løb Hans hen til sine Søskende og spurte, om han ikke skulde bære Madkurven for dem. Den var fuld af Skovblomster, og underneden laa et Par Stykker Mad, som var levnet; dem spiste Hans, og inden de kom hjem, var han lige saa glad, som om han havde været med paa Skovturen.

Ingers første Rejse.

En Gang for mange Aar siden boede der ovre i Jylland en lille Pige, der hed Inger.

Den Dag, hun fyldte seks Aar, fik hun Besøg af en Herregaardsfrue, som hun og hendes Søskende kaldte „Tante Julie“. Det var saadan en pæn Dame med lange,

sorte Krøller — Inger havde aldrig før set saa mange Krøller paa eet Hovede.

Tante Julle forærede Inger en nydelig, rød Kjole med hvide Snore paa og hvide Knapper, og saa var der nogle ganske smaa bitte, søde Ærmer. Det kan nok være, Inger straaledede over hele Ansigtet, da hun saa' den.

Tante Julle brød sig ikke videre om Chokolade, men hun maatte nu alligevel pænt følge med Fødselsdagsbarnet og hendes Forældre og Søskende ind i Spisestuen, hvor der stod en stor Kringle midt paa Bordet. Paa den ene Ende af Kringlen stod Ingers Navn, og rundt om i den var der sat seks tændte Lys — det var et for hvert af Ingers seks Aar.

Mens de sad der ved Bordet og havde det nok saa rart, sagde Tante Julle: „Der er nu noget mere, jeg gerne vil forære Inger til Fødselsdagen — men det kommer an paa, om hun maa faa det for Far og Mor.“

Inger saa' forbavset paa Tante Julle, men saa gav hun sig til at le, for hun var da ganske vis paa, at Far og Mor aldrig kunde sige nej til noget, hun skulde have af Tante Julle.

„Hvad er det?“ spurgte Inger.

„Ja, det er saamænd en Rejse til København sammen med mig — og allerede nu i Overmorgen.“

Inger blev saa forbavset, at hun slet ingen Ting kunde sige; men hendes Moder sagde straks: „Nej, det kan vist ikke gaa,“ og hendes Fader sagde: „Hun er nok for lille endnu.“

Men Tante Julle forsikrede dem for, at hun kendte Inger saa godt og vidste bestemt, det nok skulde gaa, de behøvede slet ikke at være bange.

Inden de rejste sig fra Chokoladen, var det blevet bestemt, at Inger skulde med til København, og hun var henrykt.

Hendes Moder fik straks travlt med at ordne hendes Tøj — nu havde Tante Julle jo sørget saa godt for Kjolen, saa den behøvede hun ikke at tænke paa.

Allerede næste Dag henad Aften var Inger paa Vej til Herregaarden, hvor Tante Julle boede; hun skulde ligge der om Natten og saa rejse næste Morgen tidlig. Inger havde flere Gange gaaet til Herregaarden, men aldrig havde hun haft saa meget at tænke paa som i Dag. Det var knap nok, hun hørte Fuglene synge i Skoven, som hun gik tæt ved — men hun lagde dog Mærke til, at der stod en lang Række Heste langs med Vejen, og at de alle nikkede med Hovederne, som om de vilde sige Farvel til hende, inden hun rejste saa langt bort.

I Nærheden af Gaarden var der en lang, lige Vej med Træer paa begge Sider, og inde paa Marken bag Træerne stod en Mængde Køer og gumlede i det høje Græs; der var saa mange Valmuer og Kornblomster mellem Græsset, dem spiste Køerne med, og det syntes Inger var en Skam; hun skyndte sig at plukke en Buket af dem til Tante Julle — og saa gik hun ind ad den store Port, der førte ind til Herregaarden. To store Hunde kom farende imod hende, men hun blev ikke bange, for hun vidste, de var lænkede og boede i de to Hundehuse, der stod midt i Gaarden.

Inger styrede roligt hen imod den høje Trappe ved Taarnbygningen; der kom Tante Julle ud og tog imod hende, og snart efter var hun oppe i de store, fine Stuer. En af dem var saa forfærdelig sfør, og der var Spejle, som naaede lige fra Loftet til Gulvet. Da Inger kiggede i et af dem, syntes hun bare, hun lignede en lille Prik.

Inde i Dagligstuen fik Inger Chokolade med dejlige Kager til, for det vidste Tante Julle, hun holdt meget af. Senere hen gik hun ind i en Stue, hvor der sad en Pige, som hverken kunde tale eller høre; hun syede paa Tante

Julles Tøj, og naar Tante Julle skulde sige noget til hende, lavede hun Bogstaver med Fingrene, og det forstod Pigen, saa paa den Maade kunde de godt tale sammen.

„Kan Du gaa hen og sige Goddag til den Døvtumme,“ sagde Tante Julle, „saa bliver hun saa glad.“

Det gjorde Inger straks, og den Døvtumme tog og løftede hende højt op i Vejret og gav en Lyd fra sig, det var næsten, som om hun skreg lidt af Glæde.

Saa gik Tante Julle en Tur i Haven med Inger; der var lange, lange Gange, og der var Skov bag ved Haven og en Dam med en Ø i; ude paa Øen var der et rigtigt lille Hus med en pæn Stue, hvor man kunde sidde og spise, eller hvad man nu vilde. Udenfor voksede der store, røde Fingerbøl-Blomster, som Inger holdt saa meget af. Ja, der var rigtignok dejligt alle Steder hos Tante Julle.

Næste Morgen ganske tidligt kørte Inger af Sted med Tante Julle og den Døvtumme i en lukket Vogn. De skulde lige forbi det lille, hvide Hus, hvor Ingers Forældre boede, og der holdt de stille et Øjeblik. En Pige kom ud med en lille Vadsæk — det var Ingers Tøj til Rejsen. Inde i Vinduet stod Ingers Moder og viftede; hun var ikke klædt paa endnu, fordi det var saa tidligt, hun stod i sin Natkjole og saa' ud efter Vognen.

„Farvel, lille Inger!“ raabte hun, „og god Fornøjelse! Farvel, Tante Julle, hav det godt!“

Inger nikkede og viftede igen, hun syntes, Moder saa' saa sød ud, som hun stod der og smilede ud til dem.

„Farvel!“ raabte Tante Julle, „vi skal nok have noget rigtig godt noget med hjem til Dig.“

Saa rullede Vognen videre. Inger sad og tænkte paa mange Ting, paa Mor og Far og dem alle derinde i det lille, hvide Hus ved Vejen. Hun saa' op paa Tante

Julle og paa hendes lange, sorte Krøller, der hang ned i Panden; nu vidste hun, hvordan man lavede saadanne Krøller, for hun saa' i Aftes, hvordan den Døvtumme trillede Papirstumper ind i Haaret, og i Morges, da hun tog dem ud, var der de nydeligste Krøller.

Da de havde kørt en Tid, faldt Inger i Søvn, og da hun vaagnede igen, kørte de paa Stenbro, saa det rumlede og brumlede hele Tiden.

„Hvad er det?“ spurgte Inger.

„Nu er vi i Randers,“ sagde Tante Julle, „nu har vi kørt fire Mil, men det har Du nok ikke mærket meget til.“

De kørte gennem den ene Gade efter den anden, og Inger sagde forbavset: „Det er dog en forskrækkelig stor By, Randers.“ „Ja, det er det,“ svarede Tante Julle, „men naar Du kommer til København, skal Du se, den er meget, meget større.“

Henad Aften gik de ned til Vandet og kom ud paa et stort Skib. Snart efter blev der saadan en Brusen og Skummen i Vandet, og saa begyndte de at sejle. Inger stod paa Dækket og saa', hvordan de efterhaanden gled bort fra Randers; det varede ikke ret længe, saa kunde man slet ikke se Byen mere. Vejret var saa stille, og paa Vandet var der ikke andre Bølger end dem, der kom fra Skibet selv. Solen var ligc ved at gaa ned, og Himlen var helt rød og spejlede sig i Vandet, saa det ogsaa blev rødt. Inde ved Land kunde man se en Flok brogede Køer, der gik et lille Stykke ud i Vandet, hvor det var ganske lavt. Det saa' næsten ud, som om de gik i skinnende Guld-Vand, for det var netop der, hvor de gik, at Solen skinnede saa rødt og smukt. Inger stod længe og saa' paa det, men saa kom Tante Julle og sagde, at nu var det bedst, de gik ned i Kahytten; de skulde jo se at ordne sig lidt, inden de gik til Ro.

Da de kom ned i Kahytten, spurgte Inger: „Hvor er Sengene?“

Der kom en Pige hen til hende og sagde: „Klæd Dig nu bare af, min Stump, saa skal jeg nok lægge Dig i Seng.“ Inger saa' hen paa Tante Julie, og da hun nikkede, begyndte hun at klæde sig af. Da hun havde faaet sin Natkjole paa, tog Pigen hende og lagde hende op paa en stor Hylde helt oppe ved Loftet. Der var baade Tæpper og Lagener derinde, saa det var ligesom en rigtig lille Seng. Inger var godt fornøjet med den, og det varede ikke længe, før Skibet vuggede hende i Søvn. Hun sov længe og vaagnede først henad Morgenstunden ved noget Spektakel oven paa Dækket. Det skramlede og bragede, og Inger kiggede ud fra sin Hylde for at se, hvor Tante Julie var, hun vilde spørge hende, om Skibet var ved at gaa i Stykker. Men hun kunde ingen Steder se Tante Julie, og saa blev hun saa ked af det, at hun gav sig til at raabe: „Tante Julie!“ I det samme saa' hun Tante Julles krøllede Hovede med Papirstumper i lige neden under sig i en anden Køje. „Hvad er det? min Pige,“ sagde hun og kiggede op til hende, „nu skal vi op, for nu er vi straks i København.“

„Allerede!“ sagde Inger og skyndte sig at tørre en lille Taare af, der var paa Vej ned ad Kinden.

Da de havde faaet Tøjet paa, fløjtede og tudede det fra Skibet, og saa laa det stille, og alle Folk gik i Land. Tante Julie fik fat i en lukket Vogn, som hun kaldte for en Drosche, og saa sagde hun til Kusken, om han vilde køre dem hen til Hotel Dannevirke. De kørte et godt Stykke, og Inger var forbavset over alle de store Huse, hun saa', og alle de mange Mennesker. Hun syntes næsten, de løb allesammen, de havde vist meget travlt.

Da de var kommet op i det Hus, hvor de skulde bo,

sagde Tante Julle, at Inger gerne maatte gaa ned ad Trappen og se sig lidt om, til hun kom derned, men ikke længere bort, end at hun hele Tiden kunde se den store Plade, der hang uden for Huset, og hvorpaa der stod Dannevirke. Inger kunde nok læse alle Bogstaverne, og det var let at se den store Tingest, de stod paa.

Hun gik lidt frem og tilbage og saa' paa Folk og Vogne og al den Færdsel, der var. Naar hun gik lidt til højre, saa' hun en hel Mængde Arbejdere, der trillede Jord bort, og nogle lavede Stenbro der, hvor Jorden var taget bort. Til venstre var der en grøn Vold med Træer paa, og langs med den gik der en Mand baglængs og trak i et tykt Reb.

Da Tante Julle senere kom ned paa Gaden, spurgte Inger, hvad det var, han bestilte.

„Det er en Rebslager, han laver de tykke Snore og Reb, som Du ser, han gaar og har travlt med. Han er glad ved Volden, hvor han kan gaa i Fred, men nu river de den snart ned og laver Gader i Stedet for, ligesom derhenne, hvor Arbejderne gaar.“

„Er det ikke en Skam?“ spurgte Inger.

„Jo, det er der mange, der synes, men der er ogsaa nogle, der mener, det er bedre at faa Gader.“

Tante Julle kørte nu ud i Byen med Inger, og snart efter gik de ind i et Hus, hvor Ingers Mormor boede. Inger kendte hende ikke, men Tante Julle bragte mange Hilsener fra Ingers Forældre. Mormor tog Inger paa Skødet og saa' saa mildt paa hende — Inger syntes næsten, det var, ligesom naar hendes Moder saa' paa hende.

„Naa, saa det er lille Inger,“ sagde Mormor, „saa fik jeg dog Dig at se. Ja, jeg er en gammel Kone nu og kan ikke rejse alene den lange Vej til Jylland, hvor flere af mine Børn bor; det er jeg tit ked af.“

Tante Julle gav sig nu i Snak med Mormor, og Inger fik Kager med Syltetøj til og Billedbøger at se i.

Nogen Tid efter sagde Tante Julle: „Vil lille Inger nu blive hos Mormor, mens jeg besørger nogle Ærinder?“ „Ja,“ sagde Inger ganske sagte — men hun vilde meget hellere have sagt Nej.

Hun sad ved Vinduet og saa', at Tante Julle gik ind i en gul Vogn med store Glasruder i, og saa kørte hun af Sted ind mellem de mange Mennesker og Vogne. Inger stirrede efter hende saa længe som muligt, og hun tænkte ved sig selv, at hun vist aldrig saa' Tante Julle mere; hvordan skulde hun vel finde tilbage igen i al den Tummel.

Inger var ikke langt fra at græde. Alt var saa fremmed for hende, hun kendte jo slet ikke Mormor og heller ikke den Kusine, som boede hos Mormor, og som vilde lege med Inger, hvis blot hun vilde — men Inger vilde ikke. Man kunde da ikke lege og være glad, naar man sad og var bange for, at Tante Julle aldrig mere fandt tilbage. Tiden var rigtignok lang — men endelig kom da Tante Julle, og saa var alt godt, syntes Inger. Saa fortrød hun, at hun ikke havde villet lege med sin Kusine, og hun var ogsaa lidt ked af, at hun ikke holdt noget mere af Mormor, for hun var vist meget rar.

Næste Dag, da Tante Julle og Inger kom hen til Mormor, var der ikke noget i Vejen for, at Inger vilde være der alene, og den tredie Dag brød hun sig ikke om at komme derfra. Da Inger var der for sidste Gang, inden Hjemrejsen, græd hun, fordi hun skulde rejse fra Mormor, men Tante Julle hviskede til hende: „Du skal ikke græde for det, lille Inger, naar Du nu kommer ud paa Skibet, skal Du bare se, hvad der kommer derud.“

Da Inger stod paa Skibet med Tante Julle i Haanden,

spurgte hun: „Har Du saa noget godt noget med hjem til Mor? det lovede Du jo.“

„Jeg har det ikke endnu,“ svarede Tante Julle, „men det kommer straks. Kan Du se den lukkede Vogn derhenne? Inden i den er det til Din Mor.“

Da Vognen holdt ved Skibet, kiggede Inger ind i den, og hun blev meget forbavset, da hun saa, at Mormor sad derinde. Men endnu mere forbavset blev hun, da Mormor gik med ned i Skibet, og Tante Julle sagde: „Nu rejser Mormor med os hjem, det er hende, jeg har til Din Mor.“ „Nej, hvor det er dejligt!“ raabte Inger, „hvor Mor bliver glad og jeg er ogsaa saa glad!“

Der var mange Mennesker paa Skibet, og der var ikke Køjer nok til dem alle; Inger maatte ligge paa Gulvet under Bordet paa Tæpper og Puder, og det gik ogsaa meget godt. Engang imellem trillede hun lidt til Siden — men faldede ned kunde hun jo da ikke der.

Da endelig hele Rejsen var forbi, og de holdt i Tante Julles lukkede Vogn uden for det lille, hvide Hus igen, kom Ingers Fader ud og lukkede Vogn døren op. Han løftede Inger af og kyssede hende, men i det samme fik han Øje paa Mormor, og saa raabte han: „Mor! kom herud! Mor! Mor!“ Og da Ingers Moder kom ud til Vognen og saa sin gamle Moder, som hun ikke havde set i mange Aar, blev hun saa glad, at hun græd af Glæde. „Det var det, jeg vilde have med hjem,“ sagde Tante Julle, „det kneb jo lidt med at faa hende til det — men nu er hun her, og jeg skal ogsaa nok sørge for, at hun kommer godt tilbage til København igen! Inger har været en god Pige hele Tiden — det vidste jeg jo nok. Nu skal I have Tak, fordi jeg fik hende med. Og saa Farvel! gaa nu ind og glæd Jer ved hinanden. I Morgen kigger jeg ind til Jer.“

„Tusind Tak for det altsammen!“ raabte Ingers Fader og Moder, og Inger sagde ogsaa Tak og viftede til Tante Julie, saa længe hun kunde se Vognen.

Og gamle Mormor gik ind i det lille, hvide Hus og satte sig straks i en Lænestol.

„Ja, nu er jeg træt,“ sagde hun, „men jeg er meget, meget glad over, at jeg er her. Nu skal vi rigtig have det rart og hyggeligt, og jeg skal glæde mig over alle de smaa Børnebørn, som jeg aldrig troede, jeg skulde faa at se. Den rare Tante Julie!“

De mugne Valnødder.

Skolelærerens Anders sad paa Havegærdet, der skilte hans Faders Have fra Naboens; han kiggede over i den fremmede Have og kunde ikke faa Øjnene fra et stort Valnødtræ, der var fuldt af dejlige Valnødder. De hang i store Bunker og tittede ud af det grønne Hylster, der revnede af Modenhed. Hver Gang, der kom et Vindpust og rystede Træets Grene, faldt der nogle ned; Anders kunde høre dem rasle ned mellem de visne Blade i Gangene, og han kunde se, hvordan de fløj helt ud af Hylsteret og rullede hen ad Jorden.

Hvor maatte det dog være morsomt at gaa derinde og samle dem op, alle de smukke, lyse Valnødder! Men Naboen havde ingen Børn, og det kunde maaske vare længe, inden Manden eller Konen selv kom ud og samlede op; de brød sig maaske ikke engang om Nøddekærner; An-

ders vidste da, at hans Moder saa tit havde sagt, at Nødder kunde hun ikke tygge, de blev siddende i Tænderne.

Anders havde udmærkede Tænder, og han holdt forskrækkelig meget af Valnødder, det var ligefrem et morsomt Arbejde at spise dem.

Der var ganske stille i Skolelærerens Have, og inde i Naboens var der ingen anden Lyd, end naar Valnødderne klaskede ned og trillede omkring i Gangene.

Anders vidste ikke rigtig selv, hvordan det gik til, men lige med eet stod han under Valnødtræet og samlede op, den ene Haandfuld efter den anden. I ganske kort Tid havde han fyldt Lommerne og Blusen med Nødder, og i en Fart var han tilbage igen over Gærdet.

Der blev han nu ikke siddende, han gik ned mod Skolen og vilde just løbe forbi Skolestuedøren og over i en Vognport. Men hans Fader stod paa Trappen og skulde lige til at gaa ind til Børnene, han saa' paa Anders og spurgte:

„Hvad har Du der?“

„Ingenting,“ svarede Anders saa hurtigt, han kunde. Faderen saa' alvorligt paa ham og sagde:

„Husk paa, min Dreng, at Gud ser alt.“

Saa skyndte han sig ind til Skolebørnene.

Men Anders luskede over i Vognporten og satte sig i en Krog paa et Bræt. Hans Lommer var saa fulde, at nogle af Valnødderne trillede ud, da han satte sig ned. Anders tænkte paa, hvor han skulde gemme Nødderne — for han havde ikke Mod til at spise dem nu. Desuden kunde hans Fingre blive saa brune, at hans Fader let kunde opdage, hvad han havde bestilt.

Han vilde gaa ned i Jordkælderen, hvor der laa Kartofler, der kunde de ligge godt gemt i en Krog, — saa

godt gemt, at Gud heller ikke kunde se dem, for der var ganske mørkt nogle Steder der nede. Saa vilde han en anden Dag gaa ned at spise dem.

Anders fik lagt Nødderne i en pæn, lille Bunke, og for en Sikkerheds Skyld skrabede han lidt Jord over dem. Nu vidste han bestemt, at ingen kunde finde dem, og det vilde være ganske umuligt for Gud at se gennem Jorden, saa det vilde aldrig blive opdaget.

Der gik flere Dage hen, uden at Anders gik ned i Kælderen; han bestemte rigtignok hver Morgen, at nu vilde han ned at smage paa Valnødderne, men det blev stadig ikke til noget.

Endelig en Dag tog han dog Mod til sig; han tog et Par Stene med sig til at knuse Valnødderne med og gik saa ned i Jordkælderen. Bunken laa ganske urørt, og Anders skrabede Jorden til Side, men han blev meget skuffet ved at se, at alle de lyse, smukke Nødder var blevet helt mørke og grimme. Han bar dem hen, hvor der var lidt lysere, og saa lagde han een Nød ad Gangen paa den ene Sten og slog den itu med den anden.

Men hvor blev han lang i Ansigtet, da han pillede Skallen fra og saa, at Kærnen var helt muggen og raadten. Han slog alle Nødderne itu, men ikke een var til at spise; enten var Kærnen skrumpet ind til en sort Klat, eller ogsaa var den grøn og gul af Mug.

Der sad Anders midt imellem alle Skallerne og kunde ikke forstaa det hele. Han havde ikke haft en Smule Fornøjelse af de Valnødder, ikke et Øjeblik. Og hver Dag havde han gaaet og været bange for, at Faderen skulde spørge ham ud. Han havde jo ogsaa løjet for Faderen — og han vidste dog meget godt, hvor stygt det var.

Hvis han bare ikke havde taget Nødderne, saa havde han heller ikke løjet.

Anders kunde høre helt ned i Kælderen, at Børnene sang inde i Skolen. Saa fik de lige straks Frikvarter, vidste han. Han kunde høre Faderens kraftige Stemme, og han kunde høre hvert Ord, Børnene sang, han kendte godt Versene.

Nu sang de det sidste:

Os ser Du ogsaa, Du kære Gud,
Du hører vor Røst i Din Himmel.
Naar Fuglene flagre fra Rederne ud,
Du hører Smaabørnenes Pris i Din jublende Vrimmel.

Anders kunde huske, hans Fader engang havde forklaret det Vers for ham, og han kunde tydeligt huske, at han havde sagt, at Gud kunde se os, hvor vi saa var; han vidste alt, hvad vi gjorde, og vidste, hvad vi tænkte. Derfor skulde vi se at være gode Børn, saa Gud kunde være glad ved at se paa os.

Ja, nu var Anders ogsaa ganske vis paa, at Gud havde set alt det med Valnødderne; det var ogsaa nok ham, der havde gjort dem sorte og mugne, saa de ikke kunde spises.

Anders listede op af Kælderen og gik ud i Haven. Han var saa ked af al Ting, syntes han. Han plukkede en Haandfuld Snebær, kastede dem paa Jorden og traadte paa dem, saa de knaldede. Det plejede at være saa morsomt, men i Dag var der ikke noget ved det. Han vilde hen at se, om der var faldet nogle Kastanier ned — men i det samme hørte han Naboen raabe inde fra sin Have:

„Anders! hør lidt!“

Anders blev saa forskrækket, at han hverken svarede eller kom. Saa lød det igen:

„Anders! kom her ind.“

„Nu har Naboen nok opdaget det hele,“ tænkte Anders, og saa sprang han over Gærdet for at faa sin Straf.

Men Naboen tog Anders ved Haanden og sagde

„Se her ligger saa mange Valnødder og bliver til ingen Ting; tag nu og fyld Huen og Lommerne og Blusen; vi spiser ingen Nødder, saa Du kan nok hjælpe os lidt.“

Anders var meget ulykkelig, for han havde jo slet ikke fortjent at faa Valnødder; men han turde ikke sige noget; han tog, hvad han kunde bære, sagde Tak og sprang over Gærdet.

Men han var ikke glad og brød sig slet ikke om de smukke Nødder, og da Naboen lidt efter gik ind, hoppede Anders ind i hans Have og spredte dem alle under Træet igen. Saa syntes han, at han havde ligesom givet tilbage, hvad han havde taget.

Men rigtig glad blev han ikke før nogle Dage efter. Da sad han i Mørkningen paa sin Faders Knæ og fortalte ham hele Historien om Valnødderne.

Fru Jensens fine Forklæde.

Der var en lille, fattig Smededatter, som tjente paa en Gaard, hvor Hr. og Fru Jensen boede med deres fire, smaa Børn. Anna hed hun, og hun skulde passe Børnene, lege med de største og køre den mindste i Barnevognen — og det gjorde hun rigtig godt altsammen.

Engang midt om Sommeren havde Fru Jensen haft Stovvask, og alt Tøjet hang ude i Haven, hvor Solen

skinnede, og Vinden blæste, saa det blev baade tørt og hvidt — og det kunde Fru Jensen godt lide at se paa. Det blev baaret ind og lagt op i Strygestuen paa Loftet, hvor det laa et Par Dage, inden Fru Jensen fik Tid til at lægge det sammen — for saadan noget gjorde hun altid selv. Den Dag, hun blev færdig med Tøjet, var den lille Anna ude i Haven med Børnene; de laa i en Grusgang allesammen og lavede Gaarde og Haver af bare Smaasten — det var saadan en morsom Leg, syntes de. De stak Pinde ned i Jorden — det skulde være Træer — og de lavede smaa Høstakke af Græs. De lo og snakkede i Munden paa hinanden hele Tiden.

Da kom Fru Jensen ud i Haven, og da Anna saa' paa hendes Ansigt, blev hun helt forskrækket, for hun saa' saa vred ud. Anna tænkte straks paa, om hun havde gjort noget galt, men hun vidste ikke noget — hun havde da i alt Fald ikke gjort noget med Vilje.

Fru Jensen gik hen til hende og spurgte:

„Hør, Anna, har Du ikke set mit fine, hvide, broderede Forklæde — Du ved, det jeg fik af min Søster til min Fødselsdag?“

„Nej,“ svarede Anna, „ikke siden den Dag, det hang herude paa Busken for at tørres.“

„Tænk Dig om!“ sagde Fru Jensen igen, og hun saa' saa vist paa Anna, at hun blev helt rød i Hovedet af Forskrækkelse.

„Jeg har virkelig ikke set det siden,“ svarede Anna.

„Ja, nu kan Du tænke over det, til vi har spist — til den Tid maa Du sige mig Sandheden.“

Saa gik Fru Jensen ind igen. Men Anna kunde slet ikke lege med Børnene mere; hun lod dem snakke og vrøvle og gøre, hvad de vilde, og imens sad hun ganske

bedrøvet og saa' ned paa Jorden. Hun kunde nok mærke, at Fru Jensen troede, hun havde taget hendes fine Forklæde — men det var saa sikkert som noget, at hun ikke havde rørt det.

Anna kunde slet ikke spise noget af Middagsmaden; hun tænkte hele Tiden paa, hvad Fruen vilde sige til hende, naar hun om lidt kom ud i Køkkenet.

Inde i Spisestuen talte Fru Jensen med sin Mand om Forklædet.

„Jeg er saa vis paa, at Anna har taget det,“ sagde hun, „hun er en fattig Tøs, der har faaet Lyst til at være fin med mit Forklæde paa; hun kan jo nok regne ud, at saadan noget faar hun aldrig Raad til at købe sig.“

„Du skal nu alligevel passe paa,“ sagde Hr. Jensen, „at Du ikke tror for slemt om hende. Det kan jo være blevet borte mellem noget andet Tøj.“

„Nej, det er der ikke Tale om.“

„Jeg synes, Anna ser saa god ud, og fordi hun er fattig, behøver hun da ikke at stjæle.“

„Jaja, nu skal vi se, hvem der faar Ret,“ sagde Fru Jensen vredt, og saa gik hun ud i Køkkenet til Anna.

„Har Du saa betænkt Dig?“ spurgte hun. „Ved Du ikke endnu, hvor mit Forklæde er?“

„Nej,“ hviskede Anna.

„Er Du ikke kommet til at putte det ned i Din Skuffe?“

„Nej.“

„Ja, lad mig nu se.“

Saa gik Fru Jensen ind i Annas Kammer og saa' i hendes Kommodeskuffer. Der laa nok nogle Forklæder — men de var ikke hvide, og de var ikke broderede, det var tarvelige Bomuldsforklæder.“

„Nej, her er det ikke,“ sagde Fru Jensen, „men har Du saa ikke baaret det hjem til Din Moder?“

Anna gav sig til at græde.

„Ja, det kan ikke nytte, Du tuder, for jeg vil have Besked. Men nu kan Du løbe hjem og hente Din Mor, jeg vil tale med hende.“

Anna gik grædende hjem og kom snart tilbage med sin Moder.

Fru Jensen lod dem begge to komme ind i Dagligstuen, og saa spurgte hun Smedekonen, om hun ikke vidste noget om hendes pæne Forklæde, det var blevet borte, og ingen uden Anna kunde have taget det; men nu vilde hun gerne vide, om Anna maaske havde foræret sin Moder det.

Nej, det var der ikke Tale om, og Smedekonen var snart lige saa vred som Fru Jensen, fordi hendes lille Pige skulde staa der og græde af Sorg over Fruens Beskyldninger.

Medens de stod der og talte frem og tilbage, havde Mads Røgter travlt ude i Gaarden med at lægge Tang op paa Ryggen af Taget. Han kravlede op ad en lang Stige og havde saa meget Tang paa sin ene Arm, at man næsten ikke kunde se andet end hans Ben, da han kom helt op paa Taget.

Mads lagde Bunken fra sig, ordnede det og skulde til at gaa ned ad Stigen igen; da fik han Øje paa Storkereden ovre paa et af de andre af Gaardens Tage, og han morede sig lidt med at se paa et Par Unger, der var ved at lære at flyve. De slog og baskede med Vingerne, ligesom Moderen gjorde, men de kom ingen Vegne.

En af dem hoppede ud af Reden, men blev hængende med det ene Ben ved noget; det saa' saa grinagtigt ud, da den stod der og rykkede og ruskede for at faa sit Ben.

Mads lo ganske højt og satte sig paa det øverste Trin af Stigen for at se, hvad det blev til.

Men det blev slet ikke til noget, for Storkeungen kunde ikke komme løs, og til sidst blev den saa træt, at den hang og dinglede med Hovedet nedad, og det saa' ud, som om den maatte dø. Da skyndte Mads sig ned og fik en Dreng til at hjælpe sig med at flytte Stigen over til Storkereden. Der kravlede han saa op og hjalp den stakkels Unge med at faa Benet fri.

Det var nu slet ikke saa mærkeligt, den havde hængt fast, for Benet var kommet ind i et Stykke Tøj, der sad inde mellem Grenene i Reden, og Tøjet var gaaet i Stykker og havde snurret sig mere og mere om Benet.

Mads tog Tøjet ud af Reden, og han saa' nu, at det var et Forklæde. Han havde hørt saa megen Snakken om et Forklæde, dengang han var inde at spise til Middag — maaske var det dette.

Han skyndte sig ind i Køkkenet; der stod Anna og tørrede sine Øjne.

„Hva', græder Du endnu, bitte Anna?“ sagde Mads, „her har Du noget at tørre Øjnene paa.“

I det samme kom Fru Jensen.

„Men hvad er det dog, Du kommer med?“ raabte hun og greb fat i Forklædet, „nej, nu har jeg aldrig kendt Mage! Hvor har Mads fundet det?“

„Aa, det kom sig saadan, at jeg skulde lægge Tang op paa Taget, og saa — — — — —“

„Ja, pyt med Tangen,“ vedblev Fru Jensen, „men hvor fandt Du Forklædet? det laa da vel ikke i Tangen?“

„Næ, paa det Lav — næ, men se Storken deroppe har trængt til et Vuggelagen til sine smaa, og saa har en af Ungerne vel nok syntes, det var lovlig fint til det Brug, den hev det ud af Reden — og saa snup' jeg det.“

Hr. Jensen og Smedekonen var ganske stille kommet med ud i Køkkenet, og Fru Jensen saa' paa Forklædet, saa' paa Anna og var ganske flov.

Men Mads løftede Forklædet højt op i Vejret, saa' vist paa det og sagde:

„Jeg tror for Resten, snarere, Storken har brugt det til Ble til Ungerne, for sikken det ser ud!“

Da brast baade Hr. Jensen og Mads i Latter, og den vrede Smedekone og den bedrøvede Anna var lige ved at gøre det samme.

„Ja,“ sagde Mads og spyttede langt hen ad Gulvet, „Storken er en Tyverad, den har nappet Kluden, da den hang i Haven — der gaar den saa tit en lille Morgentur, inden Herskabet kommer op.

I min Barndom var der en Stork, som stjal en Guldurkæde, der var faldet ud af et Vindue — men det var ikke fra mig, for jeg har aldrig brugt andet end som Seglgarn.“

Ved at se paa Mads og høre hans Forklaringer var de allesammen blevet i godt Humør — undtagen Fru Jensen. Hun var ikke tilfreds, før hun havde givet Smedekonen 10 Kroner og lovet Anna 6 nye Forklæder, saa snart hun kom til Byen.

Fars Vindue.

Der var ikke et Sted i hele Huset, lille Else holdt saa meget af som af Fars Vindue; derfra kunde hun se ud i den vide Verden — og der var altid noget nyt at

opdage. For det meste laa hun paa Knæ paa en Stol, og saa flyttede hun den nærmeste Urtepotte for bedre at kunne se.

En Efteraarsdag sad Else og saa' paa alle de brogede Blade, der hvirvlede rundt udenfor i Blæsten; et lille Øjeblik kunde de ligge ganske stille, men saa lige med eet fløj de op i Luften og susede omkring mellem hverandre, saa det var ikke til at finde Rede i; og saa kunde de ligesom løbe efter hinanden henad Jorden.

„Se! Far!“ raabte Else og klappede i Hænderne, „se, Bladene leger Fangemand.“ Og saa lo hun og trykkede Næsen flad mod Ruden for at se saa langt til Siden som vel muligt.

Den Leg syntes Else rigtignok godt om.

Men saa lige midt i det morsomme saa' hun en tyk, grøn Orm komme kravlende op ad Vinduet, og lidt efter kom der en til.

De lavede ligesom en fedtet Vej, der hvor de kravlede, og Else vendte sig om mod Far og sagde med rynket Næse:

„Uf! sikken en væmmeli' Orm! — og der er to til.“

Fader havde travlt og skulde ud, saa Else fik ikke talt med ham. Men næste Morgen, da hun kom ind for at se, hvordan Vinduet saa ud, blev hun næsten helt forskrækket, for nu sad der fem Orme, og et Par var krøbet ind ad det aabne Vindue og var kommet helt op paa Loftet.

Elses Moder sagde, at det var dog kedeligt, Ormene saadan grisede til, ligesom der var gjort rent, og Ane Stuepige sagde, at det var et „farligt Svineri“, nu skulde hun til at pudse Vinduer igen.

Da Else havde vist Fader dem, der sad paa Loftet, spurgte hun, om de ikke skulde se at rage dem ned med

en Kost; men Fader sagde, at den ene maatte have Lov at blive siddende, saa skulde hun se, hvordan den til Sommer kunde blive til en nydelig Sommerfugl.

„Kan der komme noget pænt ud af saadan en grim en?“ spurgte Else, hun kunde næsten ikke tro det — men naar Fader sagde det, var det jo sandt.

Saa blev den ene Orm hængende stille i en Krog af Loftet, og snart havde Else glemt den — for der var saa meget andet at tænke paa.

For hver Dag, der gik, kunde Else se, hvordan Havens Træer mistede Bladene; de var saa kønne, de var baade gule, røde og grønne; men en Dag, da det rigtig stormede, fløj de næsten alle af. Aa, det var helt sørgeligt at se paa, syntes Else; nu stod Træerne der og frøs med de bare, nøgne Grene, som gyngede op og ned i Blæsten.

Der var en Flok Spurve, som fløj omkring derude i Haven, de frøs nok ogsaa, men saa fløj de op under Taget, der havde de deres Reder, havde Fader sagt, og der havde de det lunt og godt.

Alle Blomsterne i Haven var visnede; Else kunde se, hvor de havde staaet, men nu laa de knækkede paa Jorden, og Vinden ruskede saa haardt i dem. De stakkels Blomster! Men Fader sagde, at naar det blev Sommer, kom de allesammen igen — og det var Else glad ved at høre, selv om hun ikke rigtig forstod, hvordan det skulde gaa til.

En Morgen var alting forandret. Det havde sneet om Natten, alle Havens Gange var hvide, og Træernes Grene var fulde af Sne. Else hoppede paa Stolen og syntes, det var saa dejligt altsammen.

Nu kunde hun komme ud at køre i Slæde med Brødrene og faa sine lange Støvler paa. Hun skulde ordentlig vade i Sneen. Ude paa Vejen kørte allerede nogle

Slæder, og Hestene havde Klokker paa, saa det ringede saa fornøjeligt. Og Drengene bandt deres smaa Slæder bag i og fik den ene Køretur efter den anden.

„Det er rigtig Julevejr!“ sagde Fader til Else, „det kan Du nok lide.“

„Hvornaar er det Jul, Far?“

„Nu er der kun ti Dage til.“

„Det er da længe!“ sukkede Else.

Men Dagene gik alligevel hurtigt for hende.

Snart sad hun ved Vinduet og „ventede paa Juleaften“, som hun sagde. Det skulde blive helt mørkt, førend Moder kom og sagde, de skulde ind til Juletræet. Fader havde saa travlt henne i Skabet, han tog saa mange Pakker frem, og Moder kom ind og hentede dem i sit Forklæde.

„Maa vi snart komme ind?“ spurgte Else.

„Nej, lille Ven, ikke endnu,“ svarede Moder, „Du faar vente lidt.“

Saa kiggede hun ud paa de hvide Marker, og hun saa’ Folk paa Vejen skynde sig hjem.

Det begyndte at blive mørkt, og Stjerner tittede frem paa Himlen, den ene efter den anden.

Der var ogsaa en lille bitte Maane, den var saa sød og skinnede saa kønt. Fader stod ogsaa og saa’ paa den, og saa tog han lille Else paa Skødet og fortalte hende, at Gud havde sat Stjernerne og Maanen paa Himlen, for at de skulde lyse for os om Natten, og en Julenat for mange Aar siden havde der været saadan en dejlig Stjerne paa Himlen, og da blev der født den yndigste lille Dreng, det lille Jesusbarn, som Gud gav os, for at vi skulde lære af ham at blive gode Børn.

Else kunde se, hvordan det blev mørkere og mørkere baade inde i Stuen og udenfor. Hun kunde lige akkurat

se, hvordan Røgen steg op af nogle Skorstene, og Fader sagde:

„Nu er de ved at koge Julegrød henne hos Smedens og hos Træskomandens. Men nu skal vi to straks ind til Juletræet og se, hvad Mor har hængt paa det.“

„Jeg tror, der er Æbler og Stads og mange Godter,“ sagde Else straalende.

I det samme gik Døren op, og Elses Brødre kom ind og raabte i Munden paa hverandre:

„Nu maa vi komme, Mor har tændt Lysene.“

Else hoppede af Glæde, Fader tog hende i sine Arme, og jublende gik de alle ind til Juletræet. —

I mange, mange Dage kunde Else sidde ved Vinduet og se paa den samme Sne; men det hændte somme Tider, at Vinduesruden var saa fuld af Isblomster, at man slet ingen Ting kunde se, før Varmen i Stuen smeltede Isen.

Dagene var saa lyse og saa fulde af Sol, der skinnede paa Sneen; det gjorde næsten ondt i Øjnene, naar man saa' paa den. Men nydelig var den! Else saa' paa alle de smaa Spurve, der hoppede omkring derude, de kunde slet ikke finde noget at spise, og Else var vis paa, de fik Frost i deres smaa Ben af at være i Kulden altid. Men saa sagde Fader, at om Vinteren var Spurvenes Fjer meget tættere og varmere end om Sommeren, det var jo næsten, som om de havde en lille Dyne paa Kroppen. Og de fik ogsaa nok noget at spise, for de fløj rundt til Husene og spiste med Hønsene og Duerne.

En Dag, da det sneede meget stærkt, saa' Else nogle Dreng, der var klædt ud i brogede Klæder og havde Masker for Ansigtet. De kom ind og bad om en Tørrer til at købe en Fastelavnsbolle for.

Da de havde faaet den, løb de henad Vejen, sloges

med Snebolde og puffede hinanden i Vejgrøften; de gjorde saa mange grinagtige Kunster, at Else sad og lo, saa hun nær havde trillet ned af Stolen.

Men næste Morgen lo Else ikke, for da var der faldet saa megen Sne, at man næsten slet ikke kunde se ud af Faders Vindue, og det var næsten mørkt hele Dagen. Udenfor tudedes Blæsten, og man kunde høre, hvordan Sneen blev pisket omkring.

Det var saa knagende koldt ude, saa der var slet ikke Tale om, at Else kunde komme udenfor en Dør — og det brød hun sig heller ikke om i det Vejr.

Nej, saa var det bedre at blive inde i den varme Stue, der havde hun det dejligt og mærkede slet ikke, hvordan Sneen og Blæsten tumlede med hinanden. Det saa' hun først den næste Dag, da der var væltet saa meget Sne fra Vinduet, at hun kunde kigge ud. Der laa høje Driver paa Veje og Bakker, Folk kunde hverken køre eller gaa, før Sneen blev kastet til Side.

I flere Uger var alt hvidt, hvor man saa' hen, og Else syntes til sidst, det blev kedeligt. Fader sagde: „Nu sover Jorden; den hviler sig, til den skal tage fat igen til Foraaret.“

„Bare det snart var Foraar!“ sukkede Else.

„Det varer nok noget endnu,“ sagde Far.

Men da der var gaaet et Par Dage til, begyndte det pludselig at regne.

„Vinden har vendt sig,“ sagde Fader, „den er gaaet fra Nord til Syd, nu er Frosten forbi for den Gang.“

Ja, rigtignok var Frosten forbi; det plaskregnede paa Vinduet, saa Sneen dumpede ned i store Klumper, og den blev saa mørk og snavset, at den næsten ikke var værd at se paa.

Saadan regnede det i mange Dage, og snart kunde

man begynde at se den sorte Jord under Sneen. Grøfterne blev fulde af Vand, og der blev smaa Søer paa Vejene. Man kunde næsten ikke komme ud uden i lange Støvler; de, der ingen havde, maatte blive inde.

Vognene var nær ved at køre fast i Mudder og Pløre, og kom en Mand kørende med en Trillebør, pøb den og gik istaa hvert Øjeblik. Der var næsten ingen, der kunde komme frem.

Men Graaspurvene kvidrede og fløj over paa den sorte Pløjjord og ind over den grønne Rugmark; de nippede lidt hist og her og var nok saa fornøjede, for nu mente de, det var forbi med Vinteren.

Og de mente rigtigt. Regnen holdt op, Solen gav sig til at skinne, og Græsset begyndte at pippe frem af Jorden. Else kunde se Foraarsblomsterne uden for Faders Vindue spire mere og mere frem for hver Dag, der gik. Snart saa' hun en blaa Krokus titte frem, snart efter en gul og en hvid. Saa kom der røde og blaa Hyacinter, brogede Tulipaner og endelig nogle store, grønne Knopper; men de blev staaende saadan i flere Dage, og Else kunde ikke rigtig tænke sig, hvordan de Blomster blev. Men en Morgen stod der en hel Række af gule, dejlige Paa-skeliljer, og Else klappede i Hænderne af Glæde over alle Blomsterne. Vinduet blev lukket op, og der lugtede saa stærkt og dejligt af Hyacinter. Fader sagde: „Ah! hvor de dufter!“ og Else sagde ogsaa: „Ah! hvor de dufter!“

Lige med et blev Else ked af at være inde; hun løb ud i Haven til alle Blomsterne og frøs ikke en Smule, endskønt hun havde glemt at tage Tøj paa.

Fra den Dag sad Else ikke meget ved Faders Vindue, nu var det meget morsommere at gaa omkring ude i Haven og se, hvordan alt spiredes frem. Else kunde kende

mange af Blomsterne fra i Fjor; det var sandt, hvad Fader havde sagt, at de kom allesammen igen.

Der gik lang Tid hen, inden Else igen en Dag sad ved Faders Vindue. Da hun nu saa' ud, var der rigtignok meget forandret. I Stedet for de gule Paaskeliljer stod der nu udenfor Vinduet en lang Række hvide Pinseliljer — saa fine og nydelige og med den dejligste Duft. I Haven var alle Træerne grønne; Bøgene var lige udsprungne, ja, der var nogle af Bladene, der knap nok var helt glattede ud, de sad som smaa grønne Kræmmerhuse og ventede blot paa en Solstraale for at blive færdige. Kastanietræerne stod og bredte sig med deres lange, store Blade, og Elmene var næsten lige saa lyse og grønne som Bøgene. Stikkelsbærbuskene stod fulde af Blomster, og Plænerne var som grønne Fløjlstæpper.

Else kiggede ind i Stuen for at se, hvad Fader bestilte, men i det samme fik hun Øje paa en hvid Sommerfugl, der flagrede omkring oppe ved Loftet. „Se, Far!“ raabte hun, „der er kommet en Sommerfugl herind!“

„En Sommerfugl!“ sagde Fader, „og oven i Købet en hvid, lad os nu se engang.“

Fader stod op paa en Stol og satte det ene Ben op paa sin Skrivepult — saa kunde han naa Loftet. Der sad en lille mørk Klat, som han tog og viste Else. „Kan Du huske de grimme, grønne Orme, der i Efteraaret krøb op ad Vinduet?“

„Uf! ja!“ sagde Else og rynkede paa Næsen.

„Se nu her! Dette er blot et Hylster, Ormen lavede det selv og har ligget deri hele Vinteren — men nu er den grimme Orm blevet til en fin, hvid Sommerfugl. Ja, er det ikke mærkeligt?“

„Jo,“ hviskede Else og saa' op efter den flagrende

Sommerfugl. Men lige med et fløj den ud af det aabne Vindue — og væk var den!

„Jeg løber med!“ raabte Else — og saa var hun ogsaa væk! — væk fra Fader og hans Vindue.

Men ude i Haven løb hun rundt for at finde Sommerfuglen — den hvide Sommerfugl, som havde levet hele Vinteren i Faders Stue.

Midt inde i en Pinselilje sad den — men i det samme opdagede Else en anden hvid Sommerfugl — og en til, saa nu vidste hun hverken ud eller ind. Saa lod hun dem allesammen flyve og stod blot stille og saa' efter dem, mens Solen skinnede, og den milde Sommervind legede med hendes gule Krøller.

En lille Pige, der løb bort fra sin Mor.

Karen var fire Aar, og en lille pæn Pige var hun og for det meste ogsaa en sød Pige; men engang imellem kunde der ligesom flyve en lille Trold ind i hende — og saa var hun ikke sød. Hendes Forældre boede i et fint, stort Hus i København, og man skulde op ad mange Trapper for at komme ind til dem.

En Dag var Karen kommet ud i Køkkenet, og der stod en Balje med Vand midt paa Gulvet. Der var nu ikke noget, Karen holdt mere af end at pjaske og stænke med Vand, og da der ingen andre var i Køkkenet, gik hun straks hen til Baljen og stak Hænderne i Vandet. Lidt efter dyppede hun Armene med, og saa gav hun sig til

at slaa med Hænderne paa Vandet, saa det sprøjtede til alle Sider, hen paa hendes Tøj, ned ad hendes Strømper og langt ud paa Gulvet. Karen syntes, det var forfærdelig morsomt, men da hun mærkede, at hun var vaad om Benene, tog hun Sko og Strømper af og puttede dem i Baljen; hun syntes, det var bedst, de blev ordentlig vaskede, naar de nu alligevel var vaade.

Da hun stod allerbedst og lod Skoene sejle ovenpaa, kom hendes Moder.

„Men Karen dog! hvad gør Du?“ raabte hun og greb fat i hende. „Jeg sjasker jo bare,“ sagde Karen, — men hun sagde det ganske stille, for hun vidste meget godt, hun ikke maatte. „Fy, Din slemme Pige!“ sagde Moderen, og saa gav hun hende nogle gode Smæk. „Nu kan Du gaa derhen i Krogen og skamme Dig.“

Karen saa' hen til Baljen; Moder var nok blevet saa vred, at hun helt havde glemt at tage Skoene op, de svømmede endnu ovenpaa Vandet, men den ene var vist lige ved at drukne. Hvem der dog bare turde gaa derhen igen! tænkte Karen. Moder var ogsaa saa streng. Det maatte være dejligt at være Vaskerkone, saa kunde man staa og sjaske hele Dagen — og faa Penge i Stedet for Smæk. Og man fik mange, store Kopper Kaffe — ikke saadan en lille Sjat med Mælk i, som hun altid fik. Saa var det ogsaa morsomt at sidde og spise ved Køkkenbordet sammen med Stine Kokkepige; det gjorde altid Fru Madsen, der vaskede for hendes Moder. Naar Karen blev stor, vilde hun rigtignok se at blive Vaskerkone!

Det var et løjerligt, gammelt Sjal, der hængte der i Krogen og daskede om Ørene paa Karen, hver Gang hun vendte sig. Det lugtede ikke godt — det var vist af Fisk, det lugtede, men Stine plejede ogsaa at have det paa, naar

hun gik paa Torvet efter Fisk. Det maatte for Resten ikke altid være saa morsomt saadan at gaa Ærinder, som Stine gjorde, og især maatte det være ækelt at købe Fisk, der var saa levende, at de somme Tider sprællede ud af Kurven, saa Stine maatte tage dem op igen med de bare Hænder. Det var ikke saa underligt, Stines Sjal kom til at lugte af Fisk.

Nu gik Døren op, og Stine kom ind fra Køkkentrappen med en lille Hund efter sig.

„Se saa,“ brummede hun, „nu kan Herren maaske selv finde Vej. Det er farligt, saa megen Stads der skal gøres af saadan en Københavner-Hvalp! Her skal man rende op og ned ad alle de Trapper, bare fordi saadan en Hund skal ud at trække frisk Luft. Nej, saa er det dog bedre ude paa Landet, hvor Hundene kan passe sig selv.“ Stine lukkede Døren op til Dagligstuen, og saa gav hun Hunden et Puf bag i, saa den røg langt ind i Stuen.

„Stik saa ind med Dig, din Skrupsak!“ knurrede hun, og saa gik hun ind i sit eget Værelse ved Siden af Køkkenet.

Karen saa' hun slet ikke, og hun var saa gnaven paa Hunden, at hun helt glemte at lukke Døren til Køkkentrappen. Da Karen saa' det, fløj den lille Trolde lige med et ind i hende, og hun tænkte: „Nu vil jeg løbe ned paa Gaden og langt bort, saa Moder aldrig mere kan finde mig. Saa bliver hun ked af det, og det maa hun gerne blive, for man skal ikke slaa en lille Pige, blot fordi hun sjasker med Vand.“

I en Fart var Karen ude af Døren og nede af Trappen. Hun havde bare Fødder og ingen Hat paa Hovedet, men det brød hun sig ikke om, for det var meget varmt. Hun gik fra den ene Gade til den anden, lige til hun kom til

en stor, grøn Mark, hvor der gik en hel Mængde Soldater og gjorde Øvelser. Saa satte hun sig ned og saa' paa dem. Der var ogsaa mange andre Børn og en hel Mængde Barnepiger med smaa bitte Børn i Vogne. En af Pigerne spurgte Karen om noget, men hun svarede slet ikke og sad og saa' saa bister ud.

Det begyndte snart efter at blive lidt mørkt, og Børn og Soldater gik bort fra den grønne Mark. Karen rejste sig og fulgte langsomt bag efter de andre; hun var blevet øm i Fødderne af at gaa paa Brostenene og Marken. Da kom der en Politibetjent hen til hende; han havde en sort, skinnende Hat paa med forgyldte Kanter og havde en lang Kappe hængende løst om sig.

„Hvor skal Du hen, min lille Pige?“ spurgte han Karen.

„Jeg skal ingen Steder hen, jeg løber bare fra Moder, fordi hun har smækket mig.“

„Hvorfor fik Du Smæk?“

„Bare fordi jeg sjaskede med Vand.“

„Hvor bor Du?“

„Det siger jeg ikke — for jeg vil ikke hjem.“

„Saa er det bedst, Du kommer med mig, for Du kan ikke blive her.“

Manden tog hende ved Haanden og talte venligt til hende, og snart efter gik de ind i det Hus, hvor Politibetjenten boede. De kom ind i en pæn, lille Stue; paa Bordet stod en stor Vase med Tøjblomster i, og over Sofa og Stole var der bredt lyst, blomstret Tøj. Paa en høj Kommode stod der to hvide Porcelæns Hunde med forgyldte Rygge — dem havde Karen nok Lyst til at undersøge nøjere, men hun sagde ikke noget.

Politibetjenten spurgte igen Karen om, hvad Gade hun

boede i, og hans Kone talte ogsaa med hende, men Karen vilde ingen Besked give dem.

„Saa kom her og læg Dig i min Seng i Nat,“ sagde Konen og klappede Karen paa hendes lille, bare Arm; „i Morgen ved Du nok bedre Besked.“

Karen syntes, det var morsomt at ligge i den fremmede Seng, den var saa fin oppe ved Hovedgærdet, det var vist to Løver, der var malet paa Træet — eller ogsaa var det Tigere, men en af Delene var det, det var Karen vis paa.

Det varede ikke længe, før Karens Øjne blev saa smaa, at hun næsten ikke kunde holde dem aabne; hun fik lige akkurat Tid til at tænke, at det maaske alligevel var to Katte, der var paa Sengen — saa sov hun sødeligt.

Da hun vaagnede næste Morgen, troede hun først, hun var hjemme, men da hun saa sig om, huskede hun det hele. Hun laa midt imellem Politibetjenten og hans Kone, og hun hørte, de talte sammen om hende.

„Jeg synes, det er en sød, lille Unge,“ sagde Manden, „havde vi bare haft saadan en.“

„Ja,“ sagde Konen, „det har jeg jo ønsket saa tit; men tror Du ikke, vi kunde faa hende her som vor egen?“

„Vi kunde jo prøve paa det, Mutter. Jeg tror ikke, hun bryder sig om sin Moder, og saa bryder Moderen sig vel heller ikke stort om hende. Ja, sikken Hjælp, Du kunde faa af saadan en Tøs! Hun kunde rende Ærinder og meget andet.“

Karen kneb sin lille Mund sammen, da hun hørte alt dette; hun saa ikke tilfreds ud. Skulde hun løbe Ærinder for dem! tænkte hun, maaske hente levende Fisk paa Torvet! Uha! det var det værste, der var til. Hun tænkte

paa sin Moder, og det var, ligesom hun kom til at længes efter hende. Hvad mon hun sagde til, at hun var løbet sin Vej?

Da Karen var klædt paa, sagde Politibetjenten: „Kom nu hen til Bordet, min Pige, og faa Dig en Bid Mad.“

„Tak!“ sagde Karen stille og gik langsomt hen til ham; hun var slet ikke sulten, syntes hun.

Manden løftede hende op paa en Stol ved Siden af sig, og saa tog han en Spegesild med Løg paa og skar den i smaa Stykker til hende. „Pas nu godt paa Benene!“ sagde han. Karen saa' ned paa sine bare Ben, men Manden lo og sagde: „Jeg mener Sildebenene — det er ikke rar, naar de kommer paa tværs i Halsen.“

Da Karen havde spist Sild og Smørrebrød, fik hun Kaffe med brunt Sukker til.

„Hvor køber I jeres Sukker?“ spurgte Politibetjenten.

„Henne hos Købmanden paa Hjørnet.“

„Ja, hvad for et Hjørne?“

„Paa Hjørnet af Nørregade.“

„Mon Du ikke kunde vise mig Stedet — for saa vil jeg ogsaa købe Sukker der.“

Jo, det mente Karen nok, hun kunde.

De tog Tøjet paa, og det varede ikke længe, før de naaede Nørregade. Politibetjenten bar Karen det meste af Vejen, fordi hun ingen Sko havde paa. Karen viste ham straks, hvor Butiken var, og da de kom derind, gik Politibetjenten hen til Købmanden og talte sagte med ham, men Karen hørte meget godt, at han spurgte, om ingen af dem kendte den lille Pige, han havde med sig. Da de havde talt noget mere sammen, købte Politibetjenten et Kræmmerhus Brystsukker, som han forærede Karen, og saa gik de videre.

Et Øjeblik efter stod de ved Karens Forældres Dør og ringede paa. Stine kom ud og lukkede op, men da hun saa' Karen, gav hun et højt Skrig fra sig og styrtede ind i Stuen. I det samme kom Karens Fader og Moder ud, og det kan nok være, de blev glade, da de saa' Karen. De fortalte, hvordan de havde gaaet paa Gaden og ledt efter hende, lige til det blev Nat. De havde været paa alle Byens Politistationer og spurgt, om der ikke havde været nogen med en lille Pige paa bare Ben — men nej! Der var ikke en eneste lille Pige. Stine havde været helt ude af sig selv, fordi hun havde glemt at lukke Køk-kendøren, og der havde været den største Sorg og Uro i hele Huset.

Moderen tog Karen op paa Armen og kyssede hende og trykkede hende til sig, og Faderen! — ja, Karen havde aldrig set ham saa glad før.

Politibetjenten stod ganske stille og saa' paa det hele; han syntes, det saa ud til, at baade Faderen og Moderen holdt forskrækkelig meget af deres Barn, saa det kunde vist ikke nytte, han bad om at faa Karen. Saa sagde han: „Jeg fandt den lille Pige paa Fælleden i Aftes, og hun har ligget hos os i Nat, for jeg syntes, det var Synd at gaa paa Politistationen med hende — og hun vilde ikke sige, hvor hun boede. Men i Morges fortalte hun mig, hvor Deres Købmand boede, og der var jeg henne med hende, og han kendte hende og vidste, det var Deres Barn.“

„Hvor De dog er en snild Mand,“ sagde Karens Fader, „ja, vi siger Dem saa mange Tak, fordi De har været god ved Karen, og fordi De har bragt hende hjem til os igen.“

Politibetjenten kom ind i Spisestuen og fik Frokost

med Vin og Cigarer til. Karen sad ganske stille og saa' vist paa ham, hver Gang han sagde noget; hun var saa bange for, at han skulde spørge, om han kunde faa hende med sig hjem igen — saadan som han og hans Kone havde talt om. Hun var ikke rolig, før Politibetjenten havde sagt Farvel og var nede paa Gaden. Da hun saa', han forsvandt dernede, var hun glad. Hun puttede sin lille Haand ind i Moderens og vidste slet ikke, hvad hun skulde sige — men hun tænkte paa, at det var saadan en sød Moder, hun havde.

Rødkaalen.

Rige Per Hansen havde været i Byen og gjort Juleindkøb. Hans Vogn var fuld af Pakker og Poser, Sække og Kasser, det var næsten ikke til at finde Rede i det alt-sammen, men Per Hansen stolede paa Kusken, Jens, han havde tjent ham i mange Aar — lige fra han var en nykonfirmeret Dreng, til han nu sad med Kone og Børn. Jens var inde i alt og ordnede alt det vigtigste paa Gaarden hos Per Hansen, for Per var ikke selv saa meget lyst efter Arbejdet — han holdt mere af at sidde og ryge sin Pibe inde i Sofaen med en Avis i Haanden. Men aller-mest holdt han af et godt Maaltid Mad, og det sørgede hans Husholderske, Jomfru Syendsen, ogsaa for, at han fik — saa vidt det stod i hendes Magt.

Per Hansen havde hverken Kone eller Børn, saa han syntes selv, han havde Raad nok til at leve godt.

Nu sad Jens paa Forsædet og kørte de to brune Stadsheste, og bag i sad Per Hansen i den nye Pels, som han havde foræret sig selv i Julegave og lige havde hentet hos Bundtmageren.

Han sad og tænkte paa, om de nu ogsaa havde husket al Ting — for man kunde jo let glemme et eller andet af saa meget. I Morgen var det Juleaften, saa der kunde ikke sendes Vogn mere til Byen paa denne Side Jul.

Pludselig greb han Jens i Skulderen og spurgte: „Huskede du Rødkaalen hos Gartneren?“

„Ja,“ svarede Jens, „den ligger under min Agestol.“

„Naa, det var godt, det var godt,“ sagde Per Hansen og lænede sig tilbage i Sædet, mens han dampede videre paa sin Cigar. Han sad og tænkte paa Rødkaalen, det var hans Livret, og Juleaften skulde han have Andesteg med Rødkaal til. Han glædede sig allerede dertil. I Fjor havde han haft saa megen Rødkaal i sin Mark, men i Aar havde Ormene ædt det hele, saa nu maatte han købe hos Gartneren. Rødkaal og Andesteg! — Andesteg med Rødkaal! Jo, jo, det skulde smage.

Jomfru Svendsen lavede saadan dejlig Rødkaal — det var ikke saa sært, man kunde glæde sig til den længe i Forvejen.

Lige i Mørkningen rullede Per Hansen ind i sin Gaard, og Jens fik travlt med at læsse af. En af hans Smaadrenge hjalp ham, og da de var færdige, sagde Jens:

„Her er en Pakke til Mor — kan Du rende ind til hende med den. Det er et Hvidkaalshovede til Flæskestegen i Morgen.“

Drengen hoppede og sprang og tænkte ikke paa andet end Juleaften.

Næste Dag havde Jomfru Svendsen meget travlt lige

fra den tidlige Morgenstund. Hun slagtede Ænder — og det tog Tid, inden hun fik nippet hver eneste lille Fjer ud af Kroppen paa dem. Saa skulde de skæres op og fyldes med Svedsker og Æbler. Da de var i Stand lige til at sættes i Ovn for at steges, hentede Jomfru Svendsen en rund Pakke — det var Rødkaalen!

„Nu maa jeg se at faa lavet den godt til,“ tænkte hun, mens hun pakkede ud, „for det er jo Per Hansens det bedste.“

Men hvor forskrækket blev hun ikke, da der trillede et stort Hvidkaalshovede ud af Papiret. Hun blev ganske hed om Ørene — hvad skulde hun dog gøre? Der var jo ikke Tale om at faa det byttet nu. Hvad vilde Per Hansen sige? — hun fik jo nok Skylden; det var dog en gruelig Historie; Hvidkaal til Andesteg! Nej, det gik aldrig! Hun var ganske ulykkelig og vidste hverken ud eller ind.

Til sidst tog hun dog en Kniv og skar Kaalen i Strimler, lagde den i en dyb Gryde og satte den paa Ilden. Saa hældte hun Rødbedesaft og Kirsebærsaft paa, og hun vilde nu se, om Hvidkaalen dog ikke til sidst kunde blive saa rød, at Per Hansen ikke kunde se eller smage, at det ikke var rigtig Rødkaal.

Det kogte og kogte, og Kaalen svandt ind, saa der til sidst ikke var mere end en lille Tallerken fuld. Rigtig rød var den ikke — den var nærmest broget — og Jomfru Svendsen stod i stadig Angst for, at det skulde gaa galt. Hun kom mere rød Saft paa og andet godt, som skulde til, og hun rørte, hun kiggede i Gryden, hun smagte, ry-stede paa Hovedet og tænkte: „Jeg tror virkelig, at jeg selv bliver til et Kaalhovede i Dag, for jeg tænker ikke paa andet.“ Og sikkert var det, at hendes Kinder var mere røde end Kaalen i Gryden. „Jeg vilde hellere lave

Julemad til 17 Børn," tænkte hun videre, „end til een Per Hansen. Aa, det er en streng Plads her — allerstrengest i Dag. Sikken en Jul! Bare tænke paa Mad! Bare tænke paa Rødkaal! Uh, ha! den væmmelige Kaal! Det gaar saamænd galt i Aften, han bliver vred og skælder mig ud, hvis han opdager, at jeg har givet ham Hvidkaal — men hvad skal jeg gøre?"

Jomfru Svendsen kiggede i Gryden og hældte mere Saft paa.

„Den bliver aldrig rød — aa, jeg ulykkelige Menne-ske! 'Sikken en Juleaften, jeg faar." Hun tørrede sine Øjne i en Snip af Forklædet og sukkede saa dybt, at Pigen vendte sig om imod hende og spurgte:

„Kaldte De paa mig?"

„Nej — ak, nej! det var ikke noget," svarede Jomfru Svendsen og sukkede endnu dybere.

Det var et nydeligt Bord, rige Per Hansen satte sig til Juleaften. Dejlig Risengrød af bedste, nymalkede Mælk — endda med lidt Fløde i — og Andesteg, der var brun og mør. Jomfru Svendsen rystede alligevel over hele Kroppen, da han tog Fadet med Kaalen i, og hun turde slet ikke se paa ham, da han tog Laaget af og øste op paa sin Tallerken.

„Det er ikke meget!" sagde han, „saa jeg er bange for, jeg spiser det hele."

„Det gør ikke noget," hviskede Jomfru Svendsen.

Og virkelig spiste Per Hansen al Kaalen — og saa vidste Jomfru Svendsen, det smagte ham. Hun sagde ikke noget, og Per Hansen sagde bare ah! da han var færdig med Maden — og saa var hun rolig og tilfreds.

Jomfru Svendsen fik Tøj til en ny Kjole af Per Hansen, og da hun endelig Kl. henad 12 blev færdig til at gaa i Seng, sagde hun ved sig selv:

„Det blev jo alligevel en rigtig god Juleaften.“

Men inde hos Jens Kusk havde der ogsaa været en lille Julenisse paa Spil paa Juleaften. Jens's Kone havde en dejlig Flæskesteg, som hun havde lavet saa fin ovenpaa; den var ridset i Tærninger og skulde nu steges mør og brun i en Gryde. Saa skulde der stuves Hvidkaal til, og det var noget, de alle holdt meget af, og det foreslog saa godt til alle de sultne Munde.

Men da Jens's Kone pakkede Kaalen ud, saa' hun, at det var et Rødkaalshovede, og Børnene, der stod og saa til, rynkede paa Næsen og sagde:

„Uf! det er jo raaddent!“

De kendte ikke Rødkaal og troede, Hvidkaalen var fordærvet.

„Det var dog kedeligt!“ sagde Moderen, „men vi faar jo spise det. Saa maa jeg lave det paa en anden Maade — men saa bliver det til saa lidt, og vi er saa mange; nej, jeg maa nok alligevel hellere stuve den.“

Og den røde Kaal blev kogt og hakket, og der blev hældt hvid Sauce over den.

„Det er jo Dannebrog's-Kaal,“ sagde Jens, da den blev sat paa Bordet.

Han tog en god Portion af den, for han var sulten endnu, skønt han havde spist en Tallerkenfuld Risen-grød først.

Børnene spiste ogsaa godt baade af Grød og Steg — men Kaalen var de lidt bange for lige straks, den saa' saa mærkelig ud.

„Klø I kun paa,“ sagde Faderen, „Kaalen er god.“

„Ja, hvad synes I om den?“ spurgte Moderen.

„Jo—o,“ sagde den største Dreng, „den smager pænt.“

„Ja, den smager morsomt,“ sagde den anden.

Og saa 'spiste de alle rask væk, til Fadet var tomt — og det kunde Moderen godt lide at se. Men senere sagde hun til Jens:

„Du skal nu alligevel sige det til Gartneren, naar Du kommer til Byen igen — saadan for en Ordens Skyld.“

Den samme Tanke havde Jomfru Svendsen haft, og da hun snart efter Jul kørte med Jens til Byen for at faa syet sin nye Kjole, havde baade hun og Jens Ærinde hos Gartneren.

De fulgtes ad derhen, og Jens kom først frem med sit:

„Jeg skulde sige fra min Kone, at hun var meget ked af, at De havde givet hende et Rødkaalshovede i Stedet for Hvidkaal til Flæskestegen Juleaften.“

Inden Gartneren fik svaret, sagde Jomfru Svendsen:

„Og jeg fik et Hvidkaalshovede i Stedet for Rødkaal, og havde mine Kvaler deraf — for Hvidkaal til Andesteg er ikke Per Hansens Livret — og jeg havde rigtignok mit Besvær med at faa lavet det til rød Kaal.“

„Men dog! men dog!“ udbrød Gartneren, „men hvordan har De dog baaret Dem ad? Jeg lavede jo to Pakker, der skulde i samme Vogn — et rødt og et hvidt Hovede — saa maatte De da selv se efter, at hver fik sit — jeg kan virkelig ikke gøre for, at Rødkaalen kom i den forkerte Gryde.“

Glædelig Jul.

I en af Københavns fineste Gader var der et stort, stort Butiksvindue, hvor der stod fuldt op af de nydeligste og lækreste Kager. Tit stod der voksne Folk og saa ind ad Vinduet, men for det meste var det Børn, og især

nu i Dag, for da var Vinduet endnu flottere end ellers, og det var, fordi det var Juleaftensdag.

Der stod ogsaa en lille syv Aars Dreng, der hed Christian; han stod ganske stille og stirrede ind paa al Herligheden.

Der var røde Kager, som var snurret op i en Spids, der var store Lagkager med Flødeskum og Syltetøj paa og Æblekager med Creme over; der var Kager med grønt Sukker paa og Kager med røde Sukkerblomster, ja, der var saa meget lækkert at se paa, at det næsten var umuligt at rive sig løs derfra. Derfor blev Christian ogsaa staaende længe endnu.

Han hørte nogle andre Drengene staa og snakke om Kagerne.

„Hvad for en vilde Du helst have?“ spurgte en. „Den med Flødeskummet,“ svarede den anden, „og hvad for en kunde Du bedst lide?“

„Aa, den gule der — eller ogsaa den med de hvide Sukkerfigurer paa, den er større.“

Lidt efter rendte Drengene, og Christian saa' efter dem og tænkte:

„De er vist ikke sultne, naar de saadan kan le og snakke om Kagerne og løbe bort uden videre.“

Han følte, hvor skrupsulten han selv var; han havde kun faaet Morgenmad, og nu var det over Middag, men der vankede ingen Middagsmad i Dag. Hans Fader havde lovet Moderen en god Skilling til at holde Jul for, og baade Christian og de smaa Søskende derhjemme havde glædet sig til Risengrød med Sukker og Kanel paa og andre gode Sager, som Moderen havde lovet dem.

Men i Aftes havde Fader drukket Øl for alle Pengene sammen med nogle andre, og nu var der ikke en Smule

at holde Jul for. Hans Moder havde grædt og sagt, at nu maatte Christian nøjes med den Juleglæde, han kunde faa af at løbe om og se paa de mange fine Butiker i Byen.

Han havde allerede gaaet en god Tid og set sig om, men altid standsede han længst ved de Butiker, hvor der var noget, man kunde spise.

„Hvem der dog havde et Par Skilling at købe for!“ tænkte han hele Tiden.

Han kunde ikke rive sig løs fra Kage-Vinduet; han saa' paa hvert eneste Fad og forestillede sig, hvordan alle Kagerne smagte, skønt han aldrig nogensinde havde smagt den Slags.

Inde bag Vinduet var der et lille fint Gardin, og bag ved det sad der saa mange Damer og spiste Kager. Christian kunde se, hvordan de kom hen til Vinduet og med store Kageskeer skar Stykker af de dejlige Lagkager. Han lagde særlig Mærke til en flot Dame, der spiste saa meget og hele Tiden tog af dem, som Christian ogsaa nok mente, var de lækreste. Til sidst betalte hun og kom straks efter ned ad den høje Trappe sammen med en anden Dame, og han hørte hende sige:

„Ja, anden Frokost spiser jeg saamænd ikke i Dag — des bedre smager Gaasestegen.“

„Gaasesteg!“ tænkte Christian, og det var, ligesom hans Mave sugede sig sammen og blev saa lille. „Aa, hvor hun maatte have mange Penge saadan en fornem Frue.“

Han stirrede paa hende, og da hun havde sagt Farvel til den anden Dame, kunde Christian ikke lade være med at gaa hen til hende, og skønt han aldrig før havde tigget, sagde han nu ganske stille:

„De kunde vel ikke give mig en lille Skilling?“ Fruen vendte Hovedet til den anden Side og svarede ikke; men

Christian bad igen: „Tør jeg ikke bede om en lille Skilling, jeg er saa sulten, jeg har ingen Mad faaet siden i Morges, og vi har ingen Penge derhjemme.“

Da stod Damen stille, saa' paa Drengen og sagde:

„Ti stille med det Plageri og bild mig ikke saadanne Historier ind, dem kender vi nok. Skal jeg finde en Politibeljent?“

Christian blev forskrækket, men han løb ikke sin Vej, for han var ikke bange for en Betjent. Damen gik videre, og Christian drev saa smaat om i Gaderne fra den ene Butik til den anden. Der var jo ingen Fornøjelse ved at komme hjem og se Moderen græde og Faderen ligge og sove.

Den fornemme Dame gik hjem og blev modtaget med aabne Arme af en lille Pige paa 6 Aar.

„Goddag, Mor!“ raabte hun, „skal vi saa ud at købe Julegaver? Du tager vel ikke Tøjet af?“

„Nej,“ svarede Moderen, „vi kan godt gaa straks, jeg skal blot sige Besked til Pigen.“

Lidt efter hoppede den lille Pige af Sted ved Moderens Haand. De havde mange Ærinder i alle de fineste Butiker og fik flere og flere Pakker at bære. Men den lille Pige var henrykt og sludrede og pludrede hele Tiden.

„Se her, Mor! — og se der, næ, hvor er den Dukke dog sød — og se hendes Sko. Men, hvad er det der? aa, det er nok et lille Juletræ med Sne paa, og her er Nisser, som kører i Slæde.“

Hun kiggede op paa Moderen og kunde ikke forstaa, hvorfor hun saa' saa alvorlig ud, for hun havde da ogsaa glædet sig til denne Tur.

„Mor, er Du ikke glad?“ spurgte hun og trykkede to af hendes Fingre med sin lille Haand.

„Jo—o,“ svarede Moderen; men da hun tænkte lidt nærmere over det, var hun alligevel ikke glad, for hun tænkte paa den lille Dreng, der havde bedt hende om en Skilling, og hun tænkte paa, at det maaske alligevel var sandt, at han gik omkring paa Juleaftensdag og var sulten. Hun fortrød, hun ikke havde givet ham noget, men nu var det jo bagefter.

Hendes lille Pige var hele Tiden i det dejligste Humør og lagde Mærke til alt, hvad der var i hendes Nærhed.

En Gang trak hun Moderen i Kaaben og sagde:

„Mor, se den Dreng der, han har Hul paa sine Bukser lige midt paa Knæet — det er ikke meget fint lige til Juleaften.“

Drengen hørte det og vendte sig om efter dem, men da han saa' Damen, skyndte han sig at gaa ind i en Port for at gemme sig. Det var Christian — og han vilde ikke gerne i Lag med den fine Frue en Gang til.

Men nu vilde hun netop have fat i ham, og hun gik bag efter ham, tog ham blidt ved Armen og sagde:

„Du skal ikke være bange, jeg gør Dig ikke noget ondt.“

Christian var dog ikke helt rolig; men da han saa' den lille Piges gode Ansigt, blev han staaende og ventede paa, om nogen vilde sige noget, for selv turde han ikke.

„Var det sandt, hvad Du før sagde til mig?“ spurgte Fruen.

„Ja,“ svarede Christian; „i Aftes drak Fader de Penge op, vi skulde have haft til at købe Julemad for.“

Den lille Pige saa' paa hans bedrøvede Ansigt og hvi-skede til Moderen:

„Kan Du ikke give ham noget?“

„Jo, min lille Pige,“ svarede hun, og saa tog hun Christians Haand og spurgte:

„Har Du en Pung?“

„Næ,“ svarede Christian, „det har jeg aldrig haft.“

„Gaa saa med ind i denne Butik, saa skal Du faa en.“

Christian gik med, men tænkte hele Tiden paa, at han hellere vilde have haft en rigtig stor Bolle end en Pung.

Da de kom ud igen, lagde Fruen 10 Kr. i Pungen og saa spurgte hun:

„Har Du en Lomme?“

„Ja, men der er Hul i den.“

„Naa, jaja, saa faar Du tage Pungen i Haanden og skynde Dig hjem til Din Moder med den.“

Christian blev staaende et Øjeblik; han forstod slet ikke det hele; det var, ligesom han drømte, syntes han.

Men saa sagde den lille Pige:

„Gør Du bare, hvad Mor hun siger.“

Saa takkede Christian mange Gange og sprang af Sted, alt hvad han kunde. For et Øjeblik glemte han Sulten og alle Kager og Boller, nu tænkte han blot paa Moderen og paa, hvor glad hun vilde blive.

Snart stod han hjemme i den fattige Stue. Hans Fader sad med Hænderne for Ansigtet og græd, fordi han havde ødelagt Julen for dem allesammen; men da Moderen saa, hvor bedrøvet han var over det, han havde gjort, trøstede hun ham med, at de jo saa kunde spise Julegrøden til Nytaarsaften, naar hun kunde tjene noget til den Tid. Nu vilde hun gaa hen et Sted, hvor hun en Gang havde tjent og bede Fruen om en lille Hjælp i Juledagene.

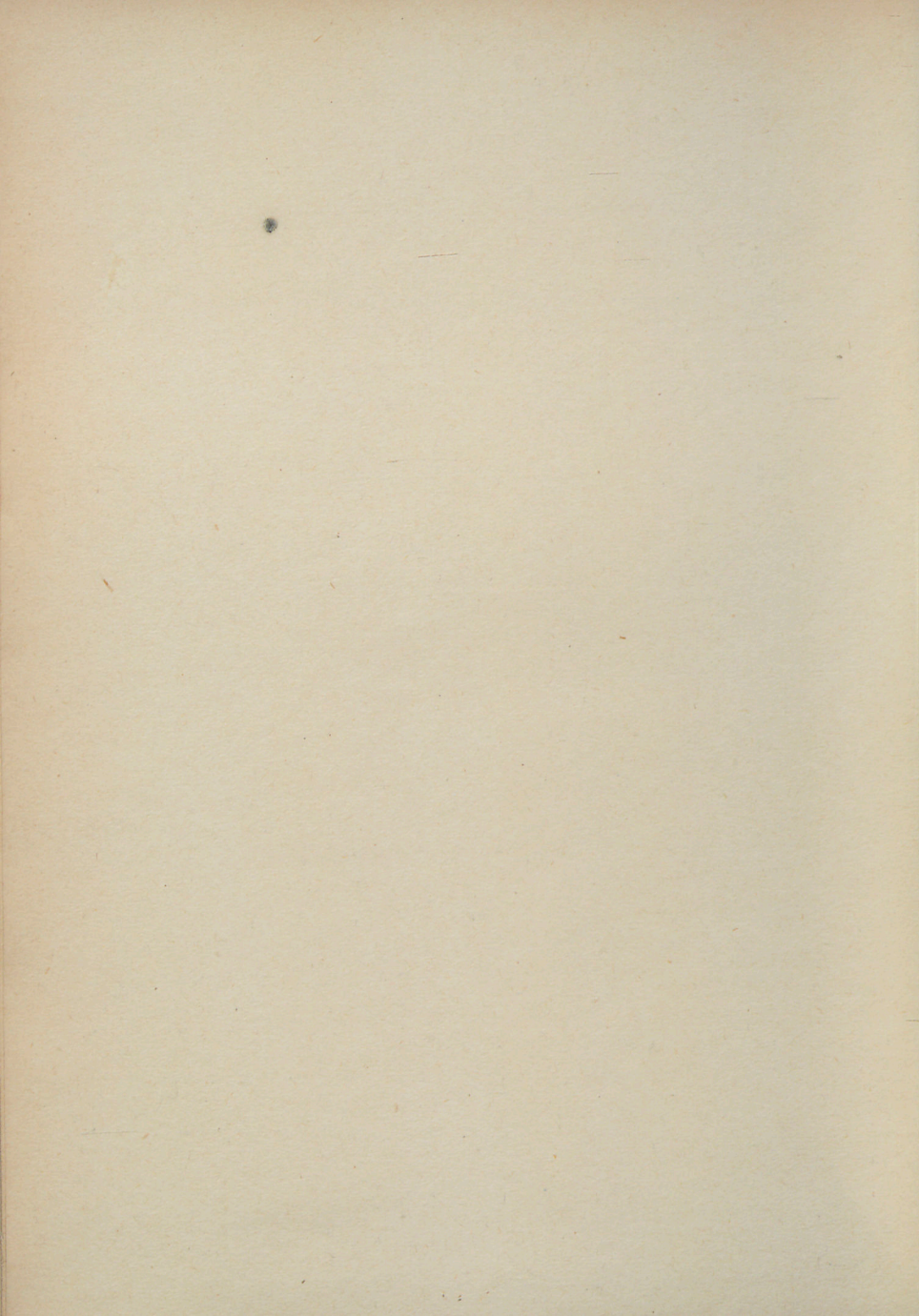
Da lagde Christian Pungen med de 10 Kr. paa Bordet og fortalte, hvordan det var gaaet ham.

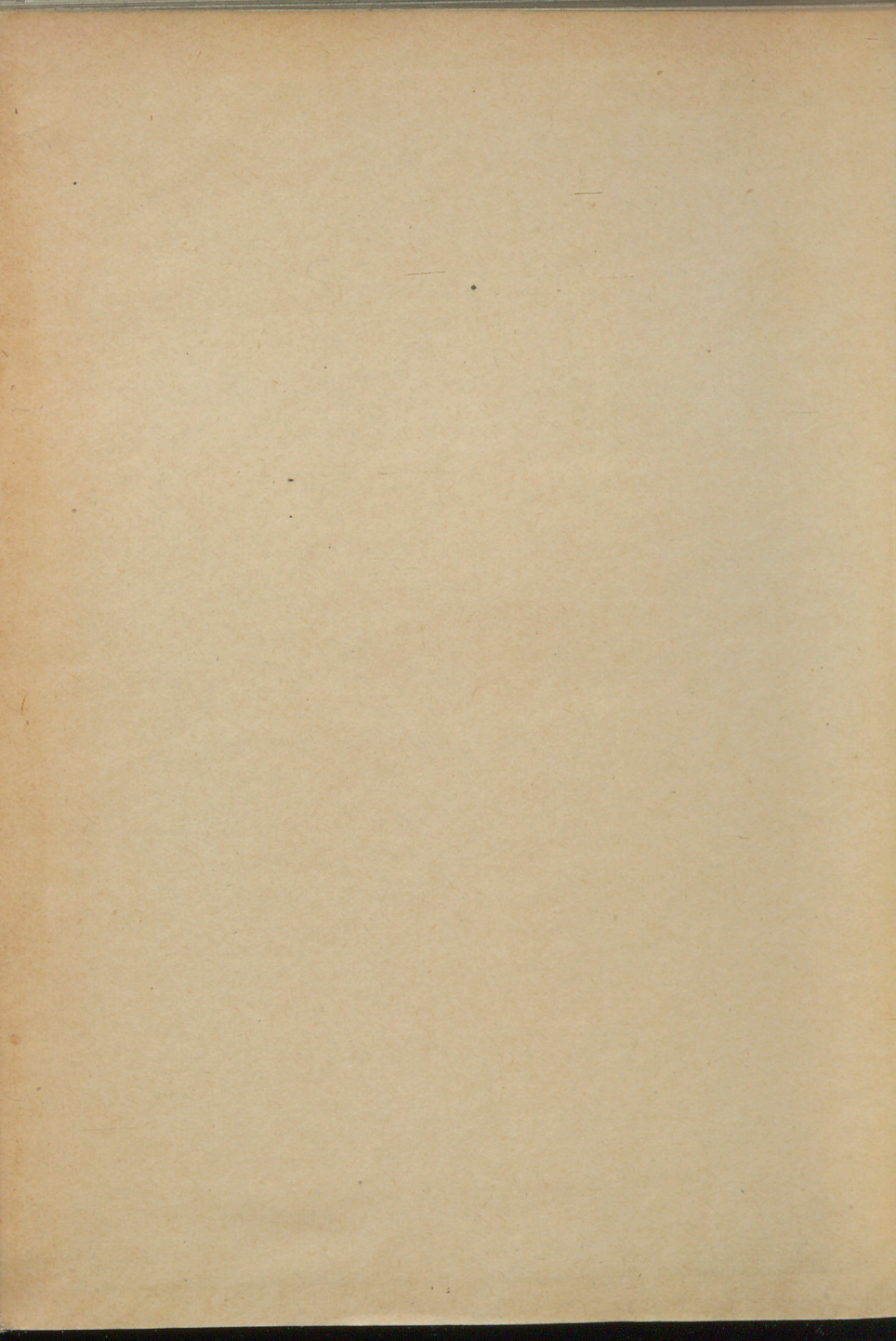
Faderen rejste sig op med et Smil midt i Taarerne og sagde:

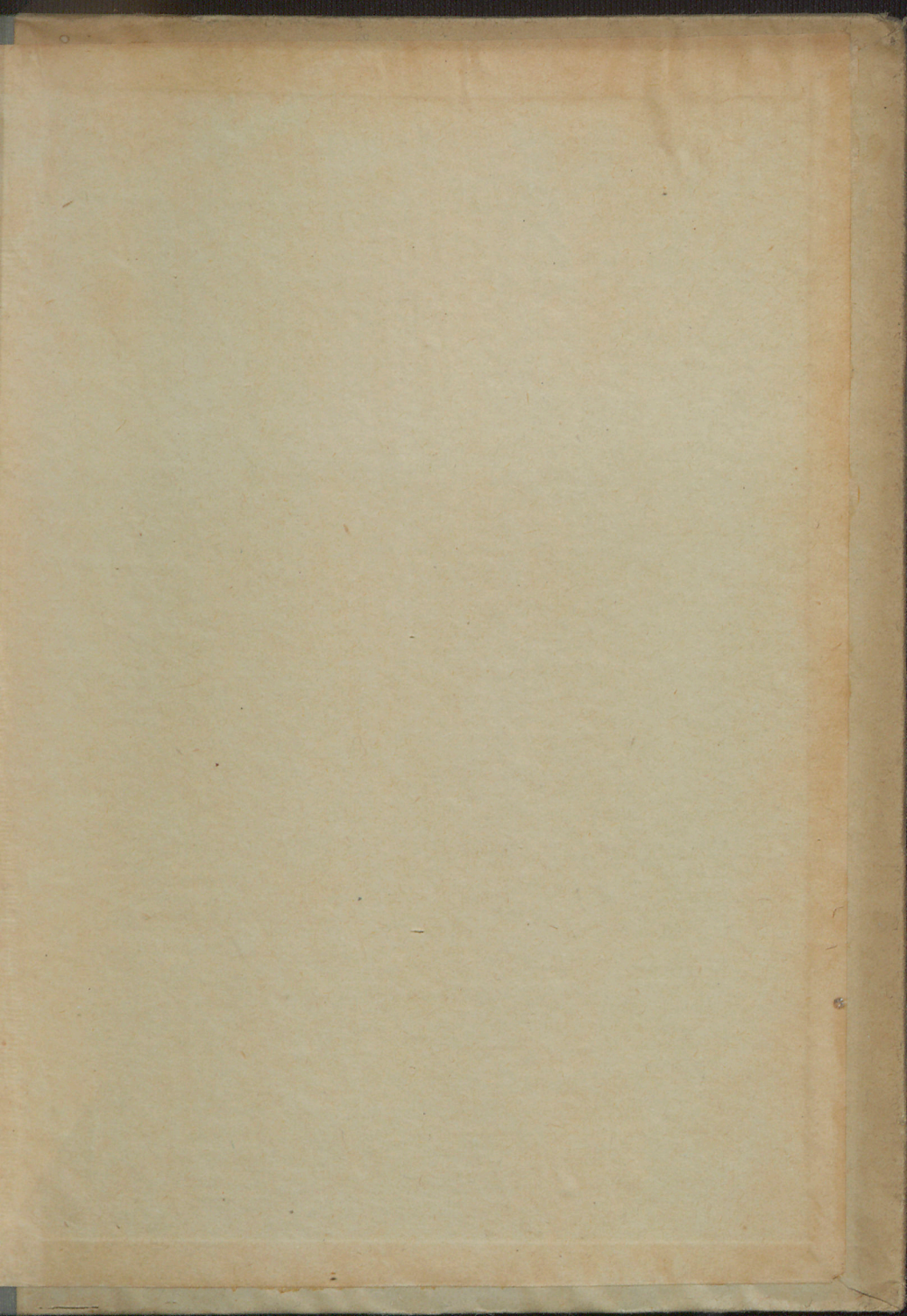
„Det er mere, end jeg har fortjent.“

Moderen tog Christian i sine Arme og sagde:

„Gudskelov for Dig, lille Christian; nu kan vi alligevel alle blive mætte og faa en glædelig Jul.

TO AF ANDERS J. ERIKSHOLM'S BEDSTE BØRNEBØGER FOR

DRENGE OG PIGER

»Danske Peter og norske Olav, er en Rejse-
bog. Peter var kommen ud at rejse, men i Ste-
det for at havne paa en af vore danske Øer,
som det oprindelig var Bestemmelsen, kommer
han til Norge, hvor han sammen med en jævn-
aldrende Nordmand farter lystig om og oplever
mangt og meget, som han aldrig havde drømt
om skulde falde i hans Lod. Bøgerne er ud-
styret med gode Tegninger og et smukt Trefarve-
tryks-Omslag af Kunstneren Axel Mathiesen.

De fem Historier der findes i denne Bog, er
alle udmærket afpassede efter den barnlige Fatte-
æвне og Fantasi. Særlig vil Historien om Ole og
Kongen være sikker paa at gøre Lykke. Det
smukke Omslagsbillede, som hører til den første
af Fortællingerne »Jul paa Arildsborg«, danner
en ganske fortræffelig Vignet til den smukke og
interessante Julebog. Eriksholms kendte Fortæl-
letalent svigter ham heller ikke her, og hans
Historier kan læses eller høres med Fornøjelse
af Børn i forskellig Alder. Bogen har faaet Navn
efter den første, og de andre har saa lovende
Titler som: »Tyvelassen«, »Ole og Kongen«, »Plig-
tens Bud«, »Jøden fra Upsal«, »Julegæsten«. En
sjælden Samling hyggelige og elskværdige Smaa-
fortællinger, der i lige høj Grad vil more Drenge
og Piger. Bogen er illustreret af Axel Mathiesen.

